„Cât de bine o cunoştea, pe Coriander a lui, atât de bine, încât aproape o auzea spunând că, între minciună şi moarte, ea ar alege, bucuroasă, moartea. Nu trecea o zi sau o oră în care să nu se gândească la ea, la viaţa lor împreună. Vântul care aducea un miros de pământ reavăn şi de plante puternic înmiresmate îi amintea de ea”.

Victor

Bar

bara

JT!

un

ll

RAO International Publishing Company

Mulţumiri

Ca întotdeauna, sunt recunoscătoare lui Lennart Sane pentru munca sa neobosită, credinţa neclintită şi eternul său optimism. Mulţumesc lui Jorge Naveiro care a fost mai mult decât generos cu timpul şi amabilitatea sa. De asemenea, îi mulţumesc lui David Korsenik pentru ajutorul acordat. Mulţumesc în mod deosebit doctorului Jonathan Pauli Gertler pentru informaţiile legate de secţia de urgenţă. Şi, bineînţeles, îi mulţumesc încă o dată Barbarei Taylor Bradford pentru că este o prietenă atât de apropiată.

PARTEA I

„*Dispăruţii* aceia mă înnebunesc".

ISABEL PERON Buenos Aires, Argentina, 1975.

„Obişnuiam să adorm gândindu-mă la focuri de armă sau la posibilitatea de a fi împuşcat şi când mă trezesc, încă mă gândesc la asta şi acum. E nevoie de ceva care să scuipe gloanţe, cum e o armă AK-47 care face *tututututurututu,* nu *poc… poc… poc…"*

RAYMOND, 15 ani Pacient la secţia de urgenţă a Spitalului General din Brooklyn, New York, 1992.

UNU

— I iubeşte-mă… Ore întregi murmură aceste cuvinte, şi

I ore întregi ea îl iubi. Cuibărită în braţele lui, respira odată cu el, bătăile inimii ei urmau ritmul inimii lui, erau o singură iubire, o singură viaţă. Eşti a mea pentru totdeauna, şopti el toată noaptea.

Nu se luminase încă atunci când făcură dragoste ultima oară în noaptea aceea, iar zgomotele străzii umpleau încăperea în timp ce razele luminoase ale maşinilor şi autobuzelor se reflectau pe tavan în prisme luminoase. O ţinea de încheieturile mâinilor, ridicând-o uşor în genunchi; cuverturile căzură pe jos iar el o trase spre el, în el, cu faţa îngropată în părul ei.

— Să mă iubeşti întotdeauna, şopti el înainte ca buzele lui să le găsească pe ale ei.

— Nu pleca, îi răspunse ea tot în şoaptă.

Atunci el o sărută, un sărut prelung, din care se opri numai pentru a privi în ochii ei, oftând de plăcere când o simţi atingându-l.

— Sunt lângă tine, iubito, sunt aici, spuse el încet şi ochii lui negri se luminară într-un zâmbet.

Îi acoperi gura cu a lui, o sărută din nou, mângâind-o,

îngropându-şi faţa între sânii ei, atingându-i sorcurile cu limba, strângând-o apoi puternic în braţe, dorind să contopească fiorul trupului ei cu-al lui. Cu buzele lipite de ale ei, limbile lor se întâlneau şi se retrăgeau în timp ce se apleca asupra ei, cu un genunchi între coapsele ei, cu corpul încordat, sărutând-o din ce în ce mai plin de dorinţă.

Amândoi gemură când el o pătrunse şi apoi se lăsară pradă unei senzaţii de poveste de dincolo de timp. O ţinea atât de strâns, încât ea de-abia mai putea respira şi făcură dragoste cu atâta pasiune, încât ea scoase un strigăt de uimire. Dar când o puse să jure că-l va iubi întotdeauna, indiferent ce se va întâmpla, inima ei se umplu de bucurie; când el o imploră să nu-l părăsească niciodată, mângâierile lui deveniră aproape temătoare. O eternitate, jurase ea, pentru totdeauna, repeta el, o veşnicie şi mai mult.

Zâmbind, Coriander îi spuse lui Danny că n-avea decât s-o privească, s-o atingă, să facă dragoste cu ea şi ea îşi va pierde orice urmă de raţiune. Intenţiona să lanseze un studiu la spital, glumea ea, despre modul în care femeile inteligente şi raţionale în stare normală sunt reduse la zero atunci când sunt îndrăgostite. Avea chiar o teorie care spunea că sperma penetrează zonele raţionale ale creierului… Obişnuia să glumească pe tema aceasta, dar în ultimul timp se simţea dată la o parte din toate celelalte preocupări ale vieţii lui. Trebuia să citească ziarul ca să afle dacă el avusese o zi bună sau proastă; ea nu avea ce să-i ofere când el vorbea evaziv, evita discuţii sau petrecea nopţi întregi fără să doarmă, plimbându-se gânditor prin cameră, fumând. Şi chiar în situaţiile obişnuite nu era nimic liniştitor să te trezeşti şi să-ţi găseşti soţul îmbrăcat, ca un hoţ acrobat.

Dar când se trezi în dimineaţa aceea, o deranjă foarte mult când îl văzu la fereastră, fumând, îmbrăcat în negru din cap până-n picioare: puloverul pe gât, negru, pantalonii negri… Profilul lui părea aproape ireal, gravat în lumina trandafirie a răsăritului de vară, privind cu ochii întredeschişi dâra de fum tremurător a ţigării aprinse. Prefăcându-se că doarme, îl urmări ascunsă în aşternut, **12**

nehotărându-se dacă era momentul să deschidă iar discuţia. *Dacă* învăţase ceva în aceste ultime şase săptămâni, atunci acel lucru era să nu-l forţeze cu nimic în privinţa afacerilor lui, deoarece răspunsul era mereu acelaşi. Spre deosebire de treburile ei, care mergeau bine indiferent de dezvoltarea economică şi financiară,

afacerile lui erau sensibile la cele mai uşoare schimbări de oriunde din lume. De fapt, era mai multă nevoie de pregătirea ei profesională decât de-a lui; erau mai mulţi oameni împuşcaţi şi înjunghiaţi decât oameni care făceau investiţii sau depuneau bani. Până la urmă ajunseseră la înţelegerea că, dacă ea nu-l plictisea cu donaţiile de organe, nici el nu o va plictisi cu problemele corporaţiilor. Doar că într-un anume fel, în această dimineaţă regulile nu păreau să fie aplicate.

Mai aşteptă încă un minut, două înainte să se mişte, de parcă de-abia s-ar fi trezit, să aprindă o veioză, să se uite la ceas şi să şoptească: E doar şase…

El nu se mişcă, deşi mâna îi tremura când duse ţigara spre buze.

— Dormi, Coriander, spuse el pe un ton neconvingător.

Sprijinită pe perne, ea îşi trecu mâna prin păr şi apoi o întinse spre el.

— La ce oră pleacă avionul?

— Nu mai devreme de şase seara, răspunse el întorcându-se.

Acesta era singurul bărbat pe care-l iubise vreodată, gândi ea, dar întrebă:

— Şi-atunci, de ce atâta grabă?

Ochii lui, observă ea, erau roşii de parcă plânsese şi avea cearcăne de parcă nu mai dormise de luni întregi.

În loc să-i răspundă, o întrebă:

— La ce oră trebuie să fii la spital?

— Nu mai devreme de prânz – şi era primul bărbat cu care făcuse dragoste, îşi continuă ea şirul gândurilor.

Următoarea lui întrebare sună foarte serios:

— Ai făcut o greşeală căsătorindu-te cu mine?

La Danny cuvintele aveau întotdeauna subînţelesuri.

— Ce întrebare-i asta?

— Te-ai fi putut căsători cu altcineva. Cu un doctor sau un diplomat.

Se îndreptă către pat.

Erau momente când el îi zdrobea inima cu astfel de întrebări.

— Destinul, spuse ea încet, era scris în stele.

— În stele, repetă el. Şi presupun că toţi cei care erau în închisoarea Puesto Vasco în timpul Juntei erau din zodia Peştilor, iar cei de la Auschwitz din zodia Leului.

Se aplecă spre el, încercând să nu se lase prinsă de starea lui

morbidă.

— După atâţia ani fără tine, crezi că eram aşa proastă să nu te iau când m-ai cerut în sfârşit?

Aşezându-se pe marginea patului, ochii lui întunecaţi sclipiră privind-o.

— Tu nu ai nevoie de toate problemele astea, Coriander. Spre binele tău îţi spun, ţi-ar fi mai bine fără mine.

Îl studie un moment şi rămase uimită de firele de păr alb care parcă îi apăruseră dintr-odată, încârunţindu-i la tâmple părul negru şi des care ei îi plăcea atât de mult.

— Oricine dă un sfat începând cu „spre binele tău” nu-ţi dă veşti bune, zâmbi ea. Şi oricine începe o propoziţie cu „apropo”, sigur nu are nimic bun să-ţi spună. Ştiai? Nu spui niciodată. Apropo, îmi părăsesc soţia”, d „Apropo, aventura s-a terminat”. Vorbea veselă, deşi simţea deja un nod în stomac. „Spre binele tău te părăsesc”, dar niciodată „Voi sta întotdeauna cu tine spre binele tău…”

Întinse mâna să-i mângâie părul. El era foarte serios.

— Coriander, nu…

— Ultima dată când m-ai îndepărtat spre binele meu, ai dispărut pentru zece ani.

— Erai aşa de tânără, murmură el dând din cap, de-abia împliniseşi douăzeci de ani…

— Era în cafeneaua aceea îngrozitoare din Córdoba, lângă Universitate, continuă ea.

El trase puternic din ţigară, suflă fumul şi apoi spuse:

— N-a fost un sfat rău, atunci…

— Există vreun statut care limitează sfaturile bune de cele rele? întrebă ea.

— Poate c-ar trebui să fie, rosti el privind-o tandru.

— Îţi pare rău că nu ţi-am urmat sfatul? întrebă ea.

— Doar pentru tine îmi pare rău.

— Te iubesc, Danny, spuse ea solemn.

— *Te am o*, răspunse el în limba sa nativă, spaniola.

Dar ea nu se simţi totuşi liniştită, poate pentru că suna ca un *te am o* care anticipa un *adios.*

— O să trecem şi peste asta, spuse ea, liniştită, luându-i mâna în mâna ei. O să trecem şi peste asta, aşa cum am trecut peste toate celelalte.

Ochii ei de culoarea chihlimbarului străluciră când îi atinse uşor buzele cu vârful degetului.

— Nu pleca weekend-ul ăsta, o să găsesc pe cineva să mă înlocuiască la spital. Cum el nu-i răspunse, ea insistă. Hai iubitule, o să mergem cu maşina pe insula Coney şi o să mâncăm crenvurşti la Nathan…

— N-o să reuşeşti să găseşti pe nimeni care să te înlocuiască în ultima clipă, tocmai la sfârşit de săptămână. Întinse mâna spre scrumieră şi-şi stinse ţigara. Oricum, am o întâlnire cu cineva acolo care m-ar putea scoate din încurcătură.

— Este pentru prima oară când ai măcar o mică speranţă.

— Este o chestie de procente.

— Ce vrei să spui?

— Dintre toţi oamenii, tu ar trebui să înţelegi asta cel mai bine, spuse el. O şansă de 50% de a trece printr-o operaţie dificilă nu înseamnă nimic. Dar, dacă pacientul supravieţuieşte, şansele sunt de 100%, iar dacă moare, de

0**%.**

— Şi ce crezi?

— Cine ştie? Mă zbat al naibii de mult şi de fiecare dată când cred că am eliminat un obstacol, apar altele două şi mai greu de depăşit…

— Cine-i acea persoană care te-ar putea ajuta?

— Dacă mă ajută, o să-ţi spun.

— Dacă te ajută o să citesc despre el la rubrica financiară a ziarului *Times.*

— De data asta, o să-ţi spun şi dacă nu mă ajută.

— Qnd? întrebă ea, deşi nu-i plăcea să-l bată la cap.

— Qnd mă întorc.

— Promiţi?

— Jur, spuse el ridicând mâna.

Tocmai începuse să spună ceva când observă că o privea fix.

— Decernă priveşti aşa?

Se aplecă spre ea şi o sărută cu tandreţe.

— Eşti mai frumoasă decât atunci când te-am găsit…

Ea se strâmbă.

— Anii de supărări o fac pe o femeie mai interesantă.

— *Quiereme para siempre no importe lo que pase.* Spusese din

nou aceleaşi cuvinte, de data aceasta continuând: *iubește-mă întotdeauna, indiferent ce se întâmplă.*

Ea îi strânse mâinile cu ochii în lacrimi.

— Sigur că o să te iubesc întotdeauna şi nimic rău n-o să se întâmple… Nu se putu stăpâni. Avea nevoie de o ultimă garanţie înainte ca el să plece… Nu se poate întâmpla ceva rău, nu-i aşa?

El răspunse ambiguu.

— Sunt atâtea riscuri…

— Cum ar fi?

Uneori de-abia îl recunoştea pe acest bărbat care o sedusese când avea douăzeci de ani, o abandonase la douăzeci şi unu, se căsătorise cu ea la treizeci şi unu şi acum la treizeci şi patru o făcea să simtă că istoria e pe cale să se repete.

— Când mă întorc, spuse el cu un aer obosit, o să-ţi spun totul…

Inima ei bătea să-i spargă pieptul.

— Pot să te întreb ceva?

El acceptă înclinând capul.

— Dar dacă pleci, pur şi simplu, şi nu te mai întorci?

— O mulţime de oameni ar avea de suferit.

— Nu eşti asigurat?

— Ziceai că nu-mi pui decât o întrebare. O privi din nou serios. Prima mea obligaţie este faţă de oamenii care mi-au dat bani să cumpăr banca, dar cea mai mare obligaţie o am faţă de depunătorii mei.

Ceea ce ea iubea cel mai mult la el era buna lui cuviinţă şi curajul care-l legau atât de mult de tot ceea ce era drept şi cinstit.

— Chiar dacă totul s-ar prăbuşi, nu uita, iubitule, că asta nu va arunca nicio pată asupra integrităţii sau moralităţii tale. Nu sunt decât afaceri…

— Nu înţelegi, Coriander, este acelaşi lucru. Eu sunt banca, şi orice credit, datorie, pierdere, transfer, depunere, totul ţine de responsabilitatea mea.

— Nu sunt decât afaceri, n-au nicio legătură cu viaţa ta personală, insistă ea.

— Este mai mult decât o afacere, *amor mi-o* aici este vorba de vieţi omeneşti.

— E vorba de vieţile lor numai în ceea ce priveşte banii, comentă ea.

— Poate că am fost prea ambiţios, spuse el, mai mult pentru sine.

— Poate că n-ar fi trebuit să venim la New York, zise ea încet, simţindu-se vinovată şi supărată pentru toţi anii de hărţuială prin care trecuseră în Argentina. Poate că ar fi trebuit să insist să ne întoarcem la Buenos Aires. Vocea ei căpătă un ton rugător. Aş fi mers oriunde cu tine.

O expresie de infinită tristeţe întunecă faţa lui frumoasă.

— Erau prea multe amintiri în Argentina. Oricum, am crezut că asta îţi doreai, să stăm în New York, pentru cariera ta. Ochii i se umplură de lacrimi. Aş fi făcut orice să te ştiu fericită.

Unul era gata să meargă oriunde, celălalt era gata să facă orice şi, totuşi, persista cumva sentimentul că pentru ei sfârşitul fusese deja hotărât. Odată, la Universitatea din Córdoba, pe când el era profesor şi ea studentă, încercase *1* 17

să-l convingă să rămână profesor în loc să intre în afaceri. Nu era nimic mai patetic decât lupta de guerilă într-un oraş, fără o cauză, comentase el, nimic mai trist decât un idealist care nu ştie când să-şi atârne bandana în cui; aceştia erau învinşii, cei care rătăceau în pădurile tropicale şi în munţi, purtând bărbi lungi şi neîngrijite şi rucsacuri; câştigătorii erau rebelii care-şi puseseră în aplicare planurile teroriste în mijlocul sălilor de consiliu, al băncilor, negociind salarii mari şi opţiuni de bursă, cu sloganurile şi retorica lor învechite. Ea nu crezuse nicio iotă din asta nici atunci şi nici acum nu credea. Nimic nu o putea face să creadă că pe el îl interesau într-adevăr banii şi puterea sau lumea afacerilor şi nici nu-l caracteriza ca pe un rebel al unei cauze pierdute, pentru că el oricum nu ştia să deosebească o pădure tropicală de o mlaştină. îl atinsese şi observase că nici barba lăţoasă nu era un element comun lui; nici nu mai ştia de câte ori pielea îi fusese iritată de barba-i aspră, când o săruta.

Acum, când îl privea, părea atât de trist şi nervos, încât se decise să-i spună ceea ce dorea să ţină secret până când se va întoarce.

— Sunt însărcinată, spuse ea pe neaşteptate, simplu, aproape cerându-şi scuze, apoi aşteptă.

Sute de emoţii, ce variau de la şoc la tristeţe, la incredibila bucurie, se oglindiră în ochii lui şi sfârşi prin a o prinde în braţe murmurând neîncetat: „Slavă Domnului, slavă Domnului pentru asta”.

Şi atunci, sute de gânduri, ce variau de la nedumerire la

nesiguranţă şi uşurare, îi veniră în minte, sfârşind prin a se întreba ce anume voia el să spună prin acest „Slavă Domnului…”. Slavă Domnului pentru ce, pentru un copil care să înlocuiască tatăl…

DOI

M

anuel Rojas îl văzuse pe Iisus. Se întâmplase ieri, în timp ce conducea pe acelaşi drum spre Aeroportul Internaţional Acapulco. El era acolo, stând în picioare, s-ar fi putut spune, la marginea drumului murdar, la ieşirea din Cerro el Burro, lângă un panou care indica distanţele: douăsprezece mile până la Chilpancingo, cincizeci până la Acapulco. Doar că Iisus nu stătea propriu-zis la marginea drumului murdar, ci mai degrabă plutea deasupra lui. Acesta fusese unul dintre primele lucruri pe care le observase Manuel – modul în care picioarele Lui, în sandalele maro din piele, de-abia atingeau pământul, şi modul în care braţele îi erau întinse, cu palmele îndreptate în sus, dar nu ca şi când ar fi vrut să facă semn unei maşini, ci mai degrabă ca şi când ar fi binecuvântat totul în jurul Lui: praful, cameleonii, cactuşii, chiar şi antenele de televiziune de pe barăcile din apropierea autostrăzii.

Manuel trase pe dreapta şi opri. Coborând din camion rămase acolo privind, îndeajuns de aproape pentru a nu scăpa niciun amănunt. Şi-ar fi dorit să aibă un aparat de filmat. Iisus stătea acolo, chiar lângă panoul indicator, cu roba Sa lungă fluturând în vânt, deşi nu se simţea nicio adiere, după cum observase imediat Manuel. Cerro el 19

Burro în iulie însemna foarte mult soare, arşiţă şi praf, fără nicio adiere de vânt.

Qnd se întoarse de la Acapulco în seara aceea, Manuel merse direct la biserică să vorbească cu preotul. Părintele Ramón rămase impresionat de toată povestea, deşi încerca să-şi păstreze calmul după cum încerca să-l liniştească şi pe Manuel, cerându-i să înceapă cu începutul şi să continue încet, astfel încât să poată nota tot pentru raportul oficial. Nu că s-ar fi îndoit de sinceritatea lui Manuel, dar ştia că uneori oamenii devin emotivi când vine vorba de credinţa lor. Manuel repovesti totul în cele mai mici detalii, cu o surprinzătoare stăpânire de sine. Povesti cum era în drum spre Aeroportul Internaţional Acapulco, unde se ducea pentru a răspunde unui anunţ în legătură cu un loc de muncă – prima ofertă de lucru în şase luni de când era şomer; cum tocmai când voia să spună o scurtă rugăciune, ca să aibă noroc, s-a întâmplat…

Manuel era foarte jenat că se ruga lui Dumnezeu pentru a-i cere favoruri, dar vremurile erau grele şi locurile de muncă foarte rare. Asta nu însemna că, lucrând ca şofer de autobuz la Pelicanos Rosas Lounge, la capătul de linie Aeromexico, îşi atinsese idealul, căci asta însemna un circuit de mai mult de o sută de mile; dar însemna totodată şi un venit constant şi ore suplimentare lunea, când soseau curse de avion.

Manuel descrise părul castaniu deschis al lui Iisus, ce-i cădea pe umeri, barba Sa atât de rară şi ochii Săi atât de calzi şi iertători şi totuşi atât de răniţi şi trădaţi. Părintele Ramón voia să ştie ce altceva făcuse Manuel în afara faptului că stătuse acolo ca prostit, holbându-se, şi Manuel îi spuse că plânsese şi căzuse în genunchi, iar apoi, când ridicase privirea spre Iisus, imaginea Lui se topea în văzduh.

Preotul era tulburat. Viziunea nu se deosebea cu nimic de altele cincisprezece sau mai multe care fuseseră anunţate în Mexic în ultimul an. Ceea ce-l preocupa pe părintele Ramón era dacă Vaticanul va considera toate acestea destul de serioase pentru a face din Cerro el Burro **20** un loc sfânt, poate chiar să-l includă în itinerariul pelerinajului papei Ioan Paul al II-lea în America Latină din toamnă. Dacă Manuel şi-ar mai putea aminti şi altceva înainte ca ei să trimită faxul la Roma; poate că s-ar putea ruga o zi – două, pentru încă un semn sau chiar o altă viziune, orice care să atragă atenţia Comitetului pentru Miracole de la Vatican.

Pe 3 iulie, la două zile după întâmplare, Manuel conducea pe acelaşi drum între Aeroportul Internaţional Acapulco şi Cerro el Burro şi încă nu-şi amintise nimic nou. Nu exista niciun dubiu în mintea lui că trăise un miracol. La urma urmei, nu se continuase totul cu victoria sa asupra celor şase sute patruzeci şi cinci de candidaţi, obţinând slujba la Pelicanos Rosas Lounge, la capătul de linie Aeromexico? Şi ce dacă directorul îl pusese în schimbul de noapte şi-l plătea ca şi pe cei din schimbul de zi? Doar două lucruri contau pentru Manuel: avea o slujbă şi îl văzuse pe Iisus.

Manuel se gândea la noua lui slujbă când ajunse în curba periculoasă unde Cerro el Burro dădea într-o autostradă cu două benzi care ducea la Acapulco. Ceasul său digital nou-nouţ, strălucitor în întuneric, arăta exact unsprezece şi cincizeci şi şapte când văzu explozia. Nu încăpea nicio îndoială asupra orei, pentru că Manuel tocmai verificase ceasul să vadă dacă se încadra în orar.

Explozia era asurzitoare, iar flăcările izbucnite deasupra solului,

în aer, erau aşa de neaşteptate şi înspăimântătoare, încât Manuel apăsă brusc frâna, pierdu controlul şi se lovi cu capul de apărătoarea de vânt în timpul derapajului. Îi trebui mai mult de treizeci de secunde până să reuşească să oprească maşina la marginea drumului.

Apărându-şi ochii cu mâna, urmări mingea de foc ce se prăbuşea peste dealurile ce înconjurau oraşul Acapulco. O serie de explozii mai mici tulburară noaptea în timp ce fragmente şi resturi cădeau pe pământ. Un bubuit final, ca un tunet puternic, răsună în noapte şi apoi se aşternu iar liniştea, cerul rămase luminat doar de puzderii de stele;

numai o dâră subţire alb-gri se ridica din vârful unuia dintre dealurile îndepărtate. Manuel îşi făcu cruce.

Primul său gând fu că un avion explodase în zbor, descompunându-se în aer, precum cutiile de conserve folosite în exerciţiile sale de tragere la ţintă. Următorul gând fu la însuşi Iisus, deşi era absolut sigur că ceea ce tocmai văzuse nu era o altă viziune. De fapt, se gândi bine vreo zece minute şi se convinse că ceea ce văzuse nu era numai un avion distrus; acolo era vorba de vieţi omeneşti. Numai cu câteva secunde înainte văzuse din întâmplare câteva lumini intermitente coborând în direcţia aeroportului. Acum era nehotărât. Dacă nu se grăbea, întârzia la lucru şi şi-ar fi pierdut slujba înainte chiar de a fi început-o. Şi totuşi, cum să plece fără să anunţe ceea ce tocmai văzuse? Cea mai apropiată secţie de poliţie era la zece mile depărtare de drumul principal, într-un oraş numit Chilpancingo. În adâncul sufletului însă ştia că nu avea de ales, pentru că, oricum, totul era legat de Iisus. La urma urmei, dacă n-ar fi fost El, n-ar fi mers pe drumul acela, căci nu s-ar fi dus spre aeroport, întrucât n-ar fi avut un serviciu spre care să se îndrepte. Manuel căzu la înţelegere cu conştiinţa sa. Se hotărî să anunţe poliţia de la aeroport despre explozie, la sfârşitul schimbului. De parcă nimeni n-ar fi putut supravieţui acelui infern, de parcă n-ar fi fost o problemă de viaţă şi de moarte.

La cinci ore după accident, pe la ora şase dimineaţa, şeful Poliţiei Aeroportului International Acapulco declară, în sfârşit, starea de urgenţă. Înregistră ceea ce se dovedi a fi un avion Dassault Falcon particular, plecat de pe Aeroportul La Guardia din New York, declarat dispărut şi presupus prăbuşit. Un avion Cessna 185, trimis în căutarea celui dispărut, raportase la întoarcere că rămăşiţele a ceea ce părea a fi fost un avion fuseseră localizate la sud-vest de Chilpancingo, pe un

deal înalt de şapte mii de picioare. Dar, întrucât terenul era foarte accidentat, numai un elicopter al poliţiei putea să se apropie îndeajuns pentru a estima paguba şi pentru a verifica dacă avionul era distrus complet şi dacă existau sau nu supravieţuitori.

Soarele răsărise când Manuel ieşi din schimb, şi lumina rozalie se reflecta pe clădirile înalte şi albe care se înşirau pe plajă. Secţia de Poliţie a Aeroportului International Acapulco se afla la parterul clădirii Cocos Condominiums, cam la două treimi din drumul spre plaja Caleta. Manuel intră pe uşa glisantă din geam colorat şi se opri într-un hol placat în marmură neagră strălucitoare, unde un indicator arăta că secţia de poliţie era în capătul holului, în spatele altor uşi glisante. Intrând apoi pe o poartă din fier forjat, Manuel se apropie de un birou şi spuse poliţistului de serviciu motivul pentru care venise. Fu condus, printr-un coridor lung, într-o altă cameră unde relată unui căpitan de poliţie ceea ce văzuse. Rămase nedumerit de plictiseala şi aparenta lipsă de interes a celor care îl ascultau. Mai mult de atât, nimeni nu părea să ştie ceva despre accident.

Manuel se afla într-o încăpere mică, cu un birou din lemn sculptat în spatele căruia era un scaun cu braţe îmbrăcat în piele maro. Trei scaune mai mici, îmbrăcate în piele neagră, se aflau în faţa biroului, iar pe perete erau trei tablouri, unul al lui Pancho Villa, altul al preşedintelui Carlos Salinas şi al treilea al lui Iisus Hristos. Manuel îşi făcu cruce din nou. Pe scaunul din spatele biroului şedea căpitanul, iar pe unul din celelalte scaune stătea un bărbat de aproape patruzeci de ani, îmbrăcat într-un costum mototolit din mătase gri. De fapt, poate că era mai tânăr dacă te luai după părul negru şi cârlionţat care-i încadra faţa angelică, cu trăsături fine şi delicate. Pe celălalt scaun stătea un bărbat mai tânăr, înalt şi bine făcut, cu trăsături mai ascuţite, păr negru şi lins, pieptănat peste cap. Manuel încercă să nu-l privească fix: bărbatul avea două proteze din metal în loc de mâini.

— Acum două nopţi l-ai văzut pe Iisus şi astă-noapte ai văzut un avion explodând în zbor. 23

Căpitanul se aplecă peste birou, ochelarii săi cu lentile-oglindă ascunzându-i aproape toată faţa.

Manuel n-ar fi trebuit să spună că îl văzuse pe Iisus, dar dorise ca ei să înţeleagă cât de bine cunoştea el drumul, cât de des trecuse

pe-acolo cu maşina şi că văzuse altele mai incredibile decât explozia unui avion în zbor.

— Astă-noapte era altceva, señor capitán, spuse Manuel cu convingere. Ce-am văzut eu era o bombă!

— De ce ai aşteptat toată noaptea ca să ne informezi? întrebă bărbatul cu faţă angelică.

Qnd vorbea în spaniolă, acesta avea un accent ceva mai uşor decât un mexican, deşi tonul său era arogant.

— Mă temeam că voi întârzia la lucru dacă mă voi opri, señor. Era prima mea noapte în postul ăsta.

— Şi n-ai spus nimănui la serviciu?

Vorbise bărbatul cu cârlige din metal. Din nou accentul nu era mexican, ci mai moale, ca şi al celuilalt, deşi tonul nu era deloc arogant, ci mai degrabă înţelegător.

— Mi-a fost teamă să nu se creadă că inventez.

— Şi inventezi? întrebă căpitanul zâmbind. Poate că ai băut prea multă tequila?

Manuel se simţi insultat.

— Vă jur señor capitán, n-am băut. Conduceam şi am văzut un avion explodând, pur şi simplu… buuum! îşi pocni pumnul de palmă. Am văzut cu ochii mei.

Căpitanul se lăsă pe speteaza scaunului.

— Nu s-a raportat niciun accident astă-noapte, spuse el simplu.

Tocmai atunci uşa se deschise şi un alt bărbat intră în cameră. Îndesat şi complet chel, semăna izbitor cu cel a cărui poză era pe cutiile de detergent. Aruncă o privire scurtă în jurul său, se îndreptă spre civilul cu faţă angelică, îi şopti ceva la ureche şi apoi se aşeză pe scaunul din faţa lui Manuel.

— Poate ai fost inspirat de vizita apropiată a papei Ioan Paul al II-lea? întrebă noul venit.

— Nu, señor, şopti stins Manuel, cu capul plecat.

Urmă un moment de tăcere în timp ce căpitanul, aranjându-şi ochelarii pe nas, părea să analizeze situaţia. Răsfoi apoi câteva hârtii şi, cu o uşoară mişcare din umăr, ridică privirea.

— Vreau să-ţi mulţumesc că ai venit aici, dar mă tem că nu putem face nimic în legătură cu avioane fantomă explodate. Se ridică în picioare. Sau viziuni. Ocoli biroul. Poţi pleca acum, spuse el. Hai, poţi pleca.

Manuel se ridică încet, împingând scaunul spre spate.

— Dar presupunând că s-a întâmplat o minune şi cineva a supravieţuit?

— Nu există miracole, Manuel, răspunse simplu căpitanul, tocmai asta e, nu există miracole.

Privi către ceilalţi.

— Nu s-a prăbuşit niciun avion, spuse bărbatul cu chelie.

Manuel ar fi vrut să-i întrebe cum pot fi aşa de siguri de ceva ce nu văzuseră cu ochii lor, dar nu spuse nimic.

— Ce crezi că ai văzut era probabil o stea căzătoare sau un fulger, spuse zâmbind cel cu faţă angelică.

Manuel rămase tăcut, studiindu-şi pantofii.

— Poate ai vrut să-l impresionezi pe şeful tău, ca să te mute în schimbul de zi, sugeră bărbatul cu chelie, şi ochii îi sclipiră sub sprâncenele lipsite de păr.

Căpitanul deschise uşa.

— Dacă te grăbeşti, poţi ajunge în Cerro el Burro tocmai la timp pentru slujba de dimineaţă.

— Dacă aflaţi ceva, începu Manuel, îndreptându-se cu spatele spre uşă, şi doriţi să mă întorc…

— Dacă aflăm ceva, te căutăm, nicio grijă… îl asigură căpitanul.

Se ridicaseră toţi în picioare, bărbatul chel îndreptându-se spre centrul camerei, celălalt stând sprijinit de spătarul scaunului.

— Îţi mulţumim că ai venit, spuse el politicos.

— Ai grijă cum conduci, adăugă altcineva.

25

— Şi mai lasă viziunile măcar un timp, îl sfătui căpitanul zâmbind.

La ora şapte dimineaţa, în ziua de Patru Iulie, Joe Pasinsky tocmai îşi termina schimbul ca supraveghetor de zbor la biroul Gwenda din Westchester, când sună telefonul. Joe răspunse şi cineva de la turnul de control al Aeroportului International Acapulco îl anunţă că unul dintre avioanele lor se prăbuşise undeva pe dealurile dintre jurul oraşului Acapulco. Informaţiile preliminare indicau că nu existau supravieţuitori. Pasinsky îl sună imediat pe Fritz Luckinbill, proprietarul Gwendei, care îi spuse să nu întreprindă nimic până nu ajunge el acolo, asigurându-l că va pleca în cinci minute de acasă, din vecinătatea oraşului Greenwhich, Connecticut. Douăzeci de minute mai

târziu, Luckinbill şedea la biroul său din Gwenda, vorbind la telefon.

În timpul dimineţii, Pasinsky şi Luckinbill urmăriră situaţia prin fax şi telefon. Informaţiile despre accident erau vagi, pentru că Washingtonul nu putea să pornească investigaţia fără o invitaţie formală din partea guvernului mexican. În sfârşit, la ora unsprezece dimineaţa, la aproape douăsprezece ore de la explozie, mexicanii trimiseră invitaţia pentru cercetarea zonei în care se prăbuşise avionul şi colectarea rămăşiţelor. Luckinbill răsuflă uşurat, pentru că putea participa, în sfârşit, dar era interesat cel mai mult să recupereze cutia neagră situată în partea din spate a avionului. Numai având acel aparat putea şti exact ce se întâmplase. Cutia neagră conţinea informaţiile de zbor până în momentul impactului şi benzi pe care erau înregistrate toate convorbirile ce avuseseră loc între cabina pilotului şi turnurile de control. Ceea ce îl deranja pe Luckinbill era că mexicanii nu menţionaseră nimic despre găsirea cutiei şi când, în sfârşit, întrebă de ea, îl informară că deocamdată nu fusese găsită. La prânz sc. 26 găsea într-un avion de curse comerciale, îndreptându-se spre Mexic.

Traficul era intens de la ieşirea din Acapulco până în locul în care autostrada cu două benzi de circulaţie dădea într-un drum prăfuit ce lega Chilpancingo de Cerro el Burro. Manuel observă maşina numai acolo, poate şi pentru că la mile distanţă în ambele direcţii nu mai era nicio altă maşină. Dar ceea ce îl surprinse cel mai mult erau cei din maşină, aceiaşi doi bărbaţi de la secţia de poliţie. Bărbatul chel şi îndesat conduse maşina paralel cu camionul, iar bărbatul cu faţă angelică îi făcu semn să oprească.

Manuel se simţi răzbunat, convins că, în sfârşit, un avion fusese dat dispărut şi cei doi veniseră după el, ca să-l ducă să spună ceea ce ştia celor care se ocupau de caz. Semnalizând, Manuel trase mult de volan spre dreapta şi opri. Deschise portiera, sări din cabina camionului şi se opri la zece picioare de locul unde îl văzuse pe Iisus. Îi urmări pe cei doi bărbaţi coborând din maşină, observând că cel cu cârlige de metal în locul mâinilor nu era cu ei. Câteva clipe se întrebă despre ce era vorba. Până văzu arma.

Cu o mişcare rapidă, bărbatul chel şi îndesat îşi scoase pistolul din tocul de pe umăr, ţinti şi trase trei focuri unul după altul. Manuel fu lovit de două ori în piept şi o dată în abdomen, apoi, după ce să se prăbuşi, alte trei gloanţe fură trase direct în cap. Muri pe loc. împreună, cei doi târâră corpul înapoi la camion, îl legară cu centura

de siguranţă şi îi prinseră mâinile de volan.

Bărbatul chel pomi camionul, deblocă frâna de mână, apoi se duse lângă însoţitorul său în spatele vehiculului. Nu le trebui decât un efort foarte mic pentru a împinge camionul în râpă. Rostogolindu-se, izbindu-se de stânci şi copaci, camionul ajunse în fundul râpei unde luă foc. 27

TREI

— Îl ai, respiră, trăieşte, nu-mi muri, te rog, vino m-a

I I poi. Coriander repetă iar şi iar aceste cuvinte, ca pe o incantaţie. Hai, respiră, trăieşte, nu-mi muri, te rog, vino înapoi.

În timp ce vocea lui Orbison se revărsa din difuzoarele suspendate, cântând „Sweet Dreams Baby”, ea repeta aceste cuvinte încontinuu, mâna îmbrăcată în mănuşi duble atingând părţile interioare ale tăieturii practicate în partea stângă a pacientului, între coaste, pentru a masa inima ce încetase să bată. Peste tot în jurul lui Coriander – de pe tărgile din sala de tratament, de pe cele din hol, de pe paturile mobile aflate pe calea de acces – se auzeau gemete, strigăte chinuite şi incoerente, rugi, toate reduse la tăcere de voci autoritare, de parcă toţi cei de acolo ar fi fost proşti şi surzi în loc să fie răniţi şi speriaţi. Doar într-o secţie de urgenţă se putea auzi o asemenea cacofonie de sunete.

— Hai, respiră, trăieşte, nu-mi muri, te rog, vino înapoi, continuă Coriander până când tehnicianul care mânuia aparatul de respiraţie artificială avertiză:

— Daţi-vă la o parte, pentru şocurile electrice.

Toţi se retraseră de lângă pacient în afară de tânăra soră pakistaneză care aplică electrozii în dreptul inimii. **28**

Un impuls încurajator apărut pe ecran aduse suspine de uşurare pe buzele tuturor. Cineva anunţă apoi:

— Da, bine, merge, la treabă!

Coriander reluă masajul, fără să fie convinsă încă de reuşită. Nu încă. Să respire, să trăiască, să nu moară, să revină, aproape, poate…

— Dar pentru cât timp? se aventură să întrebe unul dintre rezidenţi purtând un halat verde ca toţi ceilalţi.

Cum putea şti ea, îşi răspunse Coriander, în timp ce lucra, nu ea îl împuşcase, ea nu făcea decât să pună bucăţile la loc şi să fie învinuită dacă lipiciul nu ţinea.

Ecranul arăta creşterea presiunii – semn bun – iar pulsul –

minune a minunilor – revenea, variind undeva în jurul lui treizeci şi şase. De n-ar mai înceta minunile!

— Ţine-o tot aşa! o sfătui medicul profesor care apăruse pe neaşteptate încurajând-o pe Coriander. Faci un masaj al naibii de bun, Wyatt. Ţi-a spus vreodată cineva că ai putea scula şi morţii…

Ea îi înţelese grosolănia; era singurul mod de a nu ceda acelei nervozităţi şi spaime paralizante. Ar fi preferat un mod mai blând de a comunica nervozitatea şi spaima. Cu un simplu „Pot să te îmbrăţişez?” ar fi putut obţine un răspuns mult mai cald.

— Să sperăm, spuse ea în loc de altceva, concentrându-se asupra inimii care începea să bată cu regularitate.

El privi peste umărul ei.

— Lasă o cale de aerisire în caz că sângerează în gât.

— Apropiaţi-vă, doctore, este deja înăuntru…

— Îmi place cum spui asta, replică el, şoptindu-i la ureche.

— De ce mirosiţi a cărbune? întrebă ea, ignorând apropoul.

— Pentru că am venit aici de la o petrecere în aer liber.

Ce grozavi suntem, gândi Coriander în timp ce făcea masajul; răni provocate de arme de foc, potenţiali morţi la sosirea la spital, şi ce-i cu asta? Nimic nou. Era Patru Iulie la Spitalul General Brooklyn din Brooklyn, New York şi ar fi putut fi mai rău. Ar fi putut fi de serviciu în 29 noaptea când cineva deschisese focul asupra a douăzeci şi şapte de oameni într-un restaurant McDonald, undeva pe Atlantic Avenue. Pe de altă parte, ar fi putut fi în Acapulco să-şi petreacă weekend-ul împreună cu soţul ei.

Ruptură de rinichi, posibile complicaţii la stomac, glonţ intrat în partea de jos a spatelui şi ieşit prin partea stângă de jos a abdomenului. Acum, că pacientul respira şi inima îi bătea din nou, deci trăia, simţi aceeaşi furie, greaţă şi incertitudine pe care o simţea de câte ori reuşea.

— N-au altceva mai bun de făcut, pentru Dumnezeu? se întrebă Coriander cu voce tare, în timp ce se pregătea să închidă incizia practicată în partea stângă.

— Pulsul fluctuează din nou, urmăreşte-i presiunea, altfel va trebui să-i facem din nou şocuri, avertiză tehnicianul.

Cineva ţinea aţa şi acul curbat, aşteptând, în timp ce Coriander introduse din nou mâna în interiorul inciziei pentru a masa ritmic şi constant inima. Când îl aduseseră, pacientul avea în buzunarul

pantalonilor pătaţi de sânge un ghemotoc de hârtii de o sută de dolari, o brichetă din aur şi o colecţie de cărţi de credit.

— Soţia şi fratele lui sunt afară, destul de amărâţi, doreşti să vorbeşti cu ei? întrebă unul dintre interni.

Ea înclină din cap în semn că da, obosită, continuând să maseze. Martor nevinovat, anunţaseră poliţiştii când îl aduseseră; tocmai ieşise de la biserică şi mergea să-şi viziteze mama…

Coriander tocmai se întorsese în sala de tratament intensiv când profesorul intră grăbit.

— Uită-te aici, spuse el, prinzând-o de umeri şi luând-o de lângă pacientul cu dureri de piept. Uită-te aici, doamnă doctor Wyatt, este un caz deosebit, o anunţă el cu o sclipire de veselie în ochi, după cum îi păru ei. Nu era impresionată, căci pe-acolo era întotdeauna un caz deosebit dacă nu era un caz grav. Priveşte aici, doamnă doctor Wyatt, şi ea privi – priveşte aici – la ceea ce era un bărbat negru întins pe o masă, cu penisul atârnându-i neputincios într-o parte.

Şi ce era cu asta? S-ar fi aşteptat oare ca profesorul să-i fi spus: „Nu te uita, doamnă doctor Wyatt”, înainte ca ea să privească şi să o apere de priveliştea aceea? Nu la asta se aşteptase; deşi ar fi preferat să fi fost aşa, căci din momentul în care îl atingea, viaţa pacientului se afla în mâinile ei. După cum se ştia, era întotdeauna puţin iritată când profesorul o invita să participe, să atingă, să vindece, să trateze, sau să nu trateze, în funcţie de caz.

Odată, tatăl ei spusese aceste vorbe – „Nu te uita Coriander”. Asta era în Buenos Aires în 1978, pe timpul regimului militar, când un bătrân era târât, luat cu forţa de către poliţia secretă. Coriander îl privise pe bătrân implorând ajutor, agăţându-se de trecători, încleştându-şi mâinile de reverele hainelor. Niciunul dintre numeroşii oameni respectabili şi bine îmbrăcaţi, care asistau la ceea ce se întâmplă pe Caile Florida în ziua aceea, nu arătaseră niciun semn de dezaprobare sau de compasiune când bătrânul fusese aruncat în sfârşit în maşina care-l aştepta. Ani de zile imaginea aceea o urmărise, ca un exemplu al ororii ce exista la Buenos Aires.

În 1978, sub Junta condusă de generalul Videla, mai mult de opt mii de oameni dispăruseră fără urmă. Pretinşi fascişti se plimbau în maşini Ford Falcon de culoare gri, luând cu japca oameni de pe stradă, din restaurante, birouri sau din propriile lor paturi în mijlocul nopţii şi îi duceau în închisori şi centre de tortură de unde rareori se mai

întorceau. Coriander avea pe atunci douăzeci de ani şi tocmai începuse facultatea de medicină.

Pentru tatăl lui Coriander viaţa fusese o serie de transferuri, mereu în America de Sud şi mereu la aceeaşi companie americană de petrol, până când, la sfârşitul carierei, se stabilise ca diplomat în Argentina. Palmer Wyatt fusese numit ambasador sub preşedinţia lui Nixon şi continuase să rămână ambasador sub preşedinţia lui Ford, rămânând pe poziţie ca o excepţie şi după alegerea preşedintelui Carter în 1976. Departamentul de stat hotărâse că era mai bine ca totul să rămână aşa datorită situaţiei critice şi faptului că Wyatt nu numai că înţelesese politica, dar era în relaţii cordiale cu junta. În favoarea sa, era şi

3 i L

faptul că soţia lui provenea dintr-o familie importantă din Argentina. Floria Lucia Sarmiento Wyatt era descendenta unui fost preşedinte, Domingo Sarmiento, omul care clasificase odată argentinienii în „europeni" civilizaţi, în barbari „caudillos", „gauchos" şi „indieni". În timpul anilor în care Palmer şi Floria se aflaseră la ambasada americană, se încheiaseră mai multe afaceri şi acte diplomatice decât în oricare altă perioadă în afară de aceea a revenirii lui Juan Perón în 1973. Numai Coriander găsise aproape imposibilă calea de a face o legătură între cele două culturi, găsindu-se mereu prinsă la mijloc.

Jumătate americană, jumătate argentiniană, ea a fost până la urmă respinsă de ambele părţi. Argentinienii nu aveau încredere în opiniile ei – *gringa* – iar americanii o suspectau – hippie. Cel mai bun lucru pe care îl putea face era să încerce să se facă înţeleasă într-o spaniolă fără cusur până când vorbele ei urmau să fie crezute şi faptele ei dovedite.

Ani de zile mai târziu, în 1984, când sosise în Brooklyn să-şi facă stagiul, încercase să se facă înţeleasă în acelaşi fel. În Brooklyn observase numeroase similitudini cu Buenos Airesul: neîncrederea, ca şi nenorocirile şi deznădejdea, ca şi cuvintele corespondente din spaniolă pentru furie şi disperare. Diferite erau doar consoanele, mai moi în Argentina, nu atât de dure ca în spaniola portoricană sau dominicană care se vorbea în Brooklyn. În Buenos Aires oamenii erau mai calmi; nu luau sărbătorile aşa în serios cum făceau cei din Brooklyn, care pe Patru Iulie ajungeau de obicei la spital.

— Sonda este introdusă, anunţă Coriander, măsurând tubul *foley* ce se umplea cu sânge. Cred totuşi că are o ruptură de rinichi; hai să-l ducem repede sus…

Profesorul venise la piciorul patului.

— Ce şanse sunt pentru operaţie? întrebă el, de parcă ar fi existat un mod mai bun de a extrage gloanţele.

— Ce şanse sunt fără operaţie? replică ea absolut sigură de sine. N-am mai văzut gloanţe care să se dizolve, doctore.

El îi ignoră sarcasmul.

— Dacă pacientul moare sus, ne-am ales cu un proces. Dacă moare aici la urgenţă, ne alegem doar cu un scurt raport în faţa comisiei de mortalitate şi apoi *hasta la vista…*

Ridică apoi din umeri, ochii spălăciţi clipindu-i des în spatele ochelarilor cu rame roz.

— Glumeşti.

— Nu glumesc.

— Visezi, doctore…

— Haide, Wyatt, operaţia nu are rost.

— Dar nici să moară nu are rost.

— De ce Wyatt?

— E prea tânăr…

— Nimeni nu trăieşte veşnic.

Ea se opri să-l privească, apoi spuse:

— E o mare diferenţă între a muri la nouăzeci şi cinci de ani în somn, şi a muri la douăzeci şi cinci din cauza unei răni provocate de glonţ, o rană care ar putea fi vindecată.

— Ai nevoie de un pacient pe viaţă? Va reveni mereu şi mereu aici.

— Dă-mi o variantă viabilă şi o s-o analizez, spuse ea dulce.

— Fă-i un examen amănunţit şi vezi dacă sunt într-adevăr complicaţii la rinichi.

— Nu e timp pentru asta…

— Gândeşte-te la colectiv, Wyatt…

— Fă-mi o plăcere, Stan, şi întoarce-te la petrecerea ta…

Vocea lui căpătă un ton prefăcut de regret.

— Nu înţeleg de ce ţi-ai ales chirurgia, când ai fi putut să eviţi deciziile astea păcătoase şi să practici dermatologia…

Spre deosebire de toţi ceilalţi colegi ai săi, Coriander nu agrea

zeflemeaua. Îi amintea de sirene şi proteste, de contrabandă şi pierderi, de tinereţe. Deci, cum de vrei să fii chirurg şi nu dermatolog sau pediatru, sau ginecolog, acele profesii pentru femei, aflate la limita celor rezervate 33

bărbaţilor? îşi dorise întotdeauna intimitatea, dorinţa aceasta fiind probabil o relicvă a copilăriei. Şi cum poate cineva deveni mai intim decât îngrijind rana altcuiva; ce era mai personal decât moartea? Acestea erau răspunsuri niciodată rostite.

Erau şi alte explicaţii pe care nu le dădea în legătură cu persoana ei; de exemplu, în legătură cu faptul că era încă virgină, atunci când devenise jenant să recunoască asta, pe la optsprezece, nouăsprezece ani. Aşa că minţea şi inventa amanţi. Nu dădea explicaţii în legătură cu facultatea de medicină, pentru că se simţise foarte stânjenită să admită că începuse primul an la numai douăzeci şi unu de ani. Aşa că minţea şi pretindea că e mai mare. Datorită acestor stânjeneli şi complexe, se obişnuise să păstreze o anumită distanţă, obicei care acum se înrădăcinase deja şi era dificil de înlăturat.

Avusese mereu prietenii care se încheiaseră odată cu mutarea familiei ei într-un alt oraş; prietenii în care nu ajunsese niciodată la intimitate. Coriander stârnise sen –, zaţie când sosise la ambasada americană din Buenos Aires la paisprezece ani, încântând întreg personalul ambasadei. Avea tot ceea ce era mai bun de la ambii părinţi: silueta, temperamentul şi o vitalitate uimitoare. Coriander Wyatt era genul de femeie care arăta bine chiar şi atunci când arăta rău. Şi aşa era şi acum. Avea acelaşi păr des, ochii de culoarea chihlimbarului cu pete aurii când era fericită şi pete negre când era tristă, avea trăsături perfect cizelate, cu o gură puţin cam mare, un corp zvelt cu sânii puţin cam mari. Avea nasul întotdeauna strălucitor şi nepudrat, cu câţiva pistrui, mâinile erau fine, cu degete subţiri ce se mişcau încontinuu în timp ce vorbea, avea picioare lungi şi nu stătea o clipă locului; ochii îi străluceau şi o interesa orice auzea, vedea, gusta sau atingea. Vocea îi era calmă sau dură, variind ca o maşină ce trece de la o viteză la alta pe o şosea pustie. Uneori dicţia defectuoasă sau gramatica o făceau sfioasă, alteori vorbea atât de libertin, încât ar fi făcut să roşească chiar şi un şofer de taxi din New York.

La câteva luni de la sosirea la Buenos Aires, Coriander se obişnuise deja să stea ore întregi în arşiţă sau frig chi34!;

nuitor, şi să asculte discursuri politice plictisitoare şi deşarte

promisiuni politice. Pe vremea aceea era obligată să participe la nesfârşite ceremonii, pentru a urmări prezenţa perfect diplomatică a tatălui ei şi absenţa la fel de perfect diplomatică a mamei ei. Pe nepregătite, trebuia să-şi înlocuiască mama la braţul tatălui ei. Floria Lucia crease la început conflictul, dar tot ea fusese aceea care până la urmă oferise soluţia…

Floria Lucia Sarmiento Wyatt nu putea trăi fără zahăr. Presărat deasupra prăjiturilor pe care le devora sau în cocteilurile pe care le bea, zahărul era nelipsit. De-a lungul anilor, pasiunea ei pentru dulciuri şi alcool se dovedi ucigătoare, deşi Floria Lucia rămase proaspătă şi delicată până la sfârşitul vieţii. Îţi dai seama, spunea Palmer, chiar şi în lumina crudă a zilei, femeia asta nu arată mai bătrână de cincizeci de ani nici cu o zi, iar la lumina lumânărilor ai crede că are patruzeci. Ce dacă diamantele mari cât nucile braziliene erau împrumutate, rochiile bordate cu perle erau închiriate şi mantiile din dantelă veche erau lăsate moştenire de un lung şir de doamne din familia Sarmiento. Oricum ar fi fost, Floria Lucia dădea întotdeauna tonul modei. Era o frumuseţe. Dar era şi un coşmar. Era o femeie încântătoare, captivantă, amuzantă, dar ca mamă lăsa de dorit. Când nu bea ziua, era imprevizibilă; când nu bea noaptea, era iraţională. Coriander înţelesese la paisprezece ani că, trăind în umbra unei mame celebre şi frumoase, nu avea decât trei posibilităţi pentru viitor. Putea rămâne în umbra mamei sale pentru totdeauna, putea să o respingă fără milă sau putea să lase totul de-o parte şi să-şi vadă de viaţa ei. Instinctiv, Coriander alesese a treia posibilitate, *să-şi vadă de viaţa ei,* deşi asta presupunea anumite limitări. Coriander dorea să devină medic şi să practice medicina în New York, în timp ce tatăl ei spera ca ea să fie medic în Buenos Aires. În cele din urmă, totul se rezolvase de la sine atunci când Floria Lucia făcu singurul lucru altruist din viaţa ei: muri. Se stinse ca o candelă pâlpâind în briza de primăvară dintr-o seară argentiniană, într-o cameră în apropierea spitalului 35

clinic francez La Rioja din Buenos Aires, în spatele unui paravan din mătase bej încadrat de lemn de stejar lustruit.

Coriander se afla pe holul spitalului, vorbind cu soţia şi fratele pacientului care era deja în sala de operaţie. Tocmai le explica:

— Am oprit hemoragia şi am izolat zona critică provocată de glonţ, aşa că are toate şansele să treacă cu bine operaţia.

Femeia plângea.

— Fiţi binecuvântată, doamnă doctor, nu vă vom uita niciodată…

— Vă vom aminti în rugăciunile noastre, adăugă fratele.

Ar fi răspuns, deşi o stânjeneau întotdeauna asemenea mulţumiri, dacă n-ar fi apărut o tânără. Purtând doar un costum mulat pe corp şi cizme înalte, negre, cu părul bătând în albastru, cu fardul negru întins pe pleoape şi buzele date neglijent cu ruj roşu, se apropie ţinând în mână o ţigară.

— Ai ceva pentru nervi, doctore?

— N-ai voie să fumezi aici, e oxigen…

— Du-te naibii…

Plângând încă, femeia nu o luă în seamă pe fată şi întrebă:

— Când îl putem vedea?

Purtând cele două conversaţii deodată, Coriander răspunse:

— De îndată ce îşi revine, şi apoi întorcându-se spre fată: Aici este un spital…

— Ăsta nu-i spital, asta-i măcelărie, dă-mi nişte demerol, doctore…

Fratele pacientului, neluând nici el în seamă apariţia fetei, continuă:

— Este într-adevăr în afara pericolului?

— Să nu ne grăbim, îl sfătui Coriander. Până acum a trecut de pericolul iniţial…

— Datorită dumneavoastră, doamnă doctor; dumneavoastră l-aţi ajutat…

— Hai doctore, doar un demerol.

— Nu-ţi pot da demerol fără să te consult…

— Să te ia naiba, doctore…

Coriander se întoarse către mamă şi frate şi le spuse:

— De ce nu beţi o cafea? Mai durează cel puţin trei ore până iese din operaţie. Apoi se întoarse spre tânără: Dacă nu stingi ţigara, chem paza…

— Sunteţi o sfântă…

— Măcelar…

Serviciul de pază sosi, îi luă fetei ţigara şi o conduse în sala de aşteptare, în timp ce ea ţipa tot felul de obscenităţi.

Pe Coriander nu o surprinse o asemenea scenă, pentru că, probabil, ea o considera ca făcând parte din multe altele care

reprezentau faţete iraţionale atât de caracteristice vieţii reale. În timp ce se îndrepta spre sală, una dintre surorile mai în vârstă se apropie de ea. Era una dintre cele care ar fi putut face o intervenţie chirurgicală mai bine decât orice medic în primul an de stagiu.

— Soţia şi fratele rănitului aşteaptă acolo, o anunţă sora, indicându-i locul unde aşteptau cei doi.

Nedumerită, Coriander îi replică:

— Dar de-abia am vorbit cu ei…

Sora îşi dădu ochii peste cap şi o îndreptă pe Coriander, cu amabilitate, către o altă pereche, femeie şi bărbat care plângeau.

— Aţi vorbit cu prietena şi amicul. Soţia şi fratele sunt acolo…

În timp ce Coriander se îndrepta către ei, se hotărî să nu-i pună faţă în faţă cu ceilalţi doi. La urma urmei, durerea era durere şi dragostea, dragoste, indiferent de statut sau titlu. Ce importanţă avea? Erau şi lucruri mai rele în viaţă.

În 1978, în Buenos Aires, situaţia se agrava zi de zi. Se făceau percheziţii din casă în casă, pe neanunţate, şi oamenii erau arestaţi pe loc; chiar şi femeile şi copiii. După săptămâni întregi de tortură nu mai era nevoie decât de zece zile de carceră şi prizonierii îşi denunţau prietenii, familia şi pe oricine altcineva, pentru a mai supravieţui 37 L

câteva zile sau pentru a fi omorâţi mai repede. Într-o asemenea atmosferă, Palmer Waytt îşi retrăsese fiica de la Universitatea din Buenos Aires şi o înscrisese la Universitatea din Córdoba, unde credea că era relativ în siguranţă. Acolo îl întâlnise Coriander pe Danny Vidal…

Rana provocată de glonţ era deja curăţată şi legată cu perfuzii de un stativ plin cu sticluţe şi tuburi pregătite pentru operaţie. Moartea, iminentă iniţial, devenise acum posibilă numai în urma vreunei infecţii sau erori chirurgicale. Adio rinichi stâng, gândi Coriander, în timp ce ieşea din sala de operaţie şi intra în sala de primire a răniţilor „unde nu era nevoie decât de treizeci de secunde pentru a stabili dacă pacientul merita timpul şi atenţia ei şi utilizarea echipamentului.

Tub introdus în trahee, drenajul deschis, reaminti ea echipei în timp ce aceştia transportau pacientul pe masa cu rotile; urmăriţi presiunea şi pulsul. Erau cu toţii un grup special când acţionau în asemenea cazuri de urgenţă. Nimeni nu uita niciodată rutina sau regulile când aveau de-a face cu cazuri disperate. Pe Patru Iulie eşti

invitat cordial să salvezi o viaţă – DS – donaţi sânge. Până data viitoare, când acelaşi pacient apare din nou cu aceeaşi scuză: „Stăteam doar acolo, văzându-mi de treaba mea”.

În timp ce ieşeau din sala de operaţie, asistenţii aduceau o targă pe care se afla o femeie cu un picior şi jumătate şi în ochii căreia se putea citi o expresie de animal speriat, prins în capcană. Coriander îi luă fişa de la unul dintre asistenţii care o transportau şi îi urmă.

— Cum vă simţiţi astăzi, doamnă Rodriquez? o întrebă ea pe femeie, apoi repetă în spaniolă: *„Como está señora Rodriquez?”*

Gura şi limba îi erau foarte umflate şi partea dreaptă era vizibil imobilă. Din nefericire, piciorul întreg era pe partea dreaptă.

— Nu poate vorbi, explică asistentul. Este un caz

AVE – accident vascular cerebral – atac, continuă asistentul, de parcă Coriander nu înţelegea terminologia. Îi aruncă asistentului o privire ciudată. Ce le mai plăcea 38

asistenţilor din echipa de urgenţă să dea tot felul de explicaţii doctorilor. Şi-acum ce trebuia să-i spună doamnei Rodriquez „îmi pare rău, aţi avut un accident vascular cerebral, dar este un accident nepotrivit pentru această latură a coridorului… Vedeţi señora Rodriquez, nu aveţi ce căuta aici, pentru că această parte a sălii este rezervată atacurilor de inimă”. Coriander nu se putea implica neapărat emoţional pentru fiecare pacient de-al ei, dar se implica pentru oricine era neajutorat şi se oprea puţin pe acest canal ce ducea către groapa de gunoi a asistenţei sociale. Coriander luă mâna femeii într-ale sale şi-i văzu ochii plini de lacrimi. Îi vorbi încet:

— Puteţi scrie? Femeia răspunse afirmativ printr-o înclinare a capului. Scrieţi numărul de telefon al unui prieten sau al cuiva din familie… Lacrimile se rostogoliră pe obrajii femeii. Coriander făcu rost de un creion şi o hârtie şi aşteptă. Femeia scrise: nimeni. Coriander simţi că

i se strânge inima. Luând din nou mâna femeii spuse unei infirmiere: Trece-o pe Doamna Rodriquez în registru şi pune numele meu pentru primire şi tratament.

Apoi se întoarse către următorul caz disperat. Nu trebuia să caute mult.

O soră o chemă în sala de primire.

— Avem o rănire prin înjunghiere, doamnă doctor Wyatt, nu prea gravă, pacientul este tratat ambulatoriu, poate merge singur; îl

puteţi diagnostica?

Diagnostic… droguri, politică, furie, adică victimă. Merse din nou în sala de primire pentru examinare. De data aceasta, era nevoie de mai mult decât obişnuitele treizeci de secunde, căci pacientul era tratat ambulatoriu. *Aici erau rănile lor, iar afară era politica lor.*

— Aveţi nevoie de un pix, doamnă doctor? întrebă sora.

Dând din cap în semn de negaţie, Coriander palpă pacientul. Cine mai făcea însemnări în acest loc? Pacientul zâmbea, şi, de ce nu, doar trăia.

— Poziţionare stânga jos, o posibilă uşoară ruptură de splină. Să facem o ecografie. Se ridică. Duceţi-l la un monitor.

— Pacientul duhneşte a alcool, anunţă sora aplecându-se asupra posibilei rupturi de splină. Să-i facem o injecţie intravenoasă?

— Ce-are de pierdut, întrebă Coriander obosită, în afară de viaţă?

Nu că n-ar fi suferit pentru toţi, dar nici nu putea să le strige şi să-i zgâlţâie până înţelegeau că viaţa era grea, iar alternativa era nimic. Educaţie, Coriander, maniere, Coriander, tact, doctore Wyatt, bună-cuviinţă, vă rog, doctore, metodă, doctore Wyatt.

— Injecţie intravenoasă sau nu? întrebă sora căscând, pur şi simplu.

— Amestecă-le, ordonă Coriander. Droguri, alcool, toate, şi când se stabilizează, îl vom dezintoxica dacă e nevoie.

Suferea că nu putea schimba rezultatul pentru toţi, aşa cum suferea că nu putea pleca fără să se mai uite înapoi până la schimbul următor. Se simţea vinovată că trăia într-o altă lume, în Manhattan, pe Fifth Avenue, şi ferestrele ei aveau vedere spre Central Park. Altă dată, în Buenos Aires, se simţise neajutorată, fără speranţă şi furioasă, stând în limuzină şi gândindu-se la toţi copiii care trăiau în mahalalele San Telmo şi Monserrat. Pe atunci limuzina nu oprea niciodată, nici măcar nu încetinea în drum spre aeropotul de unde lua avionul spre spitalul unde-şi făcea stagiul.

Priveşte la asta, Wyatt, şi ea avea tot dreptul să *privească la asta,* în special la acel pacient cu rinichiul perforat, chiar dacă era gol, întrucât ea era cea aleasă să introducă mâna în pieptul lui, pentru Dumnezeu! Doar Danny era cel care o învăţase totul despre mâini şi inimi cu mult timp în urmă, în Argentina, înainte ca ea să înveţe să aplice totul la un nivel mult mai literal… îşi îndepărtă o şuviţă de păr

de pe faţă şi respiră adânc; douăzeci şi şapte de ore fără să doarmă şi numai încă nouă ore rămase, dacă avea noroc. Ar fi putut fi pe plajă la Acapulco, cu soţul ei. 40

PATRU

P

oliţistul dorea să-şi trateze mâinile „din cauza unei simple altercaţii, doctore, nimic serios”. Fusese lovit şi acum avea dureri când strângea pumnul.

Coriander îi ascultă plângerile, deşi nu era deloc convinsă că fusese lovit, ci mai degrabă lovise. Totul devenea din nou haotic după câteva ore de calm. De obicei, între două şi nouă dimineaţa era o perioadă mai liniştită, după primul val de violenţă sub influenţa drogurilor sau alcoolului, după ce pacienţii fuseseră internaţi, trimişi la morgă sau externaţi. Era ora nouă şi cincisprezece minute şi o nouă serie dintre aceştia consumaseră deja droguri sau alcool, pentru a atinge din nou nivelul comportamentului iraţional înainte de a ajunge din nou la spital.

— V-aţi rănit la mână? îl întrebă Coriander pe poliţistul care se detaşase din mulţimea de bărbaţi îmbrăcaţi în uniforme albastre ce se învârteau în faţa uşilor. De câte ori vedea aceste uniforme albastre îşi imagina că rătăceşte în mijlocul unei echipe de bowling bine înarmate.

— Patul trei, interveni o soră, întinzându-i o fişă, prizonierul legat de pat cu cătuşe are nevoie de o examinare rapidă.

Luând fişa, Coriander o citi rapid, apoi se întoarse către poliţist.

— Este al dumneavoastră?

— S-a opus arestării, doctore…

Ea continuă să citească fişa, apoi îşi ridică privirea:

— Viaţa îi atârnă de un fir de păr, spuse ea neîncrezătoare în vorbele poliţistului.

— Tipul e un animal, doctore, şi-a aruncat prietena pe scări, ca să poată ieşi pe fereastră cu drogurile…

Auzise asta de atâtea ori, încât şi-ar fi dorit ca poliţiştii să mai schimbe puţin placa.

— Unde-i prietena?

— Zău, doctore, oamenii de felul ăsta se rostogolesc, dar nu se zgârie…

— Se pare că ai găsit totuşi unul, spuse ea, şi se îndreptă spre prizonier.

Poliţistul o urmă.

— Cu mâinile cum rămâne, doctore?

— Roagă un sanitar să te ducă la raze.

— Nu s-ar putea să primesc un concediu medical?

Ea se opri numai când ajunse lângă patul prizonierului;

— Hai să aşteptăm întâi rezultatul, răspunse ea.

— Şi prizonierul meu, când pot să-l iau de aici?

Coriander răspunse glacial:

— Niciodată, dacă ar fi după mine… apoi trase perj deaua ce adăpostea patul şi se apropie.

Unul dintre cei ce se rostogoleau fără să se zgârie zăcea în pat cu ficatul zdrobit, splina ruptă, buza sfâşiată şi cu un ochi atât de umflat, încât toată partea stângă a feţe era acoperită de un hematom. Coriander de-abia îşi putea stăpâni lacrimile. Trase încet pătura şi începu să-l examr neze, pornind de la picioare, de la glezne, să verifice daci mai avea încă vreun os rupt, şi urcând către piept, să veri fiice dacă mai erau şi alte răni interne. Coriander îşi ridid privirea şi o văzu pe cea mai apropiată prietenă a e îndreptându-se către ea. O cunoştea de când venise la spitalul acesta şi îşi începuse rezidenţa în urmă cu opt ani. L 42 J j

— Nu-ţi place, nu? întrebă Lottie.

Atenţia lui Coriander se concentră din nou asupra pacientului.

— S-a opus arestării, replică ea încet.

Cu colţul ochiului, Coriander remarcă o expresie de neîncredere pe faţa prietenei sale.

— Nu prea pare să fie aşa, spuse Lottie în şoaptă.

— Mă tentează să fac un raport de data asta, spuse (oriander dând din cap.

— Şi ce ne facem dacă se întâmplă ceva la trei dimineaţa şi tu nu eşti aici?

— Crezi că o să rupem relaţia noastră amoroasă cu poliţia?

— Nu cred că tu ar trebui să testezi relaţia asta, răspunse Lottie.

Mai multe infirmiere se strânseseră în jurul patului.

— Ce credeţi, doamnă doctor Wyatt? întrebă una dintre ele.

Ce putea să creadă, că sistemul era defectuos, că uneori criminalii deveneau statistici, iar cei care aplicau legea deveneau criminali. Spuse pe un ton mai mult obosit decât nervos:

— Cred că are femurul stâng fracturat, aşa că fă-i o radiografie şi

pune-l într-un costum de şoc să-l ducem sus. Se întoarse apoi spre Lottie. Ai crede după atâta timp că nu mă mai las impresionată.

— Qnd n-o să te mai laşi impresionată, probabil că o să-ţi schimbi specialitatea şi o să te apuci de dermatologie. O să înveţi să faci faţă chinurilor psoriazisului.

— Eşti a doua persoană care-mi sugerează să mă apuc de dermatologie.

— Ceea ce nu înţeleg este cum poate cineva, pentru o pensie, să fie gata să-şi pună la brâu un pistol de calibru treizeci şi opt şi să patruleze pe străzile New York-ului.

Coriander zâmbi, fiindu-i recunoscătoare lui Lottie pentru doza ei de umor. Lottie era o femeie voluptuoasă, cu părul negru, care ţinea tot timpul cură de slăbire. Venise la secţia de urgenţă de la ortopedie, după ce divorţase de soţul ei.

Ideea că va lucra inuman de mult o ajuta pentru că, astfel, când ajungea acasă, era prea obosită pentru a mai observa că este singură…

— Uite, trăieşte, ar fi putut ajunge direct la morgă. Zi mersi…

— Lottie am ceva să-ţi spun. Poate că am depăşit momentul disperării, dar încă nu am pentru ce mulţumi.

— Nu trebuie să te mai implici atâta pentru oricine supravieţuieşte, o sfătui Lottie.

— Nu oricine, protestă Coriander, doar pentru cei care nu au unde locui şi n-au nici speranţe de viitor. Cam optzeci şi cinci la sută.

— Şi ţie ce-ţi rămâne?

— Tu ar trebui să-mi spui.

— Ce-i mai rămâne lui Danny? preciză Lottie.

O umbră de durere apăru în ochii ei. O îndepărtă repede cu câteva clipiri.

— Mai mult decât pare să-şi dorească în ultimul timp.

— A plecat în weekend-ul ăsta?

— Afaceri… răspunse Coriander slab.

— Când ai de gând să-i spui?

— I-am spus înainte să plece.

Lottie o fixă cu privirea.

— Şi a fost emoţionat?

Stăteau sprijinite de perete în mijlocul unui coridor aglomerat care despărţea sala de primire de cele două secţii de urgenţă.

— Emoţionat e prea mult spus, aş spune că era uşurat, doar că

eu am avut impresia că era uşurat pentru mine, ca şi cum aş avea şi altceva pentru care să-mi fac griji în afară de el.

— Ce zici de un concediu? întrebă Lottie.

— Qnd n-o să mă mai pot apropia de masa de operaţie, o să mă opresc puţin, răspunse Coriander.

Lottie voia să mai adauge ceva când atenţia amânduroii la atrasă de uşa rotativă. Se aducea în grabă o targă.

— Împuşcat, anunţă Lottie şi Coriander adăugă: Ce neobişnuit!

Unul dintre asistenţi anunţă tipul de rănire acoperind vacarmul coridorului.

— Două gloanţe în abdomen, să mă ajute cineva să opresc hemoragia.

Amândouă femeile se repeziră la targă; Coriander îşi apăsă ambele mâini pe gaura făcută de glonţ, pentru a opri şuvoiul de sânge, în timp ce Lottie îl întrebă pe asistent aproape ţipând:

— Ce calibru?

— Nu ştiu, răspunse asistentul în timp ce zece, douăzeci de oameni încercau să pună în funcţiune sistemul de transfuzie de sânge.

— De cât timp? strigă Lottie peste întreaga nebunie.

— De douăzeci de minute, răspunse asistentul.

— Aduceţi un ventilator aici, ordonă Coriander, observând că unul dintre poliţişti se strecurase lângă ea.

— Treizeci de oameni în restaurant şi nimeni nu ştie nimic! explică poliţistul, rezumând întâmplarea în câteva cuvinte şi apoi făcând un gest atât de obişnuit pe acolo, îşi apropie degetul arătător orizontal de gât. Întrebă: O să moară?

După atâta timp, Coriander devenise irascibilă la întrebarea însoţită de acel gest.

— Nu pot spune încă, răspunse ea ridicându-se să ia o clemă din mâna unui rezident pentru a face o sutură temporară. Mai aşteaptă până să califici întâmplarea drept crimă, spuse ea în timp ce lucra, atentă la puls şi presiune. Se stabilizează, le strigă celorlalţi.

Înainte de sfârşitul examinării, înainte chiar de a face ceva pentru pacient, poliţiştii pretindeau întotdeauna un verdict, iar înainte de moartea pacientului pretindeau o declaraţie.

Hemoragia era sub control şi bărbatului i se făcea respiraţie artificială.

— O să-l operaţi? o întrebă unul dintre poliţişti.

— Nu eu, este o echipă sus. Şi nu cred că o să moară.

Poliţistul ridică din umeri.

— Oricum, cred că o să mai stau pe-aici un timp; nu ştii niciodată ce se întâmplă…

Erau ca nişte vulturi cu dorinţa lor de a transforma un atac într-o crimă. După ce aduse pacientul la pragul de spravieţuire, Coriander îl trimise echipei din sala de operaţie pentru a-l pregăti pentru operaţie. Lottie era deja în cealaltă parte a camerei. Aruncându-şi privirea către una din sălile de examinare a pacienţilor, Coriander o văzu pe fata cu păr cu reflexe albastre şi machiaj dezordonat stând pe o masă. Aparent, cineva îi permisese să fumeze, pentru că ţinea în mână o ţigară şi în braţe o scrumieră.

— Hei, doctore, o strigă ea, o mulţime de oameni mor pe-aici, nu-i aşa?

Coriander nu-i răspunse. Întorcându-se, se îndreptă către sala de primire când îl observă pe profesor intrând grăbit împreună cu doi rezidenţi. Curentul creat de uşile rotative le flutura halatele. Mergeau în linie, aproape fără să salute pe nimeni, dând impresia că se întâmplase ceva foarte grav. Coriander era convinsă că veniseră să discute despre pacientul împuşcat şi cu ruptură de rinichi care sosise de dimineaţă. Îşi readuse aminte avertismentul profesorului – e copilul tău, Wyatt – dacă moare pe masa de operaţie în loc de secţia de urgenţă, cu siguranţă că va urma un proces şi nu doar un raport în faţa comisiei de mortalitate. Ignorându-i, ea se îndreptă către ultimul pacient împuşcat care urma să meargă sus, la sala de operaţie, şi verifică încă o dată cursul medicaţiei intravenoase.

— De ce nu o laşi pe doctoriţa Bruner să se ocupe de asta, îi sugeră profesorul pe un ton surprinzător de blând. 46

Coriander ridică privirea, se uită spre Lottie care stătea lângă pat şi apoi dădu din umeri.

— Hai înăuntru, spuse profesorul, indicând o mică sala din celălalt capăt al secţiei.

Coriander acceptă, observând că cei doi rezidenţi se fereau să o privească în ochi în timp ce se îndreptau, în şir, către celălalt capăt al secţiei. Nimeni nu vorbea. Când ajunseră la uşă, ceilalţi se opriră şi numai Coriander şi profesorul intrară. De parcă ar fi fost înţeleşi, rezidenţii zăboviră.

Profesorul începu să vorbească numai după ce amândoi luaseră

loc.

— Draga mea Coriander, începu el cu o blândeţe necaracteristică lui, apoi se opri. Părea să nu ştie cum să spună ceea ce avea de spus.

— Uite Stan, o să te ajut, spuse Coriander nerăbdătoare. Sunt gata să răspund pentru tot, indiferent ce s-a întâmplat sus la chirurgie. Şi dacă te ajută cu ceva, chiar înainte de a şti ce s-a întâmplat, voi declara că în aceeaşi situaţie aş face din nou acelaşi lucru.

— A fost un accident, o întrerupse el.

Ea aproape izbucni în râs.

— *Şi*? Ce noutate îmi spui? Dar tonul ei se schimbă de îndată ce observă privirea de sinceră tristeţe din ochii lui.

— Ce fel de accident? întrebă ea prudentă.

— A sunat cineva de la Acapulco.

I se părea că cineva îi făcuse o incizie pentru a-i face o operaţie pe inimă şi uitase să închidă operaţia. Auzea cuvintele, dar nu putea să le priceapă înţelesul pe de-a întregul.

— Soţul tău a avut un accident de avion, Wyatt, spuse încet profesorul.

Nu. Gândi acest cuvânt înainte chiar de a-l pronunţa, deşi, când pronunţă – NU – îl spuse şoptit, îşi mişcă foarte încet capul dintr-o parte într-alta, foarte încet, apoi repetă tare: NU. Apoi din nou îşi clătină capul, părul 47

atingându-i obrajii şi bărbia. Nu. Ochii i se măriseră, speriaţi şi plini de lacrimi.

— Cât e de grav? reuşi ea să rostească.

Doctorul respiră adânc şi se aplecă spre ea.

— A sunat cineva de la Acapulco, zicea că e cumnatul tău, Jorge Vidal.

Dar ăsta nu era un răspuns.

— Cât e de grav? întrebă din nou, şoptit.

— A murit, Cory, soţul tău a murit.

Altcineva trebuie să fi ţipat, pentru că sigur n-ar fi putut fi ea aceea. Doar avea de-a face cu moartea violentă zi de zi, ceea ce însemna că aşa ceva nu i se putea întâmplă ei. Ea trebuia să dea asemenea veşti, nu să primească, Dumnezeule, el nu ştia asta? întinse mâna către mâna profesorului şi începu să-i vorbească atât de raţional, încât, dacă nu ascultai ceea ce spunea propriu-zis, totul suna foarte

logic.

— Soţul meu s-a dus la Acapulco pentru a se întâlni cu cineva care urma să-l ajute să îndrepte totul, nu înţelegi…

I se părea că, dacă va explica totul calm, el va înţelege că totul era o greşeală îngrozitoare. Poate că, dacă-şi păstra controlul, putea reuşi să-l convingă să o ia de la început şi să-i spună ceea ce avea de fapt să-i spună, ceea ce era, evident, legat de pacientul de pe masă, de azi-dimineaţă – *uite aici,* doctore Wyatt – nu înţelegi, continuă ea, dacă s-ar fi întâmplat ceva, cineva m-ar fi anunţat.

— Asta încerc să-ţi spun, Cory, cineva a sunat, cumnatul tău, Jorge Vidal.

— Te rog, Stan, îl implora ea, de-abia vorbind din cauza lacrimilor, te rog, nu-mi spune asta, retrage-ţi cu –, vintele, te rog…

Cum putea să-l convingă că totul era o greşeală fără să-i spună cât de plin de viaţă era Danny, cum o ţinuse în braţe toată noaptea, sau poate că asta era acum două nopţi, oricum nu cu mai mult de patruzeci şi trei de ore în urmă, când ea îşi începuse serviciul şi el plecase la Acapulco. Cum putea să-i spună cum ore întregi, Danny făcuse, dragoste cu ea, îmbrăţişaţi chiar şi în somn, cum îi spusese LII, 48

dt de mult o iubeşte până în ultima clipă, când ea plecase la spital. Ea îi dădea viaţă şi substanţă, spusese el, el îi dădea curaj şi bucurie, spusese ea, el era obsesia ei, ea era slăbiciunea lui.

— Îmi pare rău, Cory, Doamne, îmi pare rău, spuse profesorul cu lacrimi în glas.

Asta era tot şi ea ştia. Nu mai era nimic de spus sau de făcut în afară de a continua să repete aceste cuvinte până când ajungea să le creadă. „E mort, soţul tău e mort”. Pur şi simplu mort. Dar ea nu putea înţelege cum a fost posibil să moară, el care era atât de sănătos. *E mort, soţul tău e mort…* Niciun verdict, nicio declaraţie, nici măcar „O să moară, doctore?” Pur şi simplu, mort. Şi nu înţelegea nici cum ceva atât de oribil i s-ar fi putut întâmplă lui Danny, care trecuse prin atâtea pentru a putea lua totul de la început.

Probabil că cei doi rezidenţi intraseră la un moment dat în cameră, căci unul îngenunchease lângă ea şi-i urmărea pulsul în timp ce altul îi spunea profesorului că n-ar trebui lăsată să meargă singură acasă cu maşina. Era şi Lotlie acolo stând în genunchi de cealaltă parte lângă ea, plângând. Ce ciudat, gândi ea, asemenea scene au loc de obicei în sala de aşteptare, şi se întâmplă altora, sigur nu ei, altor

oameni, altor soţi, cu siguranţă nu soţului ei.

Se hotărî ca Lottie s-o ducă acasă cu maşina şi să stea cu ea până făcea toate pregătirile necesare. Era dureros de conştientă de ordinea nedefinită a fiecărei tragedii, acea rutină ciudată ce urmează cu fiecare moarte bruscă sau mai puţin bruscă. Trebuia date telefoane, rezervate locuri la avion, trebuia făcute valize, un milion de detalii şi liste de scris, toate se învârteau în mintea ei în timp ce-şi scotea halatul pentru a se schimba în hainele de stradă. Trebuia să-l sune pe Jorge la Acapulco şi pe tatăl ei la Buenos Aires – ciudat cum toţi cei de care avea nevoie nu erau în ţară, inclusiv Danny care acum nu mai era nici măcar în viaţa ei.

Când ieşi din cameră, Lottie şi un bărbat pe care nu-l recunoscu stăteau în hol. Ochii lui Coriander se umplură 49

de lacrimi care se rostogoliră repede pe obraji. Cu mâna lipită de stomac, ca într-un gest protector, o auzi pe Lottie prezentându-i-l pe necunoscut.

— Cory, acesta este Adam Singer, de la biroul procuraturii.

Coriander îl privi, părea un om destul de plăcut, cam de patruzeci de ani, cu o expresie de bunătate în ochi. Lottie aşteptă ca străinul să explice pentru ce venise, deoarece era evident că nici ea nu înţelegea.

— Doamnă Vidal, începu el, îmi cer scuze că am apărut aşa pe neaşteptate, dar este foarte important să iau legătura cu soţul dumneavoastră şi tot ceea ce ştiu e că este în Mexic. Mă gândeam că mi-aţi putea da un număr de telefon.

Coriander văzu expresia zăpăcită a feţei lui Lottie, apoi o auzi răspunzând:

— Dar nu ştiţi…

Dar Coriander îi tăie vorba cu duritate, de parcă ar fi avut nevoie să spună ea însăşi cuvintele, ca un fel de catarsis.

— Soţul meu e mort…

Bărbatul păli.

— Poftim?

Instinctiv, Lottie se apropie şi o cuprinse cu un braţ.

— Despre ce este vorba? întrebă ea.

Perplex, bărbatul clătină din cap.

— Nu ştiu ce să vă spun, dar am o citaţie pentru domnul Vidal, anunţă el, arătând spre buzunar, treizeci şi patru de reclamaţii pentru

fraudă bancară şi alte acuzaţii de acest fel, în legătură cu dispariţia a cincizeci de milioane de dolari de la Banca Inter Federated.

CINCI

T

ată ei o ţinea de braţ. Stătea împietrit, în plin soare, într-o curte plină de praf la morga Sánchez din Chilpancingo, Mexic; nici măcar nu clipea.

— Coriander, te implor, nu te duce înăuntru, nu are niciun rost să vezi ceva aşa de îngrozitor.

Coriander se întoarse spre el, privindu-l cu chipul încremenit ca al unei frumoase statui de gheaţă. Curaj, spunea privirea ei, oamenii ăştia nu ştiu ce vorbesc; Danny nu putea să sfârşească zdrobit în bucăţi – Dumnezeule, nu într-un loc mizerabil ca acesta.

— Trebuie să-l identific, insistă ea, simţind un gol în stomac şi se agăţă de braţul tatălui ei. Dacă n-o fac, n-o să fiu niciodată sigură.

— Nu te tortura, te rog, continuă Palmer, lasă-l pe cumnatul tău să se ocupe de asta, te rog, draga mea, tu nu mai trebuie să faci nimic. S-a terminat.

Bărbatul bine făcut, elegant, cu părul des şi alb şi tenul bronzat, era o întruchipare a durerii în timp ce încerca să-şi convingă propria fiică de inutilitatea încercării ei.

— Nu s-a terminat, şopti ea. Nu se poate asta… dacă Danny nu-i aici, adăugă ea încet.

— Nu te las, spuse Palmer ştergându-i cu vârful dege<tului o lacrimă ce i se rostogolea pe obraz.

Coriander îşi studie tatăl. În ciuda atâtor ani în care abordase un aer supărat faţă de soţul ei, totuşi venise la ea într-un suflet de îndată ce îl chemase. De parcă i-ar fi citit gândurile, el spuse:

— Te iubesc şi m-am gândit în fiecare zi la tine în aceşti trei ani, şi mi-am făcut griji pentru tine.

— Mi-era mai mult decât bine. Eram fericită. îl în –, beam. îl iubesc încă.

— Cât de mult aş vrea să nu suferi, cât de mult aş vrea să nu se fi întâmplat asta… spuse el trist.

— Nu voiam să plece weekend-ul ăsta, spuse Coriander plângând, i-am spus că o să rămân cu el, dar mi-a zis că nu o să găsesc pe nimeni care să mă înlocuiască la spital.

Palmer o strânse în braţe şi-i spuse:

— Ar fi plecat oricum, nu trebuie să te învinovăţeşti pentru asta. Şi apoi continuă, mângâindu-i părul: îmi pare atât de rău că trebuie să treci prin asta…

— Dar eu nu trec prin nimic, Danny e acela, uite ce i s-a întâmplat… Dar plângea în hohote şi nu mai putu continua.

Palmer încerca să o liniştească, mângâindu-i părul în timp ce ea plângea la pieptul lui.

— Cu timpul, o să treci peste asta, draga mea, îţi promit…

Era îndoielnic că ar fi putut trece peste asta, întrucât ea nu trecuse peste nimic din ceea ce era legat de Danny. Şi acum îşi amintea, de parcă ar fi fost ieri, de prima dată când făcuseră dragoste într-o cameră, din Tigre Delta, din elegantul hotel El Tropezdn. Revedea încă pe cele cinci fete bătrâne, proprietarele clădirii, care se luptau să păstreze aspectul clădirii în stilul decorativ al anilor ’20, mergând până la a pune lampioane colorate în mijlocul pajiştii. Mai simţea încă mirosul de colonie de lămâie al lui Danny, când ieşise de sub duş, cu un prosop în jurul şoldurilor, şi o luase în braţe, încă îi mai auzea cuvintele pe care le rostise înainte de a o duce în pat.

— N-o să te las niciodată să pleci, Coriander, promisese el, eşti a mea pentru totdeauna…

Vocea tatălui ei o readuse la realitate.

— Era aşa încrezător în norocul lui, chiar şi în Buenos Aires când complota împotriva Juntei credea că este imun, adăugă Palmer.

Coriander se desprinse din îmbrăţişarea tatălui ei.

— Nu greşea, nu? A supravieţuit celor întâmplate acolo, doar ca să sfârşească într-un accident stupid, spuse Coriander, şi ochii i se umplură din nou de lacrimi.

— Eu îi mulţumesc lui Dumnezeu că nu erai şi tu în avionul acela, spuse Palmer.

— Soarta, spuse ea, amintindu-şi cuvintele rostite de Danny cu numai câteva ore în urmă, când făceau dragoste… în stele, spusese Danny, ca şi cum toţi cei de la Auschwitz şi Puesto Vasco ar fi fost născuţi sub aceeaşi stea; ca şi cei din avion… gândi ea.

— Mă tot întreb dacă Danny avea duşmani capabili să facă aşa ceva…

— Şi eu, spuse Coriander încet, asta-i cel mai rău…

— Nu se ştie niciodată, continuă Palmer. Danny vedea demoni peste tot, avea ideea asta sucită că, dacă cineva nu era gata să-şi rişte

viaţa, devenea automat un duşman.

Coriander îşi întoarse capul spre tatăl ei.

— Tu erai duşmanul pe-atunci, tată? întrebă ea, amintindu-şi că nu-i mai spusese aşa de ani de zile.

— Era o situaţie imposibilă…

Coriander îşi muşcă buza de jos, încercând să-şi reţină lacrimile gata să i se rostogolească pe obraji.

— Poate că, dacă l-ai fi apărat, ar fi fost altfel…

— Ai fi rămas? o întrebă tatăl ei.

— Cum puteam să rămân când el plecase deja?

— E vina mea…

— E cam târziu acum.

— Ce vrei să spui?

— Voi avea un copil, anunţă ea pe neaşteptate.

Palmer reacţionă de parcă ar fi fost vorba de o moarte.

— Şi ce-o să faci? şopti el.

— O să-l iubesc, spuse ea simplu.

— Sărmana mea Coriander, singură singurică…

Ea dădu din cap.

— Ei, nu chiar atât de singură…

— N-ar fi trebuit să te trimit la Córdoba, spuse Palmer ca pentru sine.

— A fost cel mai bun lucru pe care l-ai făcut vreodată pentru mine, spuse Coriander încet, l-am întâlnit pe Danny…

Sute de oameni fuseseră duşi pe un câmp, în apropierea Universităţii din Buenos Aires, şi împuşcaţi. Guvernul, sub conducerea generalului Videla, prelinsese că erau deţinuţi de la închisoarea Villa Devoto, implicaţi în răscoale în care fuseseră ucişi gardieni şi civili nevinovaţi. Membri ai aripii de stânga, afirmaseră totuşi că victimele erau *desaparecidos*, *dispăruţii,* care erau ţinuţi închişi de câteva luni la Villa Devoto, fără nicio legătură cu exteriorul. Printr-o mişcare neobişnuită, Washingtonul decisese să nu ia poziţie împotriva Juntei pentru nerespectarea drepturilor omului, datorită situaţiei periculoase dintr-o altă parte a lumii. Departamentul de Stat îl informă pe! ambasadorul Wyatt că, datorită faptului că fundamentaliştii islamici ameninţau să-l dea jos pe şahul Iranului, care era proamerican, ar fi fost imprudent să se mai producă şi alte declaraţii antiamericane; o a doua zonă a lumii ostilă intereselor yankeilor era de evitat. În această

atmosferă de violenţă şi sentimente antiamericane, Palmer Wyatt îşi retrăsese fiica de la Universitatea din Buenos Aires şi o înscrisese în ceea ce considera el că era adăpostul Cordobei.

Córdoba era unul dintre cele mai vechi oraşe din Argentina, un oraş cu un uimitor număr de biserici, capele şi mănăstiri, construite de iezuiţi, franciscani şi 54

carmelite. Universitatea era condusă de iezuiţi, activitatea principală a locuitorilor era agricultura; oraşul era aşezat în plin pampas, doar câte o sierra pe ici pe colo, o minunată juxtapunere a terenului, prevestire a serioaselor contradicţii ce urmau să apară. Ceea ce Wyatt nu ştia despre Córdoba era că Universitatea reprezenta şi un centru de activitate antiguvernamentală şi era cartierul general al grupului de gherilă de stânga, numit Montonero. Totuşi, la suprafaţă totul părea o calmă schimbare faţă de oroarea de zi cu zi din Buenos Aires. De fapt, viaţa se scursese aproape fără evenimente în Córdoba, până în ziua masacrului prizonierilor de la Villa Devoto.

Coriander şedea într-o mică *boliche* lângă Universitate şi-l asculta pe un prieten cântând la *bandoneon* în timp ce alţi studenţi dansau tango. Observă că Hernando încetă să cânte cam în acelaşi timp când ea văzu un student venind spre masa ei. Din nefericire, nu reacţionă destul de repede ca să evite ceea ce se întâmplă. Studentul o scuipă în faţă; *fascista, gringa,* ţipa el în timp ce alţi studenţi i se alăturau s-o chinuie. Creştină sau nu, ea întoarse şi celălalt obraz, dar numai pentru a fi scuipată din nou. În câteva secunde, totul era o nebunie; toţi începuseră să-şi expună diferitele opinii politice, ţipând şi împingându-se. Hernando sărise de pe scenă şi-şi croia drum către ea când un profesor şi doi preoţi iezuiţi intrară în cafenea. Aceştia nu-şi pierdură timpul, traversară mulţimea făcându-şi loc cu pumnii. Unul dintre preoţi îi îndemna să se liniştească, celălalt se urcase pe o masă în mijlocul camerei şi fluiera cu degetele băgate în gură în timp ce profesorul îşi continua drumul către Coriander care era ghemuită într-un colţ.

— Vino cu mine, îi ordonă el în engleză, cu un uşor accent argentinian.

Ea îl recunoscu imediat. Era profesorul ei de economie. Fără a mai aştepta un răspuns, el o apucă de mână şi o conduse afară în piaţa pitorească, pavată cu piatră.

— Tremuri, spuse el.

55

— Tremur, recunoscu ea, şi într-un fel această neînsemnată repetare păru să stabilească începutul unei pasiuni.

El îşi scoase puloverul şi i-l puse pe umeri.

— De ce stai întotdeauna în spatele sălii la cursurile mele?

— Cred că de teamă să nu deranjez pe cineva, spuse ea, surprinsă că el ştia cine este, apoi adăugă, de parcă el n-ar fi observat: sunt înaltă.

El zâmbi.

— Spune-mi, crezi că aş provoca un incident diplomatic dacă te-aş invita la un ceai de *mate* la mine în birou?

Era din ce în ce mai surprinsă de câte ştia despre ea.

— De unde ştii cine sunt?

— Toată lumea ştie cine eşti. Veştile de felul acesta circulă repede, spuse el, şi o privi în ochi.

Brusc, ea înţelese.

— Am fost atacată din cauza tatălui meu, nu-i aşa?

El o luă de braţ şi o conduse către biroul său de la

Universitate.

— Ne aprindem uşor când e vorba de nedreptate…

Ea se opri să-l privească.

— Dar de ce eu?

— Eşti fiica lui.

— De ce e vina lui?

— Complicitate prin omisiune, răspunse el şi o privi cu ochi arzători. Nu te-a pasionat nimic niciodată?

Ea simţi că roşeşte.

— Nu cred că pasiunea de care sunt eu capabilă include violenţa.

El păru că o studiază.

— Nu eşti aşa frumoasă, ştii…

Rămase un moment nehotărâtă dacă să fie amuzată sau stânjenită.

— Ce legătură are asta?

— Dacă ai fi fost mai puţin atrăgătoare, aş fi încercat să te întâlnesc de când ai venit aici, acum o lună.

56 J

— Nu înţeleg…

— Am aşteptat să ai nevoie de mine…

— De unde ştiai că o să am? întrebă ea conştientă că aproape ţipase.

— Era doar o chestiune de timp până ai fi dat de necazuri sau necazurile ar fi dat peste tine. Zâmbi. Cel puţin, aşa ştiam că nu risc să fiu respins.

Ceva o deranja în explicaţia lui.

— Asta înseamnă că opiniile tale despre injustiţie sunt direct proporţionale cu preferinţele sexuale?

De data aceasta, el se opri să o privească cu admiraţie.

— Foarte bine, señorita Wyatt, poate nu eşti frumoasă, dar eşti deşteaptă. O luă din nou de braţ şi continuă: Dar asta n-ar trebui să mă mişte, ştiind că tatăl tău à l'ost îndeajuns de isteţ să rămână în post sub trei guverne.

— Şi cărui guvern i se datorează faptul că am fost scuipată? întrebă ea, fără să-i ocolească privirea.

— O să discutăm despre toate motivele care justifică ceea ce s-a întâmplat, răspunse el, aranjându-i puloverul pe umeri.

Ea îi răstălmăci cuvintele.

— Nimic nu justifică ceea ce s-a întâmplat acolo…

— Dacă nu poţi înţelege teama şi furia fundamentală a oamenilor, atunci nu poţi înţelege nici răul din ţara mea.

— Ceea ce s-a întâmplat acolo a fost dirijat greşit şi inutil, n-a salvat nicio victimă nevinovată…

— Este un exemplu care arată că dansăm pe un vulcan.

— Şi a cui ar fi fost vina, dacă toţi ar fi fost aruncaţi în închisoare?

— Asta ar fi fost un alt exemplu al răului.

— Nu, comentă ea, ar fi fost un alt exemplu de prostie, pentru că eu eram cauza şi singura mea crimă este aceea de a fi fiica tatălui meu.

— Oricare ar fi motivul, tot mai mulţi oameni nevinovaţi au dispărut şi aici e numai mâna guvernului.

— Şi eşti gata să sacrifici vieţi ca exemplu pentru lipsa lor de dreptate?

— Nu sunt gata să fac nimic, nu pot dicta oamenilor ce să gândească sau să simtă. Eu nu fac decât să-i ajut!

— Deci până la urmă ar trebui să fie pusă o plăcuţă pe zidul cafenelei sau mai bine o stradă să fie numită după. data la care a avut

loc incidentul şi dacă cineva s-ar întreba ce s-a întâmplat, în caz că povestea nu se va schimba de-a lungul anilor, s-ar afla că cineva a scuipat-o pe fiica ambasadorului american şi a provocat un scandal care a adus poliţia…

— E mai bine ca incidentul să treacă neobservat.

— E mai bine să salvezi vieţi decât să creezi martiri.

El păru amuzat.

— E foarte american să fii aşa pragmatică, poate că ar trebui să înveţi ceva despre abstracţii şi simboluri…

— Moartea nu are nimic abstract sau simbolic, aşa că, dacă furia abstractă sau dezlănţuirea simbolică provoacă pierderi de vieţi omeneşti, atunci Junta mai câştigă o rundă…

— Oricine nu ia o poziţie este suspect, nu înţelegi, asta nu-i o abstracţie. Regimul are spioni peste tot.

— Poate ar trebui să înveţi să nu judeci alegerea cuiva pe baza provenienţei genetice, spuse ea cu ochii scăpărând de mânie.

El o privea cu o tăcută admiraţie.

— De ce n-ai vorbit aşa mai de demult?

— Aş fi avut parte de ovaţii?

El zâmbi şi o întrebă:

— De ce n-ai venit la mine? Toată lumea ştie cine! sunt…

— Evident, toată lumea ştie şi cine sunt eu…

El înclină încet din cap, privind-o fix.

— N-am pierdut decât o lună Coriander Wyatt, spuse el încet, şi avem o viaţă înainte, nu-i aşa de mult…

Numele lui era Danny Vidal şi preda economia la Córdoba când nu complota să înlăture Junta, fiind unul dintre cei mai importanţi membri din Montonero. În timpul cursurilor lui, sau după cursuri, când stătea în cafe58.

neaua aceea, îşi provoca studenţii, îi lua peste picior, îi insulta şi-i făcea să izbucnească în plâns la fel de uşor cum îi incita la remarci sclipitoare.

Nu era un bărbat frumos în înţelesul clasic, asta era evident; avea mai degrabă o intensă senzualitate care impresiona pe oricine se afla în apropierea lui – chiar şi atunci când îşi lua un aer de indiferenţă dacă cineva se apropia prea mult. Nu era prea înalt, doar puţin mai înalt decât ea şi avea un corp solid, cu umeri largi şi şolduri înguste, trăsături fine şi expresive, mâini surprinzător de groase şi puternice

pentru cineva de statura lui. Avea tenul întunecat şi părul negru cu câteva fire albe, care l-ar fi făcut să arate distins cândva – dacă trăia mult. Vorbind melodios englezeşte, cu un uşor accent argentinian, şi spaniola cu aceleaşi sunete argentiniene, vocea lui era seducătoare. Era un bărbat care nu rata nimic, care nu-şi refuza nimic, şi totuşi în ceea ce privea femeile, se zvonea că este inabordabil emoţional, ceea ce nu făcea decât să-i sporească misterul…

Era ceva teribil de sexy ca un bărbat să plângă după o femeie moartă şi care se întâmplase să fie ucisă de Juntă. Şi când acea femeie se întâmplase să fie o actriţă frumoasă şi celebră, simpatizantă de stânga, bărbatul devenea şi mai dorit datorită legăturii lui cu o sfântă. Alicia Morena fusese târâtă de pe scena teatrului din Buenos Aires de către poliţie, deoarece guvernul o acuzase de complot. Şi nu greşiseră. Dispăru timp de două luni şi jumătate înainte de a fi trimisă înapoi, ca un pachet rătăcit de ineficientul sistem poştal argentinian. Violată, bătută, torturată şi mai mult moartă decât vie, Alicia fusese aruncată dintr-un Ford Falcon, din mers, atunci când regimul considerase că nu mai avea ce face cu ea, în afară de a o folosi ca exemplu pentru ceea ce păţeau cei care se opuneau. Muri în braţele lui Danny. Mai târziu, în noaptea aceea, în timpul priveghiului din Piaza de Mayo, Danny ţinu un discurs pasionat despre Alicia şi despre faptul că toţi cei care o iubiseră ştiau cel puţin ce soartă avusese, spre deosebire de alte mii de oameni din Buenos Aires care nu vor şti 59 L

niciodată ce s-a întâmplat cu prietenii lor, familiile lor sau cu cei dragi…

Când ajunseră la birou, Danny o aşeză pe Coriander pe un scaun, iar el începu să prepare ceaiul de *mate,* băutură tipică argentiniană, făcută din ceai de ierburi măcinate într-un *gourde* scobit, peste care se toarnă apă fiartă şi se bea cu ajutorul unei *bombilla* sau cu un pai.

După ce prepară licoarea, o duse pe masă, se aşeză pe un scaun lângă Coriander, luă o sorbitură şi apoi îi întinse; paiul.

— Te-ai mai încălzit? întrebă el.

Ea făcu semn că da şi rămase cu ochii fixaţi asupra lui.

— Spune-mi cum de acţiunea asta antiamericană este legată de acţiunea anti Wyatt?

El începu să-i vorbească şi vocea îi căpătă brusc un ton obosit.

— Când a fost ales Carter, am sperat că politica americană privind încălcarea drepturilor omului de aici din Argentina se va

schimba. Dar când tatăl tău a fost numit din nou în funcţie şi nimic nu s-a schimbat, era logic să-l acuzăm pe el, în loc să-i acuzăm pe toţi birocraţii prefăcuţi de la Washington…

— Dar nu v-aţi gândit niciodată că tatăl meu a fost ţinut în funcţie tocmai pentru că Washingtonul dorea aici, pe cineva care să aibă acces la oameni inaccesibili? spuse ea fără să-şi recunoască vocea.

— Tatăl tău nu pare prea interesat de victime.

— Nu-i adevărat…

— Nu a făcut nicio declaraţie oficială împotriva niciunui act de violenţă.

— Nu poate vorbi ca un cetăţean particular, are; nevoie de aprobarea Washingtonului pentru asta.

— Asta este o altă problemă, de ce Washingtonul nu dezaprobă Junta? întrebă el privind-o intens.

— N-ai nicio cunoştinţă la Departamentul de Stat care să-ţi răspundă la asta?

— N-am obţinut decât promisiuni de la bunii noştri prieteni de la Washington, de aceea am încercat să vor**60**

Imne cu tatăl tău. Din nefericire, el este unul dintre oamenii Inaccesibili…

— Ai vrea să-l întâlneşti? se repezi ea. Căci, dacă vrei, în putea veni la petrecerea de Crăciun de la ambasadă.

— Asta-i o invitaţie formală? întrebă el pe un ton uşor zeflemitor.

— Da, şopti ea, neştiind cum de îndrăznise s-o facă f/lril să fi cerut întâi permisiunea.

El îi cercetă faţa şi apoi o privi drept în ochi.

— Cu o condiţie…

— Care?

— Cu condiţia să dansezi cu mine şi să mă prezinţi imaiui tău, spuse el cu o sclipire de amuzament în privire.

— Sunt două condiţii de fapt…

El zâmbi şi privirea i se opri pe buzele ei. Ea se cutremură.

— Ţi-e frig iar?

Ea făcu semn că nu. El traversă camera, aprinse mai multe lumânări pe o masă lipită de perete şi apoi veni foarte aproape de ea, îi atinse obrazul şi-i spuse:

— Pe ce pariezi că mă îndrăgostesc de tine?

— O să pierzi, şopti ea pierdută.

— Eu nu pierd niciodată… spuse el, apoi se aplecă spre ea şi îşi apăsă buzele pe buzele ei, uşor, retrăgându-se aproape imediat. Ea rămase cu ochii închişi, aşteptând, şi când nu urmă nimic, îi deschise şi-l văzu privind-o plin de tandreţe. îl privi cum se apleacă s-o sărute din nou, de data aceasta mai îndrăzneţ. Se simţi topită în el.

— Ce se va întâmpla acum? întrebă ea şoptit după ce buzele li se despărţiră.

— Atâta timp cât sunt lângă tine, Coriander Wyatt, nu ţi se va întâmpla nimic rău, îţi promit…

Şi îşi ţinuse promisiunea, dar nu fusese îndeajuns de mult timp lângă ea, ca asta să conteze într-adevăr.

De Crăciun, generalul Videla ordonase ca alţi două mii de civili să fie duşi în închisori necunoscute şi centre de tortură din întreaga ţară. Palmer Wyatt făcuse invitaţiile la petrecere, iar Danny Vidal devenise amantul lui **61**

Coriander Wyatt. În primăvară, femei purtând batiste albe, se adunau în Piaza de Mayo din Buenos Aires, ducând pancarte cu numele copiilor sau nepoţilor dispăruţi. *Donde Estan, Unde sunt*? spuneau pancartele în timp ce mamele şi bunicile mergeau în cerc pentru a fi văzute de generalii care stăteau în Casa Rosada care avea vedere spre piaţă. Coriander obişnuia să spună că Piaza de Mayo devenise un loc al tuturor celor care suferiseră într-un fel de pe urma regimului, un loc de întâlnire al celor înnebuniţi de brutalitatea ce domnea în Argentina. îl ajuta deja pe Danny în mişcarea sa antiguvernamentală, fotocopiind manifeste, bătând la maşină liste cu numele studenţilor dispăruţi, servind cafele în timpul şedinţelor clandestine, participând la marşuri. În vară, Danny îşi anunţă pe neaşteptate demisia din postul pe care-l ocupa la Universitate pentru a lucra la banca Credito de la Plata în Buenos Aires şi că legătura lor luase sfârşit. Pentru binele ei, spusese el, o părăsea, ca ea să-şi poată vedea de viaţa ei. După ce el plecase, ea nu mai ştiuse nimic de el; nu răspundea niciodată! a telefoanele pe care i le dădea ea, iar scrisorile îi erau returnate intacte. În toamnă, Coriander află că banca fusese închisă de către Juntă, personalul arestat şi acuzat de spălarea banilor celor din organizaţia Montonero. Danny reuşise să scape. Se zvonea că plecase în Cuba, dar nimeni nu ştia nimic sigur sau cel puţin nu se vorbea despre asta.

După ani de zile, în 1984, când Coriander sosi în Brooklyn, era

bine pregătită pentru meseria ei de medic şi detesta suferinţa umană. Veni, de asemenea, cu inima zdrobită, îndrăgostită încă de Danny Vidal. Brooklyn General prezenta totuşi anumite avantaje, şi ea le văzu imediat. Cel puţin, în Brooklyn, când era scuipată, putea face ceva în loc să stea fără să reacţioneze în niciun fel.

Îndreptându-se spre clădirea lungă, acoperită cu stuc, prin arşiţa şi praful ce apăsau Mexicul în iulie, aproape că-i simţea gura, limba, putea aproape să-i vadă zâmbetul leneş, care-i făcea gropiţe în obraji, în colţul buzelor – 1

L 62

buzele acelea care o sărutau – şi dezvăluiau un şir de dinţi sclipitor de albi – ca să te mănânc mai bine, draga mea, spunea el. Cu capul sus şi ochii privind drept înainte prin lentilele întunecate ale ochelarilor, Coriander se îndrepta către iad. Un bazin, Dumnezeule, gândea Coriander obsesiv. Danny zăcea făcut bucăţi într-un bazin, aşteptând să fie revendicat de cineva, îşi continua ea gând urile, şi reuşi cu greu să-şi stăpânească un suspin.

— Ştiam eu că nu e bine să venim, spuse Palmer.

— E îngrozitor, încuviinţă ea, lăsând lacrimile să i se rostogolească pe obraji. Apoi se opri să-şi scoată ochelarii de soare şi să-şi sprijine capul pe umărul tatălui ei.

Un bărbat se desprinse din grupul de oameni cu aspect oficial. Era adus de spate, cu un ten verzui, îmbrăcat într-un costum gri şi afişa o privire profesională de
¡ristețe. Coriander ştiu imediat.

— *Buenos dias,* señora Vidal, eu sunt Enrique Sánchez, antreprenorul de pompe funebre din Chilpancingo.

Omul întinse o mână uscăţivă pe care ea preferă s-o ignore. Azi nu avea nimic de dat. Nu putea nici măcar să dea mâna cu acest om. Dar Palmer, ca într-o acţiune diplomatică, întinse o mână profesională şi experimentată, eficientă în a strânge mâini şi a semna inutile tratate de prietenie.

— Sunt ambasadorul Wyatt, tatăl sefiorei Vidal; vă daţi seama ce şoc îngrozitor a fost pentru noi toţi întâmplarea aceasta. Dacă ne-aţi putea scuti pe cât posibil de formalităţi…

— Am vorbit cu cineva de la biroul dumneavoastră, spuse Coriander revenind la viaţă.

— Da, aţi vorbit cu Anuncio, funcţionarul meu.

— Mi-a spus că nu prea e nimic de identificat, continuă ea, simţind că leşină pronunţând aceste cuvinte.

Bărbatul îl privi pe Palmer, apoi se întoarse spre Coriander şi-i răspunse trist:

— Da, e adevărat, nu prea este…

Ea începu să tremure; mai întâi, mâinile, apoi întregul corp, până se simţi ca un sloi de gheaţă. Îi era dor de îmbrăţişarea lui Danny.

— Vă rog, începu ea, respirând adânc, trebuie să-mi explicaţi totul, señor Sánchez.

Omul începu să vorbească repede, de parcă simţea nevoia să scape mai repede de explicaţii, pentru a trece 1 următorul stadiu al acestei catastrofe.

— Vedeţi, accidentul a avut loc noaptea, şi lupi” bântuie prin zona aceea şi, de asemenea, sunt ţăranii care locuiesc acolo şi care au luat tot ceea ce au găsit. Interiorul a fost împrăştiat pe o rază de cincizeci de mile, iar în ceea ce priveşte actele sau bagajele, ce să vă spun, în aceste condiţii e dificil de găsit ceva.

Îi era clar că încet-încet înnebunea. Vocea îi tremur* când întrebă:

— Ce trebuie să identific eu?

Palmer o trase lângă el, ţinând-o puternic de umeri.

— Coriander, aş vrea să nu faci asta…

Dar Coriander nu-l luă în seamă.

— Continuaţi, domnule Sánchez, spuse ea.

Sánchez evită privirea lui Palmer.

— Ancheta propriu-zisă nu poate începe până nu s-a făcut identificarea cu certitudine. Continuă, ezitând. Vedeţi, seflor Jorge Vidal a identificat deja anumite părţi ale corpului, dar fără o a doua persoană… Se opri. Sperăm că señora Vidal ar putea…

Privi neajutorat către cer.

Era de necrezut, dar era exact ceea ce gândise.

— Să dau votul decisiv, nu-i aşa? întrebă ea, fără să-i vină a crede. Da sau nu?

— Oh! Dacă aţi putea!

Palmer începu să vorbească, dar Coriander îl întrerupse.

— Ce înseamnă asta, señor Sánchez? întrebă ea.

— Este ideea lui Jorge Vidal, explică nefericitul an treprenor, adăugând: vedeţi, señora Wyatt, au rămas şaptezeci şi cinci de livre de

rămăşiţe care au fost

Împărţite în trei bazine separate. În cazul de faţă, singurul mod de a identifica victima este de a proceda prin eliminare.

În alte condiţii, ar fi găsit ideea fascinantă. Dacă ar fi fost aici în interes profesional, ar fi apreciat ideea ca fiind Interesantă.

Să împarţi rămăşiţele în trei secţiuni reprezentând trei dinţe umane – doi piloţi şi un soţ – era evident foarte original. Şi dacă, din întâmplare, ar fi fost împărţite inegal, (l ai fi închipuit că împărţirea fusese făcută corespunzător greutăţii corpurilor în viaţă. Coriander se simţi brusc uluită de puteri.

— Señor Sánchez, sunt medic, spuse ea printre lacrimi, deşi putea fi şi astronaut, dată fiind incapacitatea ei de
ii fi obiectivă.

— Cum pot eu să ştiu sigur dacă soţul meu a murit n-au nu în acest accident, dacă nu aveţi fragmente de oase, dinţi sau amprente?

Muşcându-şi obrajii pe dinăuntru până la sânge, îşi «minţi cum îl sărutase o dată pe Danny atât de insistent, încât amândoi simţiseră gustul sângelui.

— Există o porţiune mai substanţială de corp, aproape şopti Sánchez.

Unde erau părţile importante, ar fi vrut ea să strige, unde erau părţile acelea care îl îndreptăţiseră să o fixeze arogant, cu privirea aceea spunând: am-ce-ai-tu-nevoie, privire care nu pălise niciodată.

— Ce parte? întrebă ea.

Palmer trecu din nou la drmă, încovoiat ca în bătaia unui vânt puternic, dar Coriander fuse prima.

— Ce parte? întrebă ea, cu un acces de isterie în glas.

— Torsul, răspunse bărbatul cu greutate, singura parte care nu a fost distrusă.

Te vreau, am nevoie de tine, te iubesc, şi uite, că acum era zdrobit în bucăţi. Cum putuse Danny să plece la Acapulco cu un avion particular şi să sfârşească într-un bazin?

— Să mă bazez pe un tors? întrebă ea.

— Da, ăăă, da, se bâlbâi omul. Tot ce ştiu este că şeii Jorge Vidal a aranjat incinerarea, aşa că, dacă aţi put doar confirma identificarea…

— Poftim? Incinerarea? repetă Coriander, sigură nu auzise bine.

— Doar pentru a evita birocraţia şi formalităţii spuse omul neajutorat. Vedeţi, soţul dumneavoastră est străin, ceea ce complică

totul aici în Mexic. E nevoie d atâtea acte pentru a transporta un corp… Cenuşa este… se opri, părând să caute cuvântul potrivit.

— Nimic, şopti ea, asta este, nimic.

Era ameţită.

— Dacă fiica mea este surprinsă, eu sunt şocat. Cu îndrăzniţi dumneavoastră sau oricine altcineva să lua asemenea decizii, fără a vă consulta înainte cu fiica mea în definitiv, ea *este* soţia.

Coriander pălise cu toate că era bronzată. Hotărâr de a-l incinera depăşea toate limitele oricărei decenţe! ceea ce o privea, relaţii sau titlu, deşi nu-i scăpă ironi situaţiei. Pentru prima oară în ani de zile, tatăl ei îi apăr statutul de soţie a lui Danny Vidal; era mai mult chi decât apărare, era o recunoaştere. Dar, se gândi ea, îi e mai uşor acum, când totul era pe cale de a ţine de dom niul trecutului.

— Unde sunt aceste părţi, reuşi ea să întrebe.

— La morgă, seftora, spuse Sánchez, retrăgându-s Regret enorm, dar credeam că ştiţi…

Enrique Sánchez continua să se îndepărteze, muţ; murând condoleanţe la fiecare pas. Coriander observă bărbatul, deşi mergea cu spatele, ştia drumul foarte bin din moment ce nu se împiedica de pietrele şi rădăcinii copacilor sau de indicatorul care informa vizitatorii că a sosit la morga Sánchez, în caz că cineva ar fi crezut: nimerise la Canyon Ranch. Când dispăru în spatele un: clădiri, Coriander anunţă cu lacrimi în glas:

— Mă duc înăuntru.

— Lasă-mă cel puţin să vin cu tine, se rugă Palmer.

— Merg singură, spuse ea respirând greu.

Se întoarse apoi şi intră pe holul cu arcade care ducea la morgă. Într-un coridor slab luminat îl întâlni pe Jorge Vidal care se repezi spre ea, neîndemânatic, s-o îmbrăţişeze. Faţa sa angelică era scăldată de lacrimi, părul negru ondulat era zbârlit şi trăsăturile delicate erau transformate de *durere. Ea* se *feri* de îmbrăţişarea lui. Într-un colţ, trei gândaci urcau pe perete lângă o grămadă de gunoi.

— Coriander, *querida, que desastre*! plânse el, trebuia să mă întâlnesc cu Danny la Acapulco. Doream să-ţi facem o surpriză cumpărând cea mai frumoasă vilă.

Nedumerită, ea replică atentă.

— Ce vilă? Danny nu mi-a spus că se întâlnea cu tine.

— Era o surpriză, voia să-ţi facă o surpriză cumpărând o vilă,

răspunse el la fel de prudent. Ne-am hotărât să ne întâlnim când m-a sunat el din Houston.

— Se întâlnea cu cineva în legătură cu banca.

Jorge păru încurcat.

— Nu, *querida,* pentru o vilă…

Asta era culmea. Danny i-ar fi spus. Nu i-ar fi făcut niciodată o surpriză cumpărând o casă fără să discute cu ea întâi. Şi mai era ceva în neregulă.

— Ce făcea în Houston? întrebă ea glacial.

— Avionul a făcut o escală.

— Şi a coborât să te sune?

Nu avea sens…

— *Şi, querida,* urma să-l duc la hotel, iar a doua zi dimineaţă trebuia să mergem direct la agenţia imobiliară.

Dar ceea ce o interesa mai mult decât vila sau telefonul pe care Jorge îl primise de la Danny erau eforturile acestuia de a distruge puţinul care mai rămăsese din corpul soţului ei. Tonul ei rămase la limita politeţii, întrucât şi în alte condiţii nu erau în cele mai bune relaţii. Jorge pierduse respectul ei atunci când îşi părăsise soţia şi cei trei copii pentru un şir de aventuri cu starlete şi manechine, părăsindu-le şi pe ele fie pentru că rămăseseră însărcinate, fie din plictiseală.

— Nu poţi face asta, spuse ea nemulţumită că vocea căpătase un ton rugător. Nu-l poţi incinera.

— Nu ţi-a explicat Sánchez?

— Nu mă interesează explicaţiile, nu-ţi dau voie: te atingi de soţul meu.

— Dar n-a mai rămas nimic.

Coriander nu se mai putu controla. Îi spuse cu o vo tăioasă:

— Nu contează ce-a mai rămas. Plângea. Nu te atin de el.

Totuşi, el insistă.

— Dar, Coriander, totul este aranjat, totul e pentru tine, ca să nu mai fie nevoie să treci prin tot chinul formlităţilor. Asta rezolvă tot chinul şi toate problemele biro cratice.

Dacă cineva i-ar fi spus că scăpase o înjurătură, n-ar crezut.

— Pe ce bază ştii că este Danny?

— *Por favor, querida, no hai nada.* N-a mai rănr nimic.

— Pe ce bază?

— Pieptul, mormăi el, o porţiune a pieptului.

Ea făcu un pas înainte, simţind că i se învârte capul, văzu cu satisfacţie cum Jorge bătea în retragere.

— N-o să faci nimic, absolut nimic, pentru că n depinde de tine, ci de mine.

El rămase acolo, fără a mai spune nimic, clipind nedu merit, cu gura căscată, în timp ce ea trecu pe lângă el intră în morgă.

ŞASE

I

De cum intră, fu asaltată de miros. Era un miros putred, mai neplăcut decât formaldehida, un miros greu, nefamiliar, deşi în timpul stagiului lucrase într-o secţie de urşi. Recunoscu mirosul de carne arsă care-i amintea întotdeauna de pulpele de berbec carbonizate.

Îşi deschise geanta şi scoase o batistă pe care şi-o puse pe gură şi nas. Privind în jur, studie podeaua acoperită cu gresie şi pereţii cu zugrăveala deteriorată, conductele ruginite care ocupau o parte a încăperii şi scaunele rupte, îngrămădite de cealaltă parte. Îi amintea de o locuinţă cu chirie din Brooklyn, unde supraveghease o dată transportarea unui copil mort, înfăşurat în ziare.

Forţându-se apoi să nu respire adânc, îşi concentră privirea asupra mesei din mijloc Era acolo. Sau mai bine zis erau acolo, întrucât erau toţi trei; trei bazine din metal împestriţat alb cu negru, conţinând bucăţi de carne. Fiecare hazin era etichetat cu un număr, un nume şi o semnătură; trei bazine, trei victime, doi piloţi şi un pasager.

Tremurând, Coriander îşi ridică privirea către tubul fluorescent agăţat de tavan, încercând să-şi reţină lacrimile. Plânse încet, cu faţa îngropată în batistă, până se potoli puţin, apoi când îşi ridică ochii din nou, văzu un bărbat. De partea cealaltă a mesei, pe care se aflau cele trei bazine, era un bărbat, acoperindu-şi şi el nasul şi gura cu o batistă, cu ochii îngustaţi de mirosul greu, înţepător. Arăta oarecum familiar.

— Vă simţiţi bine? întrebă el.

Ce întrebare… gândi ea, dar spuse:

— Cine sunteţi? începu ea, conştientă că încerca să îndrume spre ieşire.

— Vă spun afară.

Dar ea nu-i mai dădea atenţie, căci ochii îi rămăseser pironiţi asupra bazinului din partea dreaptă, cel car conţinea ceea ce părea a fi un tors acoperit cu păr. Ei grotesc. În viaţa ei nu văzuse ceva care s-o fi

pregătit pentru asta. Îşi închise ochii şi simţi că este gata să leşine într-o clipă, străinul ocoli masa şi o prinse de mijloc, ia Coriander se simţi condusă către uşă. De-abia în hol recunoscu ca fiind bărbatul de la procuratură care venis la spital cu citaţia pentru Danny. Nu-şi revenise înd îngrozită de resturile celor trei oameni, dintre care unt trebuia să fie soţul ei, deşi nimic din ceea ce văzuse nu amintea de Danny. Nu văzuse în viaţa ei acel tors, şi cunoştea prea bine fiecare centimetru din Danny. Respir adânc.

— Ce faceţi *aici?*

Dar cum putea el să-i explice în două fraze, şi chiar dacă ar fi putut, în momentul acela nu se gândea decât 1 cât este de frumoasă în negru, cât de vulnerabilă, chiar mai mult decât atunci când o văzuse la spital. Şi ceea ce îl îngr jora cel mai mult era faptul că nu avea nici cel mai mi drept să-şi permită să gândească asta.

— Deci vă amintiţi de mine?

— Citaţia, spuse ea mai mult ca o declaraţie decât e o replică, privind în sus către tubul fluorescent, încercân din nou să-şi reţină lacrimile. Nu-i cam târziu pentru asta?

— În mod normat, da… Dădu din cap. Sincer, în parc rău pentru asta…

Se simţea groaznic privind-o, căci Adam Singer erau om plăcut, modest; gânditor şi sensibil, avea toate trăsăturile neobişnuite la cineva care-şi începuse cariei ca poliţist, apoi se luptase să termine dreptul la cursuri 70

serale, pentru a deveni detectiv principal la biroul procuraturii din zona de sud a Manhattanului.

— Nu trebuie să vă scuzaţi, spuse Coriander.

— Putem merge afară să stăm de vorbă?

Privindu-şi concentrată pantofii din piele neagră, în timp ce mergeau pe coridorul a cărui podea era acoperită cu un linoleum murdar, Coriander se îndreptă spre ieşire, alături de străin. După ce ieşiră în curte, se opri şi aşteptă să audă ce avea să-i spună.

— Cei din biroul meu nu sunt convinşi că soţul dumneavoastră este mort, spuse el, oprindu-se să-i vadă reacţia. Dar nu văzu decât intensitatea privirii ei, aşteptând restul. M-au trimis aici pentru a face o declaraţie oficială asupra identităţii corpului, iar acum – se cutremură – se pare că nu este nimic de identificat.

— Dacă soţul meu nu este mort, atunci cine este în bazin?

— Nu ştiu, spuse Adam sincer, dar intenţionez să aflu…

— Şi dacă acela nu este soţul meu, atunci ce i s-a întâmplat?

Mâinile îi tremurau, iar vocea îi era nesigură.

Adam ar fi vrut să nu fi intrat niciodată în afacerea aceasta.

— Tot ce ştiu este că soţul dumneavoastră avea probleme foarte mari.

Expresia feţei ei spunea totul, şi anume că era nebun să-i ofere aşa ceva drept scuză.

— Acesta-i motivul pentru care credeţi că ar putea fi în viaţă?

Adam respiră adânc.

— Mai mult decât probleme de afaceri, soţul dumneavoastră înfrunta acuzaţii serioase de fraudă bancară şi furt.

— Şi asta-i de-ajuns pentru a presupune că a decis să dispară şi să mă facă să trec prin asta… spuse ea simţind emoţia crescându-i în piept. Ce cruzime să sugeraţi asta, ce cruzime, ce nebunie, ce minciună, adăugă ea pe punctul de a izbucni din nou în plâns.

71

Se întoarse să plece. Dar el veni imediat lângă ea.

— Înţeleg că aţi suferit un şoc, dar cel puţin daţi-m voie să vă explic.

Ea continua să meargă.

— Nu cred că înţelegeţi ceva.

— Vă rog, spuse el, şi o luă de braţ, încercând's oprească. Înţeleg şi nu minimalizez oroarea sau şocul…

Ea îşi retrase braţul şi încercă să se hotărască dacă i plece sau să-l asculte până la capăt.

— Ce doriţi de la mine?

El trebui să se stăpânească să nu o prindă în braţe, smângâie, tentat mai ales de faptul că buza inferioară îi tr. mura tot stăpânindu-se să nu plângă. La patruzeci de an' după zece ani de activitate într-o profesiune în care cinismul făcea parte din munca sa, iar regretul era un lux Adam Singer se considera imun la suferinţa femeilor frumoaşe. Coriander Wyatt Vidal îi dovedise că nu este.

— Vreau să mă ajutaţi să aflu adevărul, şi nu în întrebaţi de ce, pentru că e foarte simplu. Apoi vorbi re pezit. Dacă e o singură şansă ca soţul dumneavoastră's! fie în viaţă şi pot să-l găsesc sau pot să dovedesc că se a fi undeva şi nu în bazinul acela, atunci va trebui să acceptaţ asta, chiar dacă presupune un proces şi o trimitere 1

închisoare. Făcu o pauză. Chiar dacă este o cruzime şi nebunie, pentru că, dacă îl găsesc, acesta este singurul miji să aflaţi adevărul.

Ea îl privi îndelung. îmbrăcat în blugi şi o jachetă mo totolită din bumbac, în dungi albastre şi albe, cu o grava în buzunarul de la piept, avea un stil ciudat, un farm natural. Simţea că poate avea încredere în el, şi totuşi e oarecum neobişnuit. Avea părul castaniu deschis şi în lung decât era la modă, nasul puţin ascuţit, ochii de u albastru intens deschis, şi nu încăpea nicio îndoială că privea direct şi insistent. Arăta mai mult ca un jucător d fotbal decât ca un detectiv al procuraturii, înalt, cu urne 72

Imiţi, şi ea se simţi tentată să se adăpostească în îmbrăţişate» lui şi să uite de lumea asta care provoca numai duivte…

Nu pot crede asta, şopti ea, dând din cap, nu cred un i o vorbă…

— Acordaţi-mi cincisprezece minute, răspunse el, pentru a pune capăt discuţiei.

— Unde staţi? întrebă ea cu o voce nesigură şi ochii plini de lacrimi, arătând complet distrusă.

— La Parador, răspunse el, stăpânindu-se să nu-i mipe un suspin de uşurare, stăpânindu-se de fapt să nu întindă mâinile s-o atingă…

Resemnată, vocea ei era slabă şi distantă.

— Ne putem întâlni la restaurant la ora şapte, spuse pii înainte să plece, lăsându-l uşor surprins.

Doi câini râioşi veniră să amuşine pe lângă el.

În timp ce se îndepărta, Coriander se gândi că încerca A se agaţe de orice, iar el era singurul care îi încurajase iperanţa. Şi, oricum, ce naiba era cu graba asta să incinenv, e rămăşiţele acelea, care – era sigură – nu erau ale Boţului ei…

ŞAPTE

I

V

faţa este plină de surprize. Azi eşti în viaţă, totul es bine, şi poţi delapida o bancă, iar mâine zaci făcu bucăţi într-un bazin de metal în cine ştie ce fundătură optzeci şi şapte de kilometri nord de Acapulco. Adam simţi foarte afectat de cele văzute în timp ce ieşea dj curte, îndreptându-se către hotel. Soarele apunea, i dinspre Sierra Madre del Sur bătea o briză uscată răcoroasă. Îşi scoase jacheta şi îşi suflecă mânecile, gî dându-se că n-ar strica să meargă pe jos, să ia puţin se

după ce înghiţise atâta formol. O plimbare i-ar da oca să se gândească la anumite lucruri.

Îl neliniştea această Coriander Wyatt Vidal, şi la urm urmei, ce fel de nume mai era şi ăsta – Coriander? neliniştea nu numai pentru că era o femeie frumoasă cu problemă urâtă, ci şi pentru că îi dădea un sentime" neplăcut că ştie mai mult decât spune şi pentru că distrugea teoria că Vidal îşi înscenase propria moart Tipul nu putea fi atât de prost, încât să-şi părăsească soţie care arăta aşa cum arăta, deci sigur ea ştia mai în decât lăsa să se vadă, ceea ce îl ducea înapoi la aceea dilemă…

Ajungând în şoseaua principală, Adam hotărî să npuce pe drumul mai lung, prin vechiul oraş Chilpancingo, tu acoperişurile sale din ţiglă roşie şi trotuarele impecabile. Oraşul acesta era, cu siguranţă, deosebit de orice alt oraş mexican pe care-l văzuse; era curat, nu avea mahaliile, nu văzuse sărăcie. Nu se gândise niciodată să-şi petreacă vreo vacanţă aici. Nu era nimic interesant de vfizut sau de făcut în afara eventualităţii că l-ar fi interesat fi urmeze cursurile Universităţii Guerero sau să viziteze picturile murale din faţa primăriei care imortalizau acea Keurtă perioadă din istorie, când Chilpancingo încercase să-l e desprindă de Mexic. De fapt, aceasta fusese probabil

ultima dată când morga mai fusese aşa de aglomerată – în

1813 – când José Luis Morales y Pavon avusese acea idee şi fusese împuşcat odată cu toţi oamenii săi de către trupele spaniole. Căci, în dimineaţa aceasta, aglomeraţia de la morgă nu se datora numai avionului prăbuşit. Se părea că un localnic ieşise de pe şosea luând o curbă şi se prăbuşise în râpă luând foc odată cu camionul. Tot gândindu-se, Adam înţelese că, de la început, cazul acesta nu oferise nimic clar. Erau prea multe răspunsuri ce planau în jurul uneia şi aceleiaşi întrebări încă de la începutul investigaţiei…

De exemplu, închiriase Vidal un avion pentru a zbura la Acapulco în weekend cu intenţia de a coborî înainte ca avionul să se prăbuşească, rezolvându-i problemele într-o manieră atât de convenabilă? Stătea oare acum undeva, întins pe o plajă, cu cincizeci de milioane de dolari în buzunar, bând o pifia colada fără niciun fel de regret? Kra oare în plan ca soţia sa, Coriander, să-l urmeze peste ijase luni sau un an pentru a trăi fericiţi până la adânci hălrâneţi, în vreun paradis latino-american unde nu există o lege a extrădării? Sau poate că ea nu ştia nimic, iar tipul probabil că avea un libido subdezvoltat şi

vederea scurtă şi o părăsise, pur şi simplu. Peste şase luni, poate un an, ea ar fi putut s-o ia de la capăt cu altul, doar aşa fac 75

toate… Sau poate blestematul ăsta avusese ghinion şi murise în avionul acela. Dar asta totuşi nu explica ce şi întâmplase cu banii. Erau ascunşi la Coriander sat altcineva ştia unde sunt… Adam dădu din cap nehotărât Toată povestea era un şir de ipoteze confuze chiar şi pentru el care de şase luni se ocupa numai de acest caz Singurul lucru bun era că îl ajutase să uite de propriile lu' probleme.

Totuşi, noaptea târziu, când era singur, sau în timpul zilei când avea timp să se gândească la ele, aceste problem» îl făceau încă să sufere. Undeva în interiorul fiinţei sale undeva unde nu putea preciza cu exactitate, exista e durere surdă ca un gol în stomac, pe care medicul să-i internist o categorisise drept ulcer duodenal. Dar ce importanţă avea ce se dovedise a fi acea durere – după a înghiţise un pahar de cretă şi-şi făcuse o radiografie, daci tot n-avea să schimbe nimic sau să-i dea înapoi ultimi zece ani din viaţă…

Totul începuse prost şi acum o putea spune cu certitudine, chiar dacă asta nu-l făcea să se simtă mai bine. Daci n-ar fi fost împuşcat, n-ar fi întâlnit-o, dar uite că e împuşcătură poate schimba cu totul viaţa unui om. Est tentat să-ţi revizuieşti ordinea priorităţilor când zad într-un şanţ, sângerând puternic şi când îi vezi pe toţi privindu-l< îngroziţi şi mulţumind lui Dumnezeu că nu sunt ei în locu tău; înţelegi dintr-odată că viaţa nu atârnă decât de-un fu de păr şi înţelegi cât de stupid e să treci prin viaţă fără se simţi cu adevărat ceva, fără să iubeşti pe cineva… 1

Qnd îşi revenise în sala de tratament intensiv, primul lucru pe care-l văzuse fusese un şir de dinţi albi şi frumoşi ce-i zâmbeau sub o claie de păr negru prins într-o boneti albă. Se îndrăgostise pe loc. Nici nu ştia cum o cheami sau unde naiba se afla, dar se simţise cu totul şi cu totu' îndrăgostit. *Eve,* vă daţi seama, o chema *Eve.* N-ar fi crezul dacă n-ar fi fost scris pe ecusonul din piept şi acesta fusese primul lucru pe care-l citise când îşi mai revenise. Era 76.

nigur că murise şi că era în rai. În următoarele trei ifiptămâni, Eve îi schimbase zi de zi sonda şi îi unsese penisul cu ulei, îi schimbase aşternutul mai des de două ori pe zi, îi făcuse mai multe frecţii cu alcool decât era necesar, iar când fusese în sfârşit transferat într-o rezervă a «pl talului, ea venise să-l viziteze în fiecare zi.

Nu se gândise niciodată la gratitudine sau atracţie, lotul părea

atât de potrivit – Adam şi Eve – chiar şi când «e duseseră la acel restaurant din Soho – Grădina Paradisului – unde unul dintre amicii lui le aranjase să meargă în ziua nunţii. Şase luni mai târziu, Adam era încă în convalescenţă şi urma cursuri de drept, iar Eve era însărcinată. După încă doi ani, Adam îşi luase, în cele din urmă, diploma în drept şi părăsise poliţia pentru a se migaja la procuratură unde se ocupase la început de Investigaţii minore. Era mai bine acolo decât să patruleze pe străzi ca membru al primei linii de forţă a oraşului. Penny «cea pe atunci un an şi jumătate, iar Eve îşi părăsise slujba de la spital pentru a se ocupa de casă. Viaţa se derula obişnuit, cu necazuri şi bucurii, fetiţa creştea frumos, Eve avea timp să ia lecţii de gătit, iar Adam se bucura de noua sa poziţie ca detectiv principal al procuraturii Manhattanului. Necazurile veniseră când i se dăduse un caz important de terorism şi se trezise lucrând împreună cu un agent special de la biroul din Wahington 1 FBI-ului. Investigau o celulă a grupului Abu Nidal care organizase operaţiuni teroriste în estul oraşului New York. Apoi cazul lâncezi şi se întinse pe luni de zile şi, normal, Adam şi agentul FBI deveniră prieteni. Stătea mai mult pe la ei, iar Eve avea ocazia să-şi etaleze cunoştinţele culinare. Era bine, pentru că el o putea vedea pe Penny, iar celălalt nu trebuia să mănânce la restaurant «im singur în camera din hotel. Ironia sorţii fusese că, până la urmă, investigaţia a fost stagnată după ce suspecţii nu făcuseră altceva decât să-şi deschidă un lanţ de restaui an te cu specialităţi arăbeşti, pe Lexington Avenue. Lui **Adam** şi partenerului său li se spusese că trebuie să 77 aştepte o întâmplare deosebită înainte de a acţiona; ceva deosebit se întâmplă, dar în bucătăria lui Adam…

Era foarte ciudat modul în care Adam înţelese pent prima oară ce se întâmplă. Îi luase ceva timp, dar venise o lovitură de ciocan în capul lui Adam când îşi dădu seama că legătura dura de luni de zile. Şedeau toţi la mas din bucătărie într-o seară – cu câteva seri înainte d stagnarea investigaţiei – mâncând spaghete şi bând vi agentul FBI având chiar o invitată, o femeie cu care chi Eve îi făcuse cunoştinţă, când Adam prinsese privir schimbată între Eve şi agent. Ceea ce Adam văzuse acea fracţiune de secundă îi schimbase viaţa. Privir aceea ce plutise deasupra mesei câteva clipe îi făcu greaţă. Deşi stăteau cu toţii acolo îmbrăcaţi, râzând vorbind, fără să flirteze sau să spună cuvinte cu de” înţelesuri, mâncând spaghete şi lingându-şi sosul de roş din colţul gurii, bând vin şi lăsând stropi pe faţa de me ştiuse că aceşti doi

oameni se văzuseră dezbrăcaţi, atinseseră, făcuseră dragoste, atinseseră culmile plăce” în timpul scurt în care privirea aceea trecătoare plut peste masă, suspendată deasupra cutiei de sticksuri Ste d’Oro, Adam îşi revăzuse brusc întreaga viaţă şi, o dată ea, o mulţime de secrete, momente de intimitate şi dorinţ care îşi schimbaseră irevocabil destinaţia. Adam’s scuzase, se dusese la baie şi vomase. Scena care urmai fusese şi mai oribilă, cu lacrimi şi scuze de genul „N-a vrut să se întâmple aşa”, din partea agentului, şi „O să ţi întotdeauna la tine”, din partea lui Eve.

După despărţire, Adam se culcase cu femeia care fisese acolo în noaptea aceea, martoră a sfârşitului căsnici sale. Era mai uşor de discutat despre asta cu cineva că era în cunoştinţă de cauză, fără să fie nevoie să dea explicaţii pentru fiecare amănunt, întrucât ea ştia foarte bine se întâmplase la cină în seara aceea…

Acum, după un an, mai suferea încă şi asta mai al din cauza lui Penny. Avusese încredere în omul ace 78 doar lucrau împreună zi şi noapte, stătea la el acasă mai tot timpul, se juca cu fetiţa lui, îi mânca mâncarea; prietenii nu-şi puteau face una ca asta. Cu Eve era altceva, nu simţea propriu-zis un sentiment de trădare, pentru că instinctiv ştiuse întotdeauna că nu vor rămâne împreună. Singurul lucru care-l înnebunea era că, de câte ori îşi «mintea de ea, simţea aceeaşi durere în acelaşi loc în care pătrunsese glonţul când începuse totul…

Modernul hol al hotelului Parador el Marques se continua cu un restaurant cu pereţii din stuc alb, având mese şi scaune din lemn de stejar nelustruit. Adam se aşeză la o masă din fundul sălii, de unde putea supraveghea intrarea. Comandă o bere şi, după ce chelnerul i-o mluse, sorbi întâi spuma apoi luă câteva înghiţituri mari şi începu să revadă evenimentele cazului Vidal, caz care-l «dusese tocmai aici în Mexic…

Cu patru ani în urmă, Danny Vidal sosise în New York cu acte şi liste de bunuri din Buenos Aires, pe lângă cincizeci de milioane de dolari. În două luni reuşi să contacteze persoanele potrivite pentru a licita cu succes preluarea băncii Inter Federated din New York.

Când Danny Vidal preluă conducerea băncii Inter Federated, aceasta avea deja o faimă proastă în ceea ce priveşte împrumuturile şi ipotecile fără garanţii; acesta era motivul pentru care putuse s-o cumpere la un preţ atât de scăzut şi având un capital atât de mic. Nimeni nu-şi mai *dorea* un alt faliment bancar, cu atât mai puţin

Corporaţia Federală a Asigurării Depunătorilor şi de aceea cererea lui Vidal de a o cumpăra fusese atât de repede aprobată de Comisia Băncilor Statului New York. Toţi ştiau că banca Inter Federated era în pragul falimentului şi sperau ca Argentinianul să aducă un suflu nou. În timpul celor doi «ni în care Vidal condusese banca, aceasta se afundase tot mai mult în datorii, împrumuturi ilegale şi falsuri. Dar şi

79! L

mai grav era că depozitele consistente din Argentin „capitalul lichid" fuseseră transferate în conturile personale ale lui Vidal şi apoi dispăruseră fără urmă. De fap aproape toţi banii proveniţi din împrumuturile şi linul de credit ilegale intraseră în contul lui Vidal, unde n rămăseseră decât atâta timp cât să arate o balanţă contabil sănătoasă la sfârşit de lună, când comisia de cenzori face inspecţia de rutină. Un joc de-a uite popa nu e popa, gâni Adam, dar nu putea dovedi nimic pentru că toate actel dispăruseră împreună cu banii. Avea nevoie de nume, au nevoie să afle care era filiera banilor şi avea nevoie de de claraţii bancare; avea nevoie de cineva din interior car era dispus să vorbească.

Fisura se produse pe Patru Iulie, tocmai când Adam's pregătea să ia trenul către Washington, s-o viziteze pe Pemr în weekend. Se părea că adjunctul lui Vidal, un om car refuzase să coopereze până atunci, fusese suficient d deranjat de ceva pentru a dori să vorbească. Aşa cum spusese Adam lui Eve, trebuia să fie disponibil chiar da era în vacanţă. Chiar dacă ceilalţi de la birou nu plecaser deja la casele lor de la ţară sau de la mare, ascunzându-se în spatele roboţilor de la telefon; el nu ar fi putut permite nimănui altcuiva să vorbească cu acel om. Era cazul lui şi muncise prea mult la el şi de prea mult timp ca să facă asta. Lui Penny îi spusese că întâlnirea se amâna până seara.

Instalaţia de aer condiţionat nu funcţiona în birou" lui Adam în acea dimineaţă de Patru Iulie. Şi nu numai îbiroul lui, ci se părea că în întreaga aripă de est a clădirii nici chiar în biroul procurorului. Deşi clădirea era foarte veche, acest lucru nu era o scuză pentru defectarea instalaţiei de aer condiţionat. Cu un an în urmă se făcuser lucrări complexe pentru instalaţia de încălzire şi aer condiţionat în fiecare bir Ou. Pentru cei care lucrau în weekend-uri, vacanţe sau seara târziu, nu mai erau; probleme cu lipsa de aer sau căldura. Cu excepţia acestei **80**

zile de Patru Iulie, una dintre cele mai toride zile ale verii, i u temperaturi de nouăzeci şi cinci de grade Fahrenheit şi umiditate

depăşind limitele normale, când sistemul se defectase şi nu era nimeni care să-l repare.

Fernando Stampa era un bărbat scund, dar bine proporţionat pentru statura lui, îmbrăcat într-un costum albastru închis, uşor uzat, cămaşă albă şi o cravată maronie «găţată de un guler demodat. Avea o verighetă şi un ceas i u brăţară de metal la mâna stângă, iar în mâna dreaptă ţinea o batistă albă, mototolită cu care îşi tot ştergea fruntea. Probabil îl deranja căldura, dar poate că transpira din cauza agitaţiei nervoase.

— Aveţi familie aici în New York? întrebă Adam, pentru că avem nevoie de un număr de telefon unde să vă putem contacta, e doar o chestiune de rutină.

— Am o soţie.

— Niciun copil?

Stampa păru tulburat.

— Am avut un fiu…

— Ce s-a întâmplat cu el?

— A fost unul dintre *dispăruţi,* spuse omul calm.

Nu era prea clar.

— Cum adică? întrebă Adam.

— Acum paisprezece ani, începu Stampa, în timpul *(lucrrei Suda* sau al *Războiului Murdar,* în Buenos Aires, generalul Videla şi Junta au fost răspunzători pentru dispariţia a peste opt mii de oameni. Fiul meu a fost luat împreună cu alţi studenţi care se opuneau Juntei.

— Ce i s-a întâmplat?

— Am avut noroc, i-am găsit trupul până la urmă.

Era greu să găseşti vorbe de îmbărbătare.

— De aceea aţi plecat, domnule Stampa?

— Prea multe amintiri, spuse el încet.

Adam continuă:

CORIANDER

— Îl cunoaşteţi desigur pe domnul Vidal de ani de zile, Cât timp aţi lucrat de fapt pentru el la banca din Bue-i nos Aires?

— Doar vreo şase luni, dar eram prieten cu Danny. Am apelat la el când încercam să ne găsim fiul.

— Şi atunci v-a angajat?

— Da, pentru că ştia că fiul meu fusese ridicat de militari şi ştia

că nu avem bani. Mă plătea chiar şi când nu veneam, când îmi căutam fiul.

— Aţi întâlnit-o vreodată pe Coriander Wyatt Vidal?

— Atunci, nu, am întâlnit-o în New York.

— Nu mi-am dat seama că erau căsătoriţi de atât de mult timp.

— S-au căsătorit doar cu vreo trei ani şi jumătate în urmă, dar se cunoşteau de când îi fusese studentă la Universitatea din Córdoba.

— Dar ea este americană, nu?

Stampa încuviinţă din cap.

— Tatăl ei era ambasadorul american în Argentina.

— De ce a închis guvernul banca din Buenos Aires?

— Au acuzat banca de spălarea banilor pentru Montoneros.

— Şi aşa era?

— Da.

— Şi dumneavoastră aţi fost arestat?

Omul făcu semn că nu.

— Ceea ce m-a salvat a fost faptul că nu eram angajat oficial, aşa că guvernul n-a ştiut că lucram acolo. Şi nici nu eram prezent la bancă în ziua în care a năvălit poliţia.

— Ştiaţi pe atunci cu ce se ocupa banca? întrebă Adam şi cum Stampa nu-i răspunse, continuă: Ştiţi, eu nu investighez Credito de la Plata.

După câteva minute, Fernando Stampa descrise cum Montoneros erau implicaţi în jafuri şi răpiri pentru a face rost de banii necesari rezistenţei împotriva Juntei şi cum! banii rezultaţi erau depuşi în conturi ale băncii sub nume! **82**
Iictive, iar Danny Vidal superviza toate tranzacţiile financiare.

— Nu era persoană cu cât de puţină decenţă care să nu facă tot ceea ce putea, conchise Stampa. Nu era greu de găsit recruţi.

— Fiul dumneavoastră era unul dintre recruţii lui Danny?

— Fiul meu era un idealist şi de aceea a devenit o victimă, spuse Stampa şi apoi tăcu.

Adam încercă să compună rapid toate informaţiile într-o singură imagine, să găsească o legătură între o perioadă de violenţă într-una dintre cele mai sudice ţări din lume, estorcarea unei bănci din New York şi un om distrus, care se străduia să salveze puţinul ce-i mai rămăsese din propria sa viaţă.

— Dar doamna Vidal era şi ea un recrut?

— Cu ea era altceva, spuse Stampa, ea îl iubea.

— Cum aţi aflat ce i s-a întâmplat fiului dumneavoastră?

Ochii bărbatului se umplură de lacrimi.

— Guvernul obişnuia să arunce trupuri din elicopter în Rio de la Plata. I-am găsit trupul scos la mal de ape.

— Membrii Juntei au fost pedepsiţi?

Stampa râse amar.

— Acum în Argentina avem democraţie, ceea ce înseamnă că preşedintele i-a iertat pur şi simplu pe toţi membrii Juntei care erau la închisoare…

Adam conduse uşor conversaţia înapoi la scopul vizitei.

— Aş vrea să-mi daţi permisiunea să înregistrez tot ceea ce discutăm.

— Aţi promis…

— Am promis că nimeni nu va citi transcrierea conversaţiei fără să vă cer permisiunea.

Bărbatul dădu din cap în sens afirmativ.

— De acord.

Adam se ridică.

— Am chemat o stenografă, spuse el în timp ce se îndrepta spre uşă.

Ieşi doar o clipă şi se întoarse urmat de o femeie ce ţinea în mână o maşină de scris mică, acoperită cu un plastic dur. Se făcură prezentările, apoi femeia se aşeză la biroul lui Adam, desfăcu maşina şi aşteptă cu degetele deasupra claviaturii.

— E nevoie de câteva formalităţi, explică Adam înainte de a-l întreba dacă renunţase la dreptul său la un avocat pentru a atesta depoziţia pe care venise s-o facă din proprie iniţiativă, fără citaţie sau mandat, şi a-i aduce, la cunoştinţă că tot ceea ce spunea putea şi urma să fie folosit ca probă într-un eventual proces.

— De ce v-aţi hotărât să veniţi aici? Ce s-a întâmplat?

— Sunt într-o mare încurcătură, începu Stampa izbucnind în plâns.

— De ce nu o luaţi de la început, poate am posibilitatea să vă ajut.

Stampa dădu din cap neîncrezător.

— Dacă nu aţi fi crezut că vă pot ajuta, domnule Stampa, încercă să-l convingă Adam, n-aţi fi venit aici.

După câteva momente, Stampa trase aer în piept.

— Acum o săptămână, vineri, Danny m-a chemat în biroul lui şi mi-a spus de afacerea la care lucra în Buenos Aires. Dar, din motive politice, numele lui nu putea să apară pe niciun act sau cec. Avea nevoie de ajutor.

— V-a explicat în ce consta afacerea?

— Nu. Mi-a spus doar că avea nevoie să-i semnez când cecuri în alb pentru un cont al meu de la o altă bancă.

— Vreţi să menţionaţi numele băncii, domnule Stampa?

— Republic Exchange.

— Continuaţi, spuse Adam făcând semn stenografei.

— Mi-a spus că nu avea nevoie decât de semnătura mea şi că va face depunerile necesare în contul meu pentru a acoperi cecurile.

— Ce aveaţi de câştigat din tranzacţia aceasta?

— Nimic, răspunse Stampa. Era o favoare şi Dumnezeu ştie că îi datoram foarte mult. Dumnezeu ştie.

— Aţi semnat cecurile?

— Da.

— Şi-atunci ce s-a întâmplat?

— Timp de cinci zile, nu s-a întâmplat nimic, apoi exact înainte de închiderea băncii pentru sărbătoarea de l'atru Iulie, am fost chemat de către unul dintre vicepreşedinţi.

— Să menţionăm că asta s-a întâmplat ieri, 3 iulie 1992. Continuaţi, vă rog, domnule Stampa.

— Toate cecurile nu aveau acoperire, spuse Stampa vizibil jenat.

— Despre ce sumă de bani este vorba?

— Danny a completat fiecare cec pentru suma de două sute de mii de dolari, spuse Stampa stânjenit, de parcă ar fi fost vina lui.

Adam era uimit. Chiar şi stenografa tresări.

— Un milion de dolari? Omul înclină din cap afirmativ. Stenografa nu poate transcrie o înclinare a capului, reuşi Adam să rostească.

— Da, replică Stampa, un milion de dolari.

Adam îşi reveni.

— Ce dorea vicepreşedintele?

— Dorea să acopăr cecurile.

— I-aţi spus că este o tranzacţie între dumneavoastră şi domnul Vidal?

— I-am spus că este o greşeală.

— Nu i-aţi explicat că domnul Vidal a promis să acopere cecurile prin depunerea banilor în contul dumneavoastră de la banca Republic?

— Nu, pentru că ar fi trebuit să-i dau explicaţii, iar afacerea era confidenţială, Danny îmi spusese să nu vorbesc nimănui despre asta. Speram că era o greşeală şi v.1 banii erau rătăciţi sau nu se operase în contul meu.

Adam clătină din cap, considerând totul prea complicat.

— Şi aşa era când aţi sunat la Republic?

— Nu, spuse el trăgând aer în piept, când am sunat la kmcă mi s-a spus că nu se făcuse nicio depunere în

85

contul meu de când o făcusem eu ultima oară, acum câteva săptămâni.

De necrezut.

— Aţi încercat să-l găsiţi pe domnul Vidal?

— Da, dar plecase deja în weekend.

— Qnd a plecat?

— De fapt, n-a venit deloc pe data de 3, a plecat de la bancă pe 2, după închidere…

— L-aţi căutat acasă?

— Da, dar nu a răspuns nimeni.

— Şi nu v-aţi dus până acolo?

Stampa arăta distrus.

— Cum puteam face asta? Nu puteam da buzna aşa…

Situaţia era atât de patetică, încât era aproape incredibilă pentru cineva care nu ştia povestea acestui om. Fusese deja distrus de dispariţia fiului său, aşa că această ultimă tragedie nu făcea decât să-i ia şi ultima fărâmă de încredere pe care o mai avea în vreo altă fiinţă omenească.

— Să revenim puţin, domnule Stampa. Nu înţeleg de ce banca Inter Federated v-a chemat pe dumneavoastră când cecurile au fost înapoiate cu menţiunea „fonduri insuficiente”. Bănuiesc că au fost returnate lui Danny Vidal, întrucât el era cel care ridica banii.

— În mod normal, aşa s-ar fi întâmplat, dar Danny a dat băncii garanţia sa personală.

Adam era vizibil şocat.

— Un milion de dolari a fost eliberat în bani gheaţă înainte ca

Inter Federated să primească confirmarea de plată de la Republic? Cum a reuşit Vidal să facă asta?

— Doar este proprietarul băncii, nu? Cine l-ar fi reful zat, mai ales că cecurile erau eliberate pentru el şi semnate de mine, propriul său adjunct? Dar când continuă, vocea sa căpătă un ton disperat. Eu datorez banii, eu, e sunt singurul răspunzător.

Totuşi, lui Adam nu-i era clar. Ceva nu era în regulă. \ **86**

— Staţi puţin, domnule Stampa, dacă Vidal depune cecurile acelea în contul său de la Inter Federated – chiar şi în numerar – şi ei descoperă asta după cinci zile, de ce nu face Inter Federated pur şi simplu procesul invers, ca şi cum tranzacţia nu ar fi avut loc, şi-atunci nimeni nu datorează nimănui nimic.

Stampa zâmbi trist.

— Aşa ar fi fost logic, dar Danny nu a depus banii în niciunul din conturile sale.

Adam îngheţă. Îşi formulă foarte atent următoarea întrebare.

— Vreţi să spuneţi că Danny Vidal a plecat de la bancă înainte de weekend cu un milion de dolari, bani lichizi?

— Aşa se pare, spuse Stampa şi ceru un pahar cu apă.

Adam umplu un pahar de carton cu apă dintr-un răcitor aflat în colţul camerei. Îi întinse paharul, apoi se aşeză din nou şi-l întrebă:

— Unde este acum?

— În Mexic.

— Ştiţi unde?

— Undeva în Acapulco. A spus tuturor că se duce să caute o casă, pentru că se hotărâse să-şi împartă timpul tnire Acapulco şi New York…

O casă de un milion, fără îndoială. Totuşi, ceva nu era în regulă. Nu avea niciun rost ca cineva ca Vidal să rişte lotul pentru un milion de dolari când delapidase cincizeci de milioane. De ce ar mai fi furat mărunţişul acela de la o persoană care, sigur, s-ar fi adresat autorităţilor când ar fi nllat ce s-a întâmplat? Şi, continuând raţionamentul, de ce nu făcuse Vidal nimic pentru a-l împiedica pe Stampa să ude? Era de neînţeles.

— Dar soţia lui, este şi ea în Mexic?

— Nu, este de serviciu la spital.

Adam încuviinţă din cap, cu privirea pierdută.

— Da, e medic. El provoacă atacuri de inimă şi ea le vindecă.

Sunt o adevărată echipă.

Se gândi că poate n-ar fi fost rău să-l convingă pe Stampa să-i facă o reclamaţie împotriva lui Vidal… Şi se mai gândi că n-ar fi fost rău să meargă la Brooklyn Gene –, ral şi să discute cu soţia lui Vidal… Adam nu rămase sur –, prins că Stampa fu pe punctul de a izbucni în plâns când îl întrebă:

— Vreţi să mă ajutaţi?

Adam merse direct la ţintă.

— O să încerc să aranjez să fiţi protejat dacă îmi permiteţi accesul la anumite dosare şi acte. În primul rând, aveţi cheile de la birourile băncii.

Băgând mâna în buzunar să-şi caute batista, Stampa încuviinţă.

— Presupun că aveţi numele şi adresele majorităţii depunătorilor.

De data aceasta, Stampa propuse un acord clar.

— Îmi veţi acorda imunitate, dacă vă dau ce-mi cereţi?

— Asta şi intenţionez, dar va trebui să am şi încuviinţarea procurorului districtual.

Adam era precaut, deşi nu avea cum să-l facă să sufere mai mult decât suferea deja.

— Uitaţi cum facem. Dumneavoastră staţi aici, iar eu încerc să-l găsesc pe procuror acasă. Apoi îl întrebă brusc: Spuneţi-mi, ce credeţi că ar fi Scut Vidal luni, dacă n-aţi fi venit astăzi aici?

Stampa păli din nou.

— M-ar fi liniştit, mi-ar fi spus să nu-mi fac griji pentru că se ocupă el de tot… Ridică din umeri. M-ar fi acuzat că n-am încredere în el. Ca de obicei…

— N-ar fi greşit pe de-a-ntregul, dacă ne gândim că întotdeauna a avut grijă de dumneavoastră, în trecut.

Pur şi simplu, ceva nu era în regulă cu toată povestea asta.

— De data asta, e altceva, m-a înşelat, spuse bărbatul printre lacrimi, m-a minţit, nu mi-a lăsat nicio şansă.

Asta era ori o problemă de onoare între hoţi, ori o moralitate deplasată, situaţii care-i păreau bizare lui Adam, dar învăţase de-a lungul anilor că ceea ce avea cea mai mare importanţă era propria piele. Pentru moment **88**

Însă, principalul era să aranjeze totul, ca citaţia să fie semnată odată cu întreaga depoziţie. În câteva minute Adam fuse la telefon,

făcând toate pregătirile necesare şi, în mai puţin de o oră, citaţia era semnată şi se afla deja în buzunarul său. Peste încă o jumătate de oră, se afla în trenul B, îndreptându-se către spitalul Brooklyn General pentru a discuta cu Coriander Wyatt Vidal…

Şi iată-l acum după două zile, în Chilpancingo, în Mexic, ştiind mai puţin decât ştia când începuse investigaţia, cu luni de zile în urmă. Cineva îi pronunţă numele. Privi în jur şi-l văzu pe agitatul proprietar al Gwendei Charter stând lângă el. Fritz Luckinbill dorea să-i vorbească. Nu asta doreau toţi, gândi Adam ridicându-se să-i – seringă mâna, toţi aveau o miză în povestea asta şi oricum nu era decât şase şi douăzeci de minute. Mai avea încă patruzeci de minute până la întâlnirea cu *văduva* sau soţia lui Vidal – categoria în care intra fiind una dintre dilemele fundamentale ale acestui caz…

OPT

F

ritz Luckinbill era un bărbat masiv, greoi şi vizibil supărat. Avea părul roşcat şi grizonant, o faţă roşie, brăzdată de vene albăstrui şi părea total devastat de îngrozitoarea tragedie care-l costase viaţa a doi piloţi în floarea vârstei, un avion nou-nouţ şi o notă de plată neachitată de cincisprezece mii de dolari, pentru drumul dus-întors la Acapulco. Moartea pasagerului era o altă problemă, şi încă una care, fără îndoială, urma să aducă o acţionare în judecată pentru neglijenţă de către familia mortului.

După câteva minute, în care schimbară impresii despre persoanele implicate şi căldura apăsătoare şi comandară băuturi, Adam îl întrebă:

— De obicei, luaţi plata înainte?

Luckinbill îl privi cu ochi obosiţi.

— Depinde dacă îl cunosc pe client sau nu. Sau dacă aranjamentele au fost făcute în avans…

— Îl cunoşteaţi pe Danny Vidal?

— Nu.

— I-aţi acordat credit?

— Omul conducea o bancă. Ce garanţie mai serioasă puteam cere? Şi, de altfel, mi s-a oferit să fiu plătit pe loc cu un cec sau în numerar la destinaţie, spuse el oftând. Fratele lui urma să-l întâlnească în Acapulco cu banii… 90

— Aţi mai vorbit cu Jorge Vidal de la accident până acum?

— Da… râse amar Luckinbill, am vorbit cu el sau mai bine zis el a vorbit cu mine; mi-a spus că familia se gândeşte să mă dea în judecată…

— Trebuie să dovedească eroarea pilotului…

— Mexicanii au trecut deja „eroare de pilotaj” în raportul preliminar. Şi apoi, aplecându-se spre Adam, îi spuse: Ştiţi, domnule Singer, nu vă voi răpi timpul din cauza aceasta, doream să vorbesc cu dumneavoastră, pentru că sunt zvonuri că aţi avea o citaţie pentru pasagerul meu decedat.

Adam auzi zdrăngănitul veselei şi vâjâitul a două uscătoare de păr electrice.

— Da…

— Ceea ce înseamnă că trăieşte, şi dacă trăieşte, familia nu mă poate da în judecată pentru moartea lui, spuse Luckinbill agitat.

Adam nu răspunse imediat, concentrându-se asupra berii din faţa sa.

— Nu e atât de simplu… spuse el ridicându-şi privirea. Dar de ce nu-mi spuneţi ce aţi găsit când aţi fost la locul accidentului?

— De unde ştiţi că am fost acolo?

Adam zâmbi.

— Un zvon…

— Am fost acolo ca să găsesc cutia neagră care lipseşte, pentru că, fără ea, nu pot dovedi nici măcar numele piloţilor mei…

— Nu o au mexicanii?

— Nu, tocmai asta-i problema…

— Cum pot face un raport preliminar fără ea?

— Pentru că ceva e putred aici, de-aia, spuse Luckinbill cu amărăciune. Nu mă pot nici măcar atinge de porcăria asta.

— Ce s-a întâmplat când aţi fost sus pe munte?

Luckinbill se lăsă pe spătarul scaunului, îşi încrucişă braţele pe piept şi începu:

— M-am dus acolo cu *mucho dinero* şi am dat sfară în ţară că sunt gata să cumpăr orice găsiseră ţăranii aceia.

— Şi luase cineva ceva?

Luckinbill încuviinţă din cap.

— Incredibil cum au înhăţat tot ce au putut. Cu doi dolari am cumpărat indicatorul de viteză şi cu douăzeci am cumpărat unul dintre cilindrii hidraulici cromaţi şi frânghiile flexibile, spuse el, privirea

devenindu-i încordată. Şi ce-i mai important…

— Cutia neagră, îl stimulă Adam.

Luckinbill ridică din umeri.

— Se pare că cineva fusese deja acolo, îşi vârâse nasul peste tot, şi plecase cu bucăţi din ea…

Adam era foarte încordat.

— De unde ştiţi?

— O femeie bătrână mi-a spus, ba mi-a şi descris banda magnetică înfăşurată pe o rolă de metal şi câteva folii de argint, îndeajuns cât să-mi dau seama că-mi vorbeşte de înregistratorul de zbor şi al convorbirilor. Oricum, le-a cumpărat cineva de la ea cu cincizeci de dolari.

— Ştiţi cine?

— N-am nicio idee, doar că, după spusele oamenilor, este un gringo şi n-are niciun fir de păr pe cap… Nu e prea mult pentru început, dar asta-i tot ce-am putut afla, spuse Luckinbill ridicând din umeri.

Adam scoase din buzunar o hârtie şi un creion. Luă câteva notiţe.

— Aţi recunoscut vreuna din părţile acelea de corp ca aparţinând vreunui pilot de-al dumneavoastră?

Luckinbill se strâmbă.

— E greu de spus sigur, dar de aceea m-am dus la morgă. Îşi apropie faţa de a lui Adam: Atunci am auzit de incinerare.

— Ce incinerare?

— Doi lucrători de la Crucea Roşie, de acolo, mi-au spus că fratele lui Vidal a dat rămăşiţele la incinerat…

Lui Adam i se făcu rău. Nu-i venea să creadă.

— Dar ce-i cu graba asta?

— Ceva în legătură cu scutirea familiei de toate problemele şi bătaia de cap cu formalităţile pentru scoaterea trupului din Mexic…

— E cam mult spus *trup* pentru ce-a rămas acolo…

— Deci aţi fost la morgă…

— Să numeşti chestia aia morgă e cam mult spus.

Deodată, chipul lui Coriander îi apăru lui Adam în minte. Mai mult decât chipul ei, îşi aminti fiecare lacrimă, liccare intonaţie a vocii, fiecare expresie, fiecare gest. Îşi privi ceasul; ar fi trebuit să apară dintr-o clipă într-alta, doar dacă nu se hotărâse cumva să nu mai vină.

— Văduva lui era acolo, la incinerare?

— Nici măcar nu sunt sigur că ştie de asta. Ultima oară am auzit-o interzicându-i cumnatului ei să se atingă de ceva. Se pare că el a incinerat un tors, iar ea se pare e ar jura că nu aparţinea soţului ei…

Adam îşi reaminti expresia de groază de pe chipul lui (oriander când văzuse bazinul acela aflat în partea dreaptă.

— Aţi văzut porţiunea aceea de tors?

Luckinbill răspunse fără ezitare:

— O grămadă de păr negru.

— Puteţi afirma că aparţine unuia din piloţii dumneavoastră?

— Pot să jur că nu.

— Cum?

— Pentru că amândoi piloţii au petrecut mai multe week-end-uri, când nu erau de serviciu, în casa mea din

< ireenwhich, continuă Luckinbill sec Amândoi erau blonzi…

Era deja greu dar avea să fie şi mai greu dacă se ajungea la proces.

— Sunteţi absolut sigur că Vidal a închiriat avionul acela în New York?

— Absolut, avem martori care l-au văzut…

— Înţeleg că avionul a făcut escală în Houston…

— Asta verific acum, încerc să aflu cine era de serviciu în noaptea aceea…

— Ce bănuieli aveţi?

— Greu de spus, pentru că nu-i nimic sigur. Tot ce-a mai rămas din avionul meu sunt doar fuzelajul şi două piese inutile din echipament, pe care le-am răscumpărat de la oamenii aceia din munţi. Pe urmă, mai este bărbatul acela chel care a apărut din neant şi a cumpărat piese din cutia neagră.

Se opri apoi şi păru să se gândească dacă avea rost să mai continue. Se hotărî că da.

— Singurul lucru de care sunt sigur este teoria mea despre cei trei copaci.

— Ce copaci?

— Cei din vârful muntelui, spuse Luckinbill şi se aplecă spre Adam. Vedeţi, dacă avionul s-ar fi prăbuşit acolo, aşa cum susţin mexicanii pentru a-şi menţine afirmaţia „eroare de pilotaj11, atunci acei copaci ar fi trebuit să fie făcuţi bucăţi…

— Şi copacii sunt încă în picioare, spuse Adam gânditor. Asta e, nu?

Luckinbill încuviinţă din cap. Adam încercă să facă concluzia evidentă să pară, deliberat, searbădă.

— Deci, judecând după copacii aceia, avionul a explodat în zbor şi a căzut în bucăţi pe muntele acela?

Mesajul era complet, iar Luckinbill păru relaxat pentru prima dată de când se aşezase la masa lui Adam.

— Aceasta este singura explicaţie care-mi vine în minte.

— Care este singura explicaţie, domnule Luckinbill? întrebă Adam, simţind nevoia să o audă din gura altcuiva.

— O bombă.

— Şi cum rămâne cu nenorocitul ăla ars în crematoriu? Cine credeţi că este?

— Nimeni pe care să-l cunosc, asta-i sigur, spuse Luckinbill ridicând din umeri.

Dar asta nu era de-ajuns, Adam avea nevoie de probe clare – nume, rapoarte despre accident – şi, judecânt după regulile şi regulamentele conform cărora acţionau cei din Mexic, lucrul acesta nu avea să fie uşor de obţinut. Mai era nevoie să meargă la Houston, să vorbească cuorii cine avusese vreo legătură cu avionul, echipajul şi pasagerul în ziua când făcuse escala acolo; era nevoie şi vorbească cu Enrique Sánchez şi Jorge Vidal şi oricine altcineva care avea o cât de mică legătură cu toată harababura aceasta. Dar cel mai important lucru era să nu uite că toţi erau suspecţi, chiar şi Coriander, care tocma intrase în restaurant…

NOUĂ

C

oriander aruncă o privire scurtă prin restaurant şi-l văzu imediat pe Adam care era deja în picioare, urmărind-o în timp ce se îndrepta spre masa lui. În mânica ei era o învălmăşeală de nedescris. Singurul lucru de care devenea din ce în ce mai sigură cu fiecare oră ce trecea era refuzul ei de a se considera văduvă. Rămăsese o soţie-In-aşteptare, aşteptând răspunsul la întrebări ce nu fuseseră încă puse. Acesta era motivul pentru care acceptase să se întâlnească cu bărbatul-cu-citaţia.

Adam îi întinse mâna.

— Bine aţi venit în biroul meu, spuse el.

Ea îi strânse mâna cu un gest scurt.

— De ce?

— Asta doream şi eu să vă întreb…

Ea luă loc la masă şi se aşeză picior peste picior.

— Dumneavoastră ar trebui să ştiţi; dumneavoastră sunteţi cel cu citaţia.

— Eu vă întrebam de incinerare. De ce aţi refuzat să ik ceptaţi că rămăşiţele acelea aparţineau soţului dumneavoastră?

Ea păli.

— Cum adică *am* refuzat? Refuz încă…

— *Aţi,* repetă Adam privind-o de-aproape. Cumnatu dumneavoastră a cerut incinerarea acum o oră.

Încordată, Coriander întrebă:

— De unde ştiţi?

— Mi-a spus proprietarul companiei care deţinea avionul. Aflase pentru că venea de la morgă tind m-a găsit aici.

Dacă minţea, era o artistă a naibii de bună.

— Vă rog, îmi pare rău… încheie Adam.

Ea rămase tăcută câteva clipe, cu fruntea sprijinită în palme, apoi, respirând adânc, începu să vorbească:

— Nu depindea de el, spuse ea sec, depindea de mine, şi eu i-am spus să nu îl incinereze.

— Se pare că nu v-a ascultat.

— Nu era, nu era Danny, spuse ea încruntată.

Danny. Doamne, era incredibil, dar totuşi adevărat că omitl poate trece aproape peste orice.

— Dacă doriţi, vă pot duce acolo…

— Nu pot opri focul, nu?

— Nu puteţi opri focul, încuviinţă el, simţindu-se incredibil de trist.

— Proprietarul avionului a putut identifica piloţii? întrebă ea.

Era o întrebare dură.

— Nu sunt sigur, răspunse el evaziv.

— Dar porţiunea de tors?

— Nu a recunoscut-o.

Adam fu recunoscător chelnerului când apăru şi o întrebă pe Coriander:

— Doriţi să mâncaţi ceva?

— Cred că am avut un şoc gastro-intestinal; nu, mulţumesc…

Adam ar fi zâmbit într-o împrejurare mai puţin disperaţi

— Ceva de băut?

Ea îşi încrucişă mâinile pe pântece.

— Doar puţin ceai. Privirea îi rătăci în depărtare în timp ce Adam comanda o Coca-Cola pentru el, fără!

gheaţă şi ceai pentru ea, într-o spaniolă idiomatică. După ce chelnerul plecă, ea reveni la prima întrebare: De ce?

— Pentru că este prea convenabil ca cineva să moară în ajunul unei incriminări.

— Şi eu găsesc că este incredibil de convenabil ca dumneavoastră să apăreţi cu citaţia tocmai acum, spuse i a, făcând un gest către fereastra şi munţii din depărtare.

— Nu aveam destule dovezi până acum.

— Nu înţeleg, rosti ea dând din cap. Orice s-ar fi întâmplat la bancă, nu s-a întâmplat peste noapte.

Tot ce învăţase, când începuse cariera asta, era inutil când discuta cu ea. Înfrânge-le rezistenţa, îl învăţaseră, /Jlpăceşte-i cu întrebări care să nu urmeze niciun tipar şi apoi cere-ţi scuze pentru deranj, doar pentru a nu-şi da seama că începi să-i interoghezi din nou, şi gândeşte-te în lot acest timp ce merită mai mult, să-i ajuţi sau să-i sacrifici. În cazul ei, regulile nu au putut fi aplicate de la bun început…

— Vreţi să-mi explicaţi?

— Dacă aş avea de ales, aş vrea să plecaţi.

— Nu vă învinuiesc pentru asta, spuse el amabil.

— Sunt aici pentru a înţelege…

— Toate băncile din statul New York au comisii de cenzori. Luna trecută aceştia au găsit o serie de nereguli şi depăşiri de conturi. Se pare că soţul dumneavoastră obişnuia să plimbe banii de colo-colo, aşa că era întotdeauna cu un pas înaintea cenzorilor…

— Mai puţin luna trecută, îl întrerupse ea.

Adam aprobă.

— Fie că, pur şi simplu, nu i-a mai păsat, fie că i s-a înfundat, în orice caz, la sfârşitul lui iunie lipseau din registre cincizeci de milioane de dolari.

Coriander era stupefiată.

— Este imposibil. Dacă I-aţi fi cunoscut pe soţul meu, aţi înţelege că n-ar fi putut face aşa ceva. De unde şi îţi că el avea măcar o

idee despre ce se întâmplă? întrebă ea cu lacrimi în ochi.

Adam era nehotărât. Ar fi vrut să-i explice şi ar fi să se ridice şi să plece. Şi s-o ia cu el…

— Înainte de a veni la spital să vă întâlnesc, am vorb cu cineva care ne-a oferit dovezi parţiale şi ne-a promis altele.

Pentru moment, Adam hotărî să nu amintească „Stampa şi milionul de dolari.

— Cine?

— Mă tem că nu pot să vă spun.

— Nu, spuse ea încet. Nici nu mi-am închipuit.

Chelnerul reveni şi servi ceaiul şi Coca-Cola. După acesta plecă, Adam schimbă subiectul.

— Chiar credeţi că soţul dumneavoastră este mort?

— Nimeni n-ar fi putut supravieţui accidentul spuse ea evaziv, confuză încă.

N-avea niciun aliat, nici chiar printre cei care în ce cau să dovedească faptul că Danny trăia…

— Nimeni dintre cei care se aflau acolo n-ar fi put supravieţui, încuviinţă Adam.

— Aveţi dovada că soţul meu nu era în avionul acela întrebă ea frângându-şi mâinile, încercând să-şi stăpânea tremurul.

— Evident, avem destul pentru a continua, blufă conştient că una era să înşeli în privinţa probelor şi alta privinţa vieţilor.

— Ăsta nu-i un răspuns.

Se aplecă spre ea.

— Nu credeţi că am altceva mai bun de făcut decât alerg după un mort?

Coriander îl detesta în acel moment. Îi detesta pe to

— Nu sunt sigură, replică ea, pentru că e foarte şi piu să pui un timbru şi o ştampilă pe ceva şi să-l faci pară oficial.

Curaj iubito, îi spunea mereu Danny, când e vorba birocraţi smintiţi, curajul e cea mai bună armă.

— Dacă soţul dumneavoastră nu ar fi murit, doam Vidal, banca ar fi fost închisă luni dimineaţă şi nu s-ar redeschis până ce toate conturile n-ar fi fost refăcute şi actele verificate de cenzori. Şi e vorba de treizeci şi patru de împrumuturi şi paisprezece depozite ilegale.

Coriander era mai mult supărată decât tulburată.

— Unde sunt banii?

Sperase să nu-l întrebe, cel puţin nu încă.

— Ăsta-i unul dintre mistere, doar dacă nu-mi puteţi **spune** dumneavoastră…

Devenea din ce în ce mai incredibil.

— Veniţi la mine cu o citaţie pentru soţul meu la numai câteva minute după ce aflasem de accident şi apoi npitreţi aici sperând să vă furnizez dovada pentru cazul de care vă ocupaţi. Se opri o clipă şi apoi continuă, deşi el pfirea că vrea să spună ceva. E destul de dureros că îl acuraţi pe soţul meu că m-a abandonat, dar este inuman să-l în u/aţi de înscenarea propriei sale morţi; ucigând doi oameni nevinovaţi doar pentru evitarea unei încurcături de plăceri.

Ce putea spune el, că, dacă soţul ei o abandonase întredevăr, nu merita cele cincizeci de milioane de dolari cu turc dispăruse? Adam ar fi vrut să aibă toate răspunsurile ţi şi-ar fi dorit ca întrebările să nu se refere la soţul ei; îşi mai dorea să nu o fi întâlnit într-o asemenea situaţie.

— Doriţi să vă explic cum au dispărut banii?

Uxpresia ei era oricum altfel, numai prietenoasă nu.

Presupun că e mai bine decât să mă rugaţi pe mine să vă ajut să aflaţi unde au ajuns.

Adam se întrebă o clipă cum de ajunsese el în poziţia de a se apăra.

— Soţul dumneavoastră a deschis mai multe conturi în Inter Federated cu depozite de vreo două sute de dolari înainte de a încălca limitele împrumuturilor impuse lli v. lrui salariat al băncii. A făcut cecuri ilegale prin care umila aceste conturi la mii de dolari şi împrumuta prin linii de credit care le făceau să ajungă la sute de mii de dolari. Partea cea mai interesantă venea acum, ceea ce îl

99

făcea să se aştepte la un anume răspuns de la ea. ultimele şase luni a transferat banii din acele conturi, 61 a indica unde, periclitând atât banca şi depunătorii săi, şi poziţia sa la Comisia Băncilor Statului New York. Fără să mai amintim de vieţile lor.

Ea sări în apărarea lui Danny.

— E imposibil, exclamă cu pasiune, banii nu înseai nimic pentru el. N-ar fi făcut niciodată aşa ceva…

— Poate că are cheltuieli de care nu ştiţi, suge Adam, urând sarcina pe care o avea.

Dar ea n-avea de gând să-l lase aşa de uşor.

— Ca de exemplu? îl provocă.

Adam era emoţionat de vulnerabilitatea ei; îl uim soţul acesta al ei şi tot ce făcea el.

— Sunt multe posibilităţi, începu el, şi îl surprii faptul că ea îl întrerupse.

— Chiar dacă sunt gata să accept că soţul meu i avea o altă viaţă – făcu o pauză – o altă soţie sau amantă – se opri din nou – cincizeci de milioane dolari nu pare puţin cam extravagant?

Logica ei nu era defectuoasă, dar el văzuse prea mul în viaţă ca să se mai mire de ceva. Se hotărî să pară pe cupat. „E cam iresponsabil, spune-mi iresponsabil…" dădu seama de-abia atunci că ea era încă îmbrăcată în i gru şi că în afară de părul care era acum strâns la spa arăta exact ca atunci când se despărţiseră, la morgă.

— Primul lucru care trebuie făcut este să aflăm ce întâmplat cu avionul acela.

— Dacă teoria dumneavoastră este corectă, şi soţ meu a estorcat toţi banii aceia, cu siguranţă că valoare mai mult viu decât mort.

— Eu mă gândeam că a pus o bombă în avion, und pe parcurs, înainte de a coborî. La Houston, de exempl

— Soţul meu nu este un criminal.

— Sunteţi sigură?

— Bineînţeles că sunt sigură, replică furioasă.

100

— Spuneţi-mi, ce veţi câştiga de pe urma morţii soţului dumneavoastră? continuă el.

— N-am discutat asta niciodată.

— De ce?

— Pur şi simplu, n-am făcut-o niciodată. Soţul meu Coriander se opri. Era prea încordată. Este doar cu doisprezece ani mai în vârstă decât mine şi aveam întotdeauna alte probleme, continuă ea.

Dar Coriander nu explică faptul că ea nu suporta să discute despre moarte după toate câte suferiseră ei doi şi, wi» cum respingea ea discuţiile despre moarte, aşa şi Danny teluza să discute despre viaţă. „Când o să ne stabilim în New York, o să discutăm despre posibilitatea de a avea un mpil; când apartamentul va fi gata, poate vei rămâne Insfircinată; când afacerile la bancă vor merge mai bine, t ind o să ai un program normal la spital, când Rio de la l'Ima va îngheţa în

întregime, când, când, când, când…”

— Ar trebui să ştiţi ceva… începu ea cu o voce ezitantă. Oricât aş vrea eu de mult să cred că soţul meu unic. –, te, este imposibil.

Adam aşteptă continuarea, nemulţumit că această femeie trebuia să treacă printr-o asemenea situaţie. Corian-Urr se opri, îşi înghiţi lacrimile şi apoi spuse dintr-odată:

— Sunt însărcinată, ne-am iubit şi numai un monstru în îi putut face aşa ceva.

< oriander se simţi incapabilă să continue, dar nici nu fin nevoie, căci expresia feţei lui Adam arăta că acesta înţelesese perfect. Se gândea la Eve şi îşi dădu seama că pentru a doua oară în viaţa lui simţea că i se face rău de mim tristeţe…

Nu ştiu ce să spun, spuse el, şi apoi, de parcă ar fi font cel mai natural lucru, o prinse de mână. Spre surprinilei ea lui, ea nu şi-o retrase, ci mai degrabă părea să se liniştească în acele clipe de atingere.

Nici eu, spuse ea în sfârşit, retrăgându-şi mâna pentru

— Ţi. şterge lacrimile.

101

— Sunteţi sigură că el ştia?

— Da, spuse ea încet, dar cu demnitate, sunt sigură.

Adam rămase gânditor un timp şi apoi spuse:

— Eu nu ştiu nimic despre relaţia dumneavoastr dar uneori oamenii ajung într-un moment când devin n buni, fac lucruri pe care nu le-ar face dacă ar putea gân limpede.

— Danny n-ar face niciodată aşa ceva, nu m-ar pu niciodată într-o asemenea situaţie, rosti ea calmă.

— Am nevoie de ajutorul dumneavoastră, aşa cu începusem să vă spun la morgă… continuă Adam cu vo scăzută şi arătă spre fereastră.

— Ştiu foarte bine, vreţi să vă ajut să vă construi acuzaţia împotriva soţului meu…

El se simţi îngrozitor.

— Dumneavoastră aveţi cel mai mult de câştigat di asta. Nu doriţi să aflaţi dacă soţul dumneavoastră este viaţă şi dacă trăieşte, unde se află şi de ce s-au întâmpl toate acestea?

Oare dorea ea să afle dacă soţul ei trăia, dorea să fi forţată să-l înfrunte pentru a înţelege cum a putut să-i fa ei aşa ceva, lor… Dar

răspunsul era foarte clar pentru ea.

— Da, răspunse ea simplu.

Totuşi, încă nu era de-ajuns.

— Chiar dacă el va ajunge la închisoare?

Chiar dacă ea ar fi fost distrusă.

— Da, spuse ea din nou, şi se lăsă pe spătarul scaunuli

— Pot să vă pun câteva întrebări acum? rosti el e blândeţe.

Ea încuviinţă din cap.

— Ştiaţi că avionul a făcut o escală la Houston?

— Da.

— Cine v-a spus?

— Cumnatul meu.

— De unde ştia?

— De la soţul meu care i-a telefonat din Houston.

(VI puţin, aşa spune el.

— Pe dumneavoastră v-a sunat din Houston?

— Eram de gardă la spital tot weekend-ul.

— V-a sunat acolo?

— Nu.

— Aveţi robot la telefonul din apartamentul dumneavoastră?

— Da.

— Aţi primit vreun mesaj în weekend-ul acela?

— Doar câteva telefoane de la cineva care nu vorbea, dar Danny n-ar fi închis, ar fi lăsat un mesaj.

Da, dacă nu s-ar fi jucat de-a moartea, ar fi lăsat un mesaj…

— De ce n-aţi mers cu el la Acapulco?

— Un weekend la secţia de urgenţă este ca o luptă pe viaţă şi pe moarte. Nimeni n-ar accepta de bunăvoie schimbul acela.

— Am înţeles că l-aţi întâlnit pe soţul dumneavoastră pe timpul Juntei, în Argentina, spuse el hotărât să rişte.

— Eram studenta lui.

— Şi am înţeles că soţul dumneavoastră era implicat în mişcarea de opoziţie împotriva regimului militar.

— Acesta este martorul misterios? spuse ea, dându-şi «cama imediat despre cine era vorba.

— Qnd faci o investigaţie, vorbeşti cu toată lumea.

Ea îl privi câteva momente şi apoi spuse:

— Fernando Stampa nu şi-a mai revenit după ce şi-a pierdut

fiul…

— Şi îl învinuiţi pentru asta?

— Desigur că nu, dar nu l-a iertat niciodată pe Danny i îi nu i-a găsit fiul.

— De unde ştiţi?

— Pentru că toţi trăim cu vina că noi supravieţuim, în mnp ce oamenii pe care i-am iubit, nu.

— Aţi pierdut pe cineva apropiat?

103

— Mi-am pierdut cel mai bun prieten, spuse ea zâmbind trist. Ironia sorţii e că, dacă nu l-aş fi pierdut pe Hernando, probabil că nu m-aş fi căsătorit cu Danny.

Adam asculta în timp ce ea începu să povestească.

Îl întâlnise pe Hernando în aceeaşi *boliche* de lângă universitate unde l-a întâlnit şi pe Danny câteva săptămâni mai târziu. Încercase toată după-amiaza să citească eseul lui Borges despre Don Quichote, iar Hernando cânta un tango la *bandoneon,* repetând pentru spectacolul de seară. Se insinuase la masa ei, începuseră o conversaţie despre Borges şi tango şi sfârşiseră prin a lua cina împreună, discutând aprins despre situaţia politică din Argentina.

Hernando Sykes era editorul ziarului universităţii, uni cotidian care ataca sistematic regimul şi pentru care e „publicase o listă de nume, vârste şi toate detaliile necesar ale fiecărei persoane arestate de poliţia secretă. Conside: că dând în felul acesta o identitate fiecărei persoane *dispărute,* nu numai că-i transforma dintr-o sirop statistică în persoane reale, dar dădea familiilor şi prietenilor lor suportul moral pentru a continua să ceară reiaţi despre ei. Mamele şi bunicile din Piaza de Mayo făcea acum mai mult decât să-i numească pe copiii şi nepoţii lo dispăruţi, adăugând numele şi fotografiile lor pe car Hernado le publica şi în ziar.

De la început, Coriander şi Hernando au fost am unul de celălalt, o atracţie dincolo de cea fizică, mai mul o recunoaştere a atracţiei celuilalt, dar fără ca vreun” dintre ei să se aştepte ca celălalt să facă ceva. Deşi i iubeau sincer, nu încăpea niciun dubiu asupra limitelo relaţiei lor. Se dovedise, oricum, o relaţie discutabilă, vreme ce, după câteva săptămâni Coriander l-a întâlnit Danny şi peste alte câteva săptămâni a început povest lor de dragoste.

Hernando era un băiat drăguţ, înalt, slab, cu părul n gru şi ochi

întunecaţi şi blânzi, dar profunzi, dând impresunei înţelepciuni deosebite pentru vârsta lui. Av trăsăturile de aristocrat ale mamei sale argentiniene părul negru, nasul subţire, pomeţii obrajilor înalţi, cu 104 sculpturală, ochi căprui candizi şi tenul rumen al tatălui «Au scoţian. Era deja membru al organizaţiei Montonero când o întâlnise pe Coriander, era discipol al lui Danny şi militant marxist şi considera că violenţa era singurul mod de a putea crea o democraţie. Atât barba pe care o avea, cât şi bereta pe care o purta erau destinate să servească Imaginii sale de Ch6…

În timpul unui weekend, pe la sfârşitul verii, Corianiler, Danny şi Hernando se hotărâseră să meargă la Buem >s Aires cu maşina. Danny avea o întâlnire într-una din însele conspirative din La Boca, ale organizaţiei, în vecinătatea cartierului muncitoresc situat de-a lungului naiului Riachuelo. Coriander şi Hernando merseseră să hsculte tangouri şi să danseze la un club numit La Verduleria pe Avenida Corrientes. Se înţeleseseră că, dacă Danny nu apărea înainte de închiderea ciubului, să se întâlnească tu toţii la casa din La Boca.

Avenida Corrientes era una dintre cele mai aglomerate artere ale Buenos Airesului, cunoscută sub numele de „Bulevardul-care-nu-doarmeniciodată”, la fel ca şi Time Square, Pigalle, Piccadilly. Lămpi de neon, restaurante, lunete luminate cunoscute sub numele de „kioscos” erau «liniate pe stradă; pretutindeni erau cinematografe, librării foarte mici, cu cafenele ascunse în dos, care vindeau orice» e putea, de la ziare străine la broşuri despre producţia viticolă şi la cele mai recente best – selleruri – toate cu «probarea şi cenzura guvernului.

Pe vremuri o tavernă a marinarilor, La Verduleria fusese renovată şi modernizată. Un pitic stătea la intrare runducându-i pe clienţi la mesele lor în timp ce un iliuăreţ deschidea spectacolul imitându-l deplorabil pe Imnk Sinatra, iar de la trei dimineaţa, o formaţie cânta i *umbla, samba* şi *tango.* Coriander şi Hernando ajunseseră în timp pentru dans.

Erau timpuri periculoase în Argentina. Guvernul nu «cea nevoie de vreo scuză pentru a acţiona violent. Câteva versuri recitate din vreo poezie a lui Pablo Neruda despre lupta armată sau vreo două pasaje din Mao erau de ajuns. Mai mult de doi oameni la un loc însemna conspiraţie, o

ameninţare la adresa securităţii naţionale, ceea ce însem că adunările în case particulare erau evitate. Astfel oamenii se întâlneau în localuri publice, restaurante, cu hipice, meciuri de fotbal, operă, cinematografe, în colţ străzilor, în autobuze, oriunde era mult zgomot şi nu puteau naşte suspiciuni. Pe la cinci şi jumătate, Coriand devenise din ce în ce mai neliniştită, în legătură cu Dan şi ce se întâmplă la întâlnirea din La Boca. îl rugase Hernando s-o ducă acasă.

Tocmai ieşiseră din La Verduleria şi traversau Co rientes braţ la braţ când se întâmplă. Un Ford Falcon opri cu scrâşnete de roţi lângă ei şi trei oameni coboj repezindu-se să-i înconjoare. Din străzile întunecate tăcute se auzi sunetul tălpilor de piele lovind pavajul, r piraţii grăbite şi mormăituri, apoi monştrii aceia începu să-şi fluture pumnii şi bâtele. Până şi piticul se refugiase interior la La Verduleria, la primul scrâşnet de roţi, închisese uşa după el cu zăvorul. Câteva zile mai târziu cineva, care fusese înăuntru tot timpul, spusese altcui care-i povestise lui Danny că muzica nu se oprise nici clipă, cântând încontinuu, pentru a acoperi ţipetele un femei de pe stradă…

Coriander înţelese într-o clipă că nu ea era ţinta lor, Hernando. împinsă, căzu chircindu-se de durere în tim ce bărbaţii aceia îl băteau pe Hernando, unul ţinându-l d păr şi pălmuindu-l încontinuu, altul scoţându-i pantofii cureaua, altul lovindu-l cu picioarele în coaste.

Coriander era în mijlocul măcelului, agăţată cămaşa lui Hernando, încleştată de braţul lui şi cât bătură, ea nu-i dădu drumul. Şi tot acest timp, pe de parte din isterie, pe de o parte din instinct, ea stri neîncetat numele lui Hernando, ca şi cum ar fi vrut să dea o identitate, garantându-i astfel că va trăi. În prime” zece secunde ale luptei, ea îşi pierduse pantofii şi-şi rusese rochia; în următoarele treizeci de secunde era lovi cu pumnul în faţă şi gură, cu piciorul în stomac şi azvârli într-o parte, unde se lovi de un grup de privitori care im” diat se împrăştiară. Nimeni nu dorea să aibă de a face ea… Se reîntoarse în mijlocul luptei, înfigându-şi unghiil **106**

gâriind şi implorând, aplecându-se ca să evite loviturile de pumni şi bâte, agăţându-se de gâtul lui Hernando când îl Urau spre maşină. Totul fusese inutil. Îmbrâncită din nou, wizuse grămadă în stradă, înţelegând că nu fusese un atac întâmplător şi că probabil ei ştiuseră că Hernando urma să fie în Buenos Aires în timpul weekendului. Coriander nu reuşi să se ridice decât după ce maşina plecase, lăsând în urmă o atmosferă de teroare şi uşurare în acelaşi

timp. () a menii reveniră la viaţă, îndrăzniră să se mişte primprejur, să vorbească în şoaptă, traficul se puse din nou în mişcare, chiar şi poliţistul care patrula pe Corrientes se ivi de după uşa în spatele căreia se ascunsese când începuse atacul.

Coriander nu acceptă ajutorul nimănui, nici măcar nu acceptă să o ducă cineva acasă sau la spital. Dezgustată de atenţia lor, care se manifesta de-abia acum, îi ignoră pe toţi, concentrată să-şi găsească pantofii pe care în cele din urmă îi văzu sub o maşină. Îi luă şi se aşeză apoi pe marginea bordurii ca să se încalţe. Mintea ei cerceta mii de alternative până când, fără să-şi mai pună problema timpului şi spaţiului, porni în direcţia casei din La Boca, dusă mai mult de furie decât de energie. Dar erau mile întregi până acolo, şi soarele se ridica deja deasupra clădirilor de pe Avenida Corrientes. Hainele îi erau rupte, părul ciufulit, era zgâriată şi bătută, dar continua să meargă, fără a da iitenţie maşinilor care încetineau pentru ca ocupanţii lor ifi se aplece peste ferestre şi să se holbeze la ea. După vreo zece blocuri cedă în sfârşit, când o *collectivo* opri pe iuta sa obişnuită. Se urcă. Era copleşită de oboseală şi limiea o durere ascuţită în mijlocul pieptului. Se uita pe fereastră, în timp ce autobuzul traversa Avenida Pedro de Mendozo şi podul Nicolas Avellaneda. Pe Caile Necoi bea, coborî şi continuă să meargă pe jos pe lângă canalul kiachuelo, către casa unde era Danny. Trecu de cantinele zgomotoase, cu reclame luminoase, continuând să meargă ifilcând pe difuzoare stereo montate în asfalt, care emiteau muzică rock, trecu de vânzătorii care doreau s-o «tragă în vreo speluncă dosnică, trecu de casele din folii – le tablă vopsite în culori vesele – portocaliu, albastru, roşu – cu colivii din metal atârnând în balcoanele stil N Orléans, având în fundal siluete gârbovite care mergeau paşi mărunţi şi repezi, ca nişte furnici, în decorul agitat docurilor.

Qnd Danny deschise uşa şi o văzu cum arăta, simţi leşină din cauza şocului. Aplecându-se spre ea, o strânse braţe, îi sărută zgârieturile şi o duse în casă. Nu fuse nevoie decât de o propoziţie pentru a explica ce! întâmplase. Junta îl luase pe Hernando. Şi apoi încă propoziţie pentru a spune că singura speranţă era meargă la ambasadă şi să ceară ajutorul tatălui ei. Dan era de acord că numai datorită bunelor relaţii ale tatăl ei cu Junta, Coriander rămăsese în viaţă. Dar niciunul n ştia că în noaptea aceea totul fusese înregistrat în casa di La Boca, tot ceea ce se discutase la întrunirea lui Dann ceea ce însemna că

generalii din Casa Rosada fusese deja informaţi că fiica lui Palmer Wyatt fusese răni” Palmer îi aştepta deja când ei se urcară în maşină meargă la ambasadă.

Mergeau tăcuţi, Coriander stând foarte aproape de Dam cu capul pe umărul lui, cu mâna sprijinită pe piciorul 1 Când ajunseră la poarta ambasadei, Danny opri. D membri ai gărzii veniră la maşină, fiecare pe câte o part amândoi cu lanterne în mână, tocmai în momentul în ea „Palmer ieşea grăbit din casă.

Fără o vorbă, Coriander deschise portiera şi cobo din maşină. Danny coborî şi el şi rămase în picioa „sprijinit de capotă. Palmer ajunse repede lângă Coriande îi mângâie obrajii, îi sărută mâna fără să spună nimic copleşit de emoţie. Nu putea articula decât exclamaţii d oroare, mai întâi, apoi începu să bolborosească încontinuu:

— Asta nu trebuia să ţi se întâmple ţie. O! Doamne; Asta nu trebuia să ţi se întâmple ţie.

Dar Coriander se desprinse repede din îmbrăţişar lui şi, plângând, îi spuse acuzator:

— Ştiai chiar înainte să ajung aici, ştiai!

Mai târziu, Danny mărturisise că nu văzuse niciodată asemenea emoţie pe faţa unui bărbat ca atunci când P mer îşi scosese batista să şteargă sângele de pe gura 1 **108**

(oriander. „Slavă Domnului că eşti teafără” era tot ce putuse el să spună, cu voce sugrumată.

— L-au luat pe Hernando, strigă ea, l-au bătut şi l-au luat cu o maşină. Găseşte-l, te rog, fă ceva.

Era clar că Palmer nu era deloc pregătit să întâmpine o asemenea cerere. Privi în spatele ei, peste maşină, la Danny.

— Cum ai putut îngădui una ca asta?

— Aş putea să vă pun aceeaşi întrebare, spuse Danny privindu-l pe Palmer.

— Terminaţi! ţipă Coriander. Vă pierdeţi timpul degeaba.

Totuşi, Palmer se abţinea să promită ceva.

— Ce te face să crezi că am puterea să fac ceva? comentă el. Nu sunt decât un oaspete aici…

— Dacă n-ai avea nicio putere, aş fi acum acolo unde este Hernando, spuse ea cu dinţii încleştaţi. Te rog, gttseşte-l şi salvează-i viaţa.

Palmer rămase o clipă pe gânduri, apoi intră în cabina iimtinelei

şi ridică receptorul. Privirile lui Coriander şi «le lui Danny se întâlniră; deci nu era nevoie decât de un telefon… Peste câteva minute, Palmer se întoarse.

— Este în Puesto Vasco…

Coriander simţi că se sufocă. Puesto Vasco, închisoarea din subsolurile şcolii de inginerie navală.

— S-a terminat, plânse ea, e mort.

— Nu neapărat, spuse Palmer, încercând s-o liniştească. N-a fost decât acuzat…

Coriander se întoarse rapid.

— Acuzat?! De parcă ar fi judecat de un tribunal cinstit sau ar avea voie să dea un telefon, spuse ea agăţându-se de cămaşa tatălui ei. Încetează să mă mai tratezi ca pe o proastă.

Palmer păru să-şi regăsească controlul.

— Hai acasă, încercă el s-o convingă. Promite-mi că n o să-l mai vezi niciodată, şi arătă spre Danny, şi-o să încerc să-l ajut, dar vino acasă.

— Acasă? strigă ea. Eu n-am casă.

Se certară câteva minute, Palmer implorând-o să întoarcă, Coriander refuzând. Până la urmă, Palmer r nunţă.

— Nu pot face nimic pentru prietenul tău, spuse trist.

Ultima imagine pe care Coriander şi Danny o văzu în oglinda retrovizoare în timp ce se îndepărtau era cea lui Palmer, neajutorat şi disperat, arătând de parcă şi-ar pierdut copilul. Coriander repeta obsedant acelaşi şi a laşi lucru. Faptul că tatăl ei ştiuse totul înainte ca ei ajungă la el. Danny nu vorbea. Problema era că niciun din ei nu ştia cât i se spusese lui Palmer.

Qnd se întoarseră în La Boca, începură să-i sune toţi cei care credeau că i-ar putea ajuta. Cum era de aştept; tat, toţi reacţionau la fel – se făceau că nu aud, că nu ştii închideau repede telefonul, pretindeau că nu sunt acasă implorau să nu fie implicaţi. Rămaseră în La Boca pent câteva zile, încercând în permanenţă să-l găsească pe Her nando, să-i salveze viaţa, până când şocul iniţial se în domoli. Continuară să încerce şi după ce se întoarseră Córdoba, deşi după un timp Hernando devenise parte listei tot mai lungi de *dispăruţi*, până când el şi alţii pierdură într-o tăcere dureroasă.

Motivul oficial pentru arestarea lui Hernando e activitatea sa subversivă, legată de ziarul Universităţii d'Córdoba. Procesul public

avu loc în beneficiul lumii între dar verdictul era folositor doar Argentinei. Sentinţa e numai pentru Hernando. Fusese dus în faţa unei comis de judecată, găsit vinovat şi condamnat la moarte dup care fusese trimis înapoi la închisoare. Şase luni mă târziu, Danny plecase din Córdoba la Buenos Aires pent a conduce banca Credito de la Plata, pentru ca apoi dispară şi el în iarna următoare.

Ani mai târziu, Coriander regretase momentul ace" mai mult decât oricare altul, având sentimentul că ales viaţa ei în schimbul vieţii lui Hernando, abandonându prin refuzul de a-l părăsi pe Danny. **110**

— Deci Hernando este unul dintre *dispăruţi,* ceea ce este un mod politicos de a spune că este mort, zise Adam.

Acesta era momentul în care poate că ar fi trebuit să-i spună lui Adam restul poveştii, dar ea îşi crease un obicei în a lăsa lucrurile neclare. Se gândi acum la ceea ce Danny îi spusese cu numai câteva zile înainte ca Junta să închidă banca şi ca el să o părăsească, îi spusese că Hernando reapăruse. Fără mâini, şi cu un *bandoneon* legat de gât, fusese depus într-o noapte în faţă la La Verduleria. Hernando îl sunase pe Danny şi Danny alergase într-un suflet pe Avenida Corrientes. Clubul era arhiplin în noaptea aceea. Piticul avea o uniformă nouă.

— Hernando a fost mai mult decât o altă victimă a regimului, a fost *victima* mea…

Deşi dorea să explice, nu reuşi. Cineva o strigă, ea se întoarse şi îl văzu pe tatăl ei. Proaspăt bărbierit, avea urme de talc alb pe faţă, iar părul pieptănat pe spate îi era încă umed de la duş. Îşi sărută fiica pe creştet, apoi se prezentă lui Adam şi se aşeză lângă Coriander.

— Destul de neobişnuit, spuse el, nu-i aşa? Să ai o citaţie pentru un mort?

— Foarte, admise Adam.

— Atunci de ce aţi venit?

— Pentru că nu crede că Danny e mort, răspunse Coriander cu ochii la Adam.

— Aveţi vreun motiv să credeţi asta?

— Destule.

Privindu-şi fiica, Palmer întrebă amabil:

— Pot ajuta cu ceva?

Coriander dădu din cap.

— Nu cred.

Palmer păru tulburat.

— Coriander, mă tem că am veşti proaste pentru tine, începu el. Se pare că Jorge a decis incinerarea.

— Ştiu, mi-a spus domnul Singer.

— Cine v-a spus de incinerare? întrebă Adam.

— Jorge Vidal, replică Palmer.

Adam nu răspunse, încuviinţând doar din cap. Chelne rul apăru şi Adam ceru nota de plată, gânditor. După chelnerul plecă, Adam se întoarse către Palmer Wyatt.

— Jorge Vidal v-a mai spus şi altceva?

Palmer negă.

— Nu suntem în asemenea relaţii, încât să-mi face confidenţe.

— Nimic despre cutia neagră?

— Nimic, spuse Palmer când chelnerul tocmai revenea cu nota de plată.

— Sper că nu plecaţi din cauza mea.

Adam dădu din cap.

— Nu, de fapt, am o întâlnire cu un preot, spuse el căutându-şi banii în buzunar.

— Ce preot? întrebă Coriander.

Adam îl privi pe Palmer înainte de a răspunde.

— Se pare că unul dintre localnici a avut o viziun spuse el evaziv. L-a văzut pe Iisus la marginea drumul între Cerro el Burro şi Chilpancingo.

— Şi ce legătură are asta?

— M-a interesat întotdeauna latura spirituală a lucrurilor, spuse Adam ridicându-se.

Palmer se ridică şi el şi-i întinse mâna.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, spuse el, în tim ce-şi strângeau mâinile.

— Ne vom mai vedea? întrebă Coriander, sur prinzându-l.

— Vom păstra legătura, răspunse el privind-o în och

Dar ea îl surprinse din nou.

— Localnicul acela care l-a văzut pe Iisus a văzut şi accidentul?

— Sincer, nu ştiu ce a văzut, răspunse Adam, scoţ în o carte de vizită din buzunar. Se întoarse apoi spre Palmer şi îl întrebă: Veţi mai rămâne o vreme în New York

— Da, şi în Washington, răspunse Palmer, scoţând el o carte de vizită pe dosul căreia notă ceva. Aveţi ai toate numerele mele din

Buenos Aires, Washington New York.

Adam puse cartea de vizită în buzunar.

— Aveţi grijă de dumneavoastră, spuse el, privind spre Coriander, promiţându-şi să nu se mai lase prins de vreo stare emoţională de acum încolo. Ar fi putut tot aşa de bine să-şi promită că nu va mai respira, căci, oricum, cazul acesta era închis de la început – încă de când o văzuse la spital. Vom vorbi la New York, continuă el, xperând că sunase aşa cum intenţiona, adică o sugestie vagă de promisiune oficială care ţinea doar de motive profesionale.

Apoi se îndreptă spre ieşire.

— Nu am încredere în el, spuse Palmer după ce Adam plecă.

— Nici nu trebuie să ai încredere în el, răspunse Coriander.

— N-am încredere în ceea ce face, adăugă Palmer.

— Încearcă să-l găsească pe Danny.

— Nu-mi plac motivele lui.

— Motivele nu mai contează.

— E mort, Coriander, spuse Palmer luând-o de mână.

— O să cred asta când o să am ceva, orice care să-mi dovedească faptul că se afla în avionul acela, spuse Coriander, strângând din dinţi.

— Cel puţin, de dragul copilului, ar trebui să te gândeşti la repercusiuni. Nu-ţi dai seama că procuratura H>ale ţine cazul deschis pe timp nedefinit şi nu vei putea lua niciun ban după ce dai în judecată compania care a închiriat avionul? Atâta timp cât există îndoieli asupra faptului că Danny a murit în acel accident, nu vei putea **nici** măcar să-i dai în judecată.

Ea păru surprinsă.

— N-am nici cea mai mică intenţie să dau în judecată compania, spuse ea, şi apoi întrebă: Şi de unde ştii dei Kaţie?

— Jorge mi-a spus.

— Şi ce altceva ţi-a mai spus? întrebă ea nedumerită.

— Mi-a spus că banca este insolvabilă, aşa că ar fi mai liinc să nu renunţi prea repede la proces. Mai mult decât insolvabilă, este pe punctul de a fi închisă luni de către

<omisia Băncilor Statului New York, ceea ce înseamnă că

113

toate bunurile soţului tău vor fi confiscate. Cum o să-ţi poţi păstra apartamentul? întrebă Palmer îngrijorat.

— Nu-l păstrez, spuse ea simplu.

Palmer încercă o altă abordare.

— Danny n-ar fi aprobat alianţa pe care tu pari s-o formezi cu acest om.

— Danny nu-i aici, replică ea.

Se gândise şi ea la asta. Dar îndepărtase repede acest gând. Nu o interesau câtuşi de puţin aprobările sau dezaprobările, mai ales din partea tatălui ei, dar cu atât mai puţin din partea soţului ei. Singurul lucru care conta era să afle dacă viaţa lor împreună fusese o minciună totală sit asta îi era de-ajuns pentru a se alia cu oricine.

— Jorge intenţionează să-ţi dea urna cu cenuşa lui Danny.

— Spune-i să nu se deranjeze.

— Asta-i protocolul, Coriander, insistă Palmer.

— Atunci, ia-o tu, spuse ea, protocolul este treaba ta.

— Trebuie să priveşti realitatea în faţă şi să gândeşti cu capul, nu cu inima.

Se întoarse, ca Palmer să nu-i vadă lacrimile. Adevărul era că înfrunta realitatea, altfel ar fi acceptat să se comporte ca o perfectă soţie argentiniană, îndurerată, şti ar fi luat urna aceea nenorocită, umplută cu cenuşa une* persoane necunoscute. Dar nici chiar Danny nu s-al aştepta ca ea să facă aşa ceva. Ciudat era că sentimentele care le avea acum o duceau înapoi, la început, când se îndrăgostise de el şi apoi îl pierduse. Se imagina printre femeile acelea care defilau în Piaza de Mayo, demult, cel ale căror soţi şi fii *dispăruseră…*

PARTEA A II-a

„Simţeam că toată nebunia ieşea din mine atunci când trăgeam cu arma. Tot cartierul e plin de tipi ca mine, taţi şi criminali: dai o viaţă, iei o viaţă”.

ANTHONY, 17 ani, Pacient la secţia de urgenţă a Spitalului General din Brooklyn, 1992.

„Întâi îi omorâm pe subversivi, apoi îi omorâm pe colaboratorii lor; apoi… pe simpatizanţii lor; apoi… pe cei (iire rămân indiferenţi; şi, în sfârşit, îi omorâm pe timizi”. GENERALUL IB6RIC0 SAINT-JEAN Guvernatorul Buenos Airesului, 1975

ZECE

E

ra zi de plată în Patagonia. Patruzeci şi şase de milioane patru sute de mii de dolari în bancnote de valoare mare erau aduse cu un avion Cessna cu două motoare care tocmai cobora pe o pistă de aterizare improvizată pe o *estancia,* de-a lungul canalului Beagle, de lângă Ushuaia. Charles Darwin colindase prin Patagonia, până în cel mai sudic oraş de pe pământ, Ushuaia, ca să studieze terenul şi indienii. După opt ani de suferinţe şi singurătate în ţara aceea îndepărtată, se întorsese în Anglia, pentru a da lumii teoria sa despre evoluţie, care nu-l includea pe Dumnezeu…

În depărtare, vârful ascuţit al muntelui Olivia se ridica în vreo două mii de picioare înălţime, înconjurat de cinci dealuri rotunde cunoscute sub numele de Cinco Hermanos, toate acoperite de zăpadă în vârf şi dominând o pădure deasă pe fiecare parte a canalului Beagle.

Banii fuseseră împachetaţi în patruzeci şi una de cutii de pantofi, împărţiţi astfel încât să încapă în fiecare cutie i tic un milion, fără ca bancnotele să fie rupte sau deterioiate. Cutiile proveneau din toate colţurile lumii; unele de in Gucci şi Weston, altele având marca Florsheim şi Bally, «liele proveneau de la Eram din Franţa şi Fayva din Ame117

rica, toate băgate în două valize umflate, făcute din material folosit la confecţionarea paraşutelor.

Avionul era pilotat de un iugoslav bătrân care se stabilise cu ani în urmă într-o mică comunitate iugoslavă, în Provenir, un oraş pe partea chiliană a strâmtorii Magellan. Cândva, visul pilotului fusese să zboare pentru liniile aeriene argentiniene şi să strângă destui bani pentru a se; întoarce în oraşul său natal din Croaţia. Eşecul era, fără îndoială, motivul pentru care se îmbăta în acelaşi bar de lângă o bază navală chiliană după fiecare traversare a strâmtorii. După aceea, aproape ca un ritual, mergea cu maşina la podul plutitor din Provenir pentru a citi pe un indicator că Iugoslavia era doar la optsprezece mii şase sute şaizeci şi doi de kilometri de Terra del Fuego din Chile!

Pista de aterizare se afla lângă o plajă cu prundiş, pustie, unde în mijlocul unui stol de păsări, un bărbat aştepta, strivind muşchiul şi cochiliile scoicilor în timp ce se mişca; nerăbdător de pe un picior pe altul. În apropiere, o pereche de fluierari cu pene albe şi negre, scoteau

ţipete stridente şi se învârteau semeţi în jurul unor pinguini, morţi, asemănători unor copii îmbrăcaţi în costume de înmormântare. Bărbatul era scund şi îndesat, avea obrajrumeni, iar faţa şi capul îi erau complet lipsite de păr, n avea nici măcar gene şi sprâncene. Pe umăr îi atârna o arde asalt, belgiană, FNL, iar la brâu purta un pistol Halgon.

Mackinley Swayze însemna foarte mult pentru u grup select din America Latină, deşi cariera sa de mercen începuse în celălalt capăt al lumii. Pasiunea lui pent război şi armament îl dusese dintr-o fabrică din Altoon Pennsylvania, în Cuba, în anii ’50 şi apoi în Vietnam 1969, unde lucrase ca mecanic de avion pentru Viet-Con servind avioanele de transport sovietice care purtau tru nord-vietnameze în şi din Hanoi. Totuşi, se distinsese domeniul muniţiilor, când născocise o bombă altimetri făcută din trotil trinitrotoluen sau TNT, material folos

118

de obicei ca încărcătură explozivă pentru artilerie. Swayze descoperise că materialul, în cantităţi îndeajuns de mari, era în stare să arunce în aer un avion; mai exact, un avion american 707 care decolase de pe pista 101 a aeroportului din Saigon la un sfârşit de săptămână. Swayze cumpărase un altimetru pentru bomba sa, de la magazinul unei baze armate americane, îl ascunsese împreună cu explozibilul într-o irusă de scule şi potrivise ceasul, astfel încât avionul să explodeze în timpul ascensiunii deasupra Mării Chinei de Sud. În favoarea sa, era faptul că niciun avu nu fusese omorât.

În ciuda pierderii părului, Swayze nu era lipsit de atracţie fizică. De fapt, ochii săi negri strălucitori erau aproape senzuali, datorită modului în care receptau şi reţineau imaginile pentru inimă, pentru minte, pentru amintire. Păstrând neîncetat în memorie imaginea miresei ale adolescente, cubaneze, care murise la naştere în ajunul căderii lui Batista, Swayze renunţase demult la femei; sau poate că acea cubaneză subţire, fără dinţi şi cu genunchii /. (ţâriaţi, murise datorită gonoreei avansate? Era greu de spus. Oricare ar fi fost cauza, Swayze dispăruse la scurt timp după moartea ei şi a micuţului nou-născut. Se făcuse nevăzut undeva între Cuba şi El Salvador; trecuse în rezervă, spuseseră unii, îşi ieşise din minţi, comentau alţii, nebun de durere, în timp ce alţii ar fi jurat că nimic din toate astea nu era adevărat şi că era cu siguranţă undeva prin America Latină, antrenând vreun comando în vederea următoarelor revoluţii. Prin anii ’70 apăruse în Argentina «Ifituri de mai mulţi preoţi iezuiţi militari,

câţiva foşti catolici de dreapta, properonişti, şi doi intelectuali din pătura de mijloc fascinaţi de violenţă, împreună cu care fondase organizaţia Montonero. Sau, mai exact, o refondiisc, aceasta existând de vreo sută de ani, dinainte de l cron, membrii săi fiind cunoscuţi ca *gauchos* şi *caudillos,* ţi luptaseră împotriva spaniolilor pentru eliberarea Argentinei.

Stând pe plaja patagoniană în ziua aceea de 6 iulie, pe o vreme tipică iernii argentiniene, Swayze nu scăpă din 119

ochi avionul Cessna. Expresia feţei sale varia de la cruzim la disperare tăcută în timp ce privea avionul încetinind şi oprindu-şi motoarele. Vântul bătea puternic, aruncând; stropi din apa mării pe ferestrele avionului. O scară de pânză coborâtă prin trapa deschisă se legăna în bătaia vântului. Nu coborî decât un pasager, ducând într-o mână o servietă neagră. Ajungând pe ultima treaptă a scării, sări pe nisipul mat şi-şi băgă mâna liberă în buzunarul trenciului, Cu gulerul ridicat, făcu câţiva paşi înainte şi înapoi, după care, mergând lateral pentru a se feri de vânt, se îndreptă către bărbatul ce aştepta pe plajă.

Swayze îl salută cu multă bucurie, punându-şi arma într-o parte pentru a-l îmbrăţişa cu putere.

— Ce chestie, să te întâlnesc aici la capătul pământul lui, Danny Vidal.

Râzând şi bătându-l pe umăr, Swayze întinse mâna să-i ia servieta. Danny nu-l lăsă s-o ia şi ochii îi străluciră când întâlni privirea lui Swayze.

— A trecut o grămadă de timp, Mac, spuse Danny, vorbind cu un uşor accent şi zâmbind în colţul gurii, *mucho tiempo,* continuă el, privind peste capul lui Swayze, cercetând plaja cât vedea cu ochii, pentru a fi pregătit în cazul unor complicaţii neaşteptate.

— Stampa s-a dus la procuratură, anunţă Swayze.

— Nu-i aşa de uimitor, spuse Danny. De unde ştii?

— Un agent special al procuraturii s-a dus la Chilpancingo cu o citaţie pentru tine.

La început i se păru comic, deşi, când vorbi, tonul său nu arăta nici veselie nici frivolitate.

— O citaţie pentru ce?

— Pentru milionul ăla de dolari, replică Swayze, mişcându-şi capul pentru a indica un jeep Cherokee parcat pe nisip, la câţiva iarzi distanţă. Şi soţia ta s-a învârtit pe-acolo, adăugă el privind într-o parte.

Era prea isteaţă Coriander a lui, prea tare, prea încrezătoare pentru a accepta că el îşi aranjase propria **120** moarte, nu va crede asta nicio clipă. Danny îl urmă tăcut pe Swayze către jeep.

— Eşti foarte atent de obicei, Danny băiete, spuse bărbatul, dar asta a fost o greşeală. Swayze tăcu, arătând cu capul spre bătrânul iugoslav care venea ducând câte o servietă în fiecare mână. O să vorbim despre asta în maşină.

Pilotul puse servietele în jeep, în spate, apoi aşteptă să lic plătit. Swayze scoase din buzunar un plic, i-l întinse şi-i spuse:

— Mai vorbim, Milos.

Iugoslavul încuviinţă din cap, băgă plicul în cureaua pantalonilor şi-i privi pe cei doi bărbaţi înainte de a se întoarce la avionul său. Swayze îşi scoase arma de pe umăr, o puse pe scaunul din spate şi apoi îi deschise portiera lui Danny.

— De ce dracu' ai făcut asta, *hombre,* un milion de dolari… întrebă el pe un ton patern.

— Pentru Coriander, spuse Danny simplu înainte de a se urca în maşină.

Swayze îşi mişcă dezaprobator capul, mergând pe partea cealaltă şi urcându-se în maşină. Rămase o clipă nemişcat.

— Şi cum o să primească banii? întrebă el într-un sfârşit. Doar nu îi poţi trimite lunar şi să mai scrii şi adresa pe plic, pentru Dumnezeu, *hombre.* Dând din cap din nou, nemulţumit, întinse mâna şi i-o trecu lui Danny prin păr. Poate că intenţionezi să îi dai ca pensie de întreţinere până la întoarcerea ta, zâmbi el.

— Totul este aranjat, spuse Danny puţin nesigur, privind departe peste marea încreţită de valuri.

— Ştii, Danny, te iubesc ca pe un fiu şi cunosc sentimentele astea pentru o femeie. Dar asta implică o mulţime de alţi oameni în afară de noi. Făcu o pauză şi apoi reveni la un ton mai vesel. Şi ce-i ăsta, un cadou de adio de un milion? Vrei să fii generos şi să nu te simţi dator?

121

— Ce importanţă are? Sunt mort, ai uitat?

— Danny, ascultă, spuse Swayze serios, dacă laşi în urmă atâtea sentimente, toată lumea o să se întrebe dacă eşti într-adevăr mort. Nu-i nevoie decât de un detectiv ambiţios care să se ţină de treabă. O s-o urmărească pe Coriander cât o să fie nevoie, o s-o facă şi în timpul

liber, crede-mă, nu-i o treabă grea sau cine ştie ce bătaie de cap. Deschise geamul ca să scuipe şi apoi continuă: Sunt alte treburi mai păcătoase decât să deranjezi din când în când o femeie frumoasă ca să-i mai pui nişte întrebări. Zău, nu are niciun motiv să lase totul baltă, dacă are măcar o mică bănuială. Cel mai bine ar fi să nici nu te gândeşti să iei legătura cu ea, ascultă ce-ţi spun. Las-o baltă, spuse din nou, sau tot ce-am reuşit o să se ducă de râpă.

Totul o să se ducă de râpă… Fuseseră pe punctul de a pierde totul de atâtea ori, încât Danny nici nu mai ştia de câte ori găsise o soluţie pentru a-i salva… Ultima dată fusese pe la sfârşitul anilor ’70, când găsise mijloacele de a procura grupului un venit suficient pentru mai mulţi ani Hotărâse atunci că o bancă era ceea ce aveau ei nevoie, prin care toţi banii obţinuţi din răpiri şi jafuri să fie spălaţi. Dar băncile costau, iar Danny a venit cu o idee care nu numai că a produs destui bani pentru a cumpăra, banca, dar a constituit o adevărată declaraţie politică auzită în întreaga Argentină.

Directorul unei corporaţii ce deţinea monopolul; cerealelor şi făinii, cu mori deţinute în întreaga lume şi cu sediul în Buenos Aires, fusese urmărit după ce-şi părăsise locuinţa într-o dimineaţă. Deturnat de la drumul principal de „poliţişti” cu o sirenă aplicată pe maşină, a fost atacat de douăzeci de „reparatori de la telefoane”, care erau în: realitate patru plutoane de luptă din coloana Eva Peron a organizaţiei Montonero. În câteva ore, Swayze organiza un „război communiqu6”, ameninţând că directorul va judecat pentru crime împotriva muncitorilor. Principalei **122** capete de acuzare erau acelea că guvernul depozita mărfurile pentru a forţa creşterea preţurilor spre beneficiul corporaţiilor, care la rândul lor mituiau mai multe persoane sus-puse. Danny fusese acela care stabilise preţul răscumpărării, şaizeci de milioane de dolari, cel mai mare din istorie, şi care presupunea plata într-o săptămână, în schimbul eliberării directorului. O dată realizată această acţiune, organizaţia Montonero începu o campanie politică agresivă, împânzind Buenos Airesul cu afişe uriaşe, dând anunţuri în ziarele vestice şi distribuind zeci de camioane cu hrană şi îmbrăcăminte locuitorilor mahalalelor muncitoreşti şi ale *villas mizerias,* anunţând întregii lumi că, în sfârşit, banii oamenilor erau returnaţi stăpânitorilor lor de drept.

Din cele şaizeci de milioane luate din răscumpărare, zece milioane fuseseră folosite nu numai pentru a hrăni oamenii şi a da

anunţuri în ziare, ci şi pentru a cumpăra arme, muniţie şi pentru a recompleta numărul de case şi *estandas* conspirative ale organizaţiei Montonero, rfispândite în întreaga ţară. Cele cincizeci de milioane rămase au fost folosite pentru a cumpăra banca Credito de la Plata. Organizaţia era din nou pe picioare. Danny Vidal avea o nouă carieră. Coriander însă era altă poveste…

Vremurile bune au ţinut până în 1976 când generalul Videla veni la putere. Nu dură decât câteva luni până ce lupta închise banca şi arestă toţi funcţionarii. Danny fu singurul care reuşi să scape, fugind la Havana cu aproape toţi banii lichizi. După zece ani, şase luni, trei săptămâni şi paisprezece zile banii erau aproape terminaţi, fiind folosiţi pentru a susţine o revoluţie mai mult moartă. Uniunea Sovietică era falimentară, comunismul vădindu-se o investiţie proastă. Numai Cuba mai era… Atunci apăruse
I) anny la New York pentru a lua totul de la început, pentru
II reînvia activitatea organizaţiei Montonero într-o nouă etapă.

Pe când era încă în Havana, Danny aflase că banca Inter Federated era de vânzare. Contactă persoanele necesare din cercurile financiare ca să negocieze cu succes cumpărarea băncii, făcând un plan pe cinci ani, pentru a's obţine un alt capital de cincizeci de milioane de dolari. În fiecare lună, Fernando Stampa aducea la Havana o ser-l vietă cu şase sute de mii de dolari, bani gheaţă, dobânzile; depunătorilor. Swayze aştepta să depună banii la banca; naţională cubaneză, unde erau disponibili pentru cumpărarea armelor, hrănirea trupelor şi susţinerea ideoţ logiei. Din nefericire, aranjamentul nu ţinu decât şase luni, până când Inter Federated se prăbuşi într-un dezastru ireparabil. Erau numai trei milioane şase sute de mii de dolari în vistieria de la Havana şi mai era nevoie de patru* zeci şi şase de milioane patru sute de mii pentru a ajunge la cincizeci de milioane…

Pe măsură ce timpul trecea şi banca se adâncea tot mai mult în deficit, singura soluţie care-i mai rămăsese lui Danny era să utilizeze *capitalul* depunătorilor în loc de: *dobânzi* pentru a finanţa acţiunile organizaţiei Montonero din Cuba. Revoluţia nu era de loc ieftină. Nu puteai face niciun chilipir când era vorba să salvezi lumea. După un scurt timp, deturnarea fondurilor şi cecurile false deveniră o rutină zilnică pentru a acumula aceste milioane.

Cu luni de zile înainte de weekend-ul ce începea pe Patru Iulie, Danny era deja conştient de faptul că Comisia Băncilor Statului New

York şi Biroul Procuraturii făceau o investigaţie care ar fi putut să aibă ca urmare trimiterea lui în închisoare, iar câteva săptămâni înainte de acel ultim weekend, înţelesese că banca n-ar fi putut nicicum supravieţui unei astfel de investigaţii. Oricare ar fi fost rezultatul, pentru el ar fi însemnat umilinţă, arestare sau chiar o, posibilă deportare în Argentina. Dispariţia era unica soluţie. Qnd se hotărî, în sfârşit, şi părăsi banca înaintea, acelei zile de Patru Iulie, Hernando transferase deja toate cele cincizeci de milioane la Houston. Milionul în plus p 124

care-l avea Danny în servietă urma să-i fie încredinţat lui Ilemando în Houston, care trebuia să i-l dea lui Jorge, iar acesta, lui Coriander.

— Mare prostie, Danny, să iei milionul ăla, mare prostie!

— Şi uciderea mexicanului aceluia a fost o mare prostie.

— Văzuse explozia şi venise la poliţie să anunţe că a văzut un avion explodând în zbor, tocmai când eu şi Jorge Tăceam ultimele aranjamente, spuse Swayze, schimbând viteza şi accelerând în timp ce treceau peste o dună.

— Şi ce dacă o văzuse? câţi alţii o mai văzuseră? Ce-ai fi vrut să faci, să razi de pe faţa pământului toată /. una aceea?

— Am fi făcut fiecare lucru la timpul lui, dar cu el n-am avut de ales. Fratele tău şi Hernando tocmai discutau cu căpitanul de poliţie preţul pentru a întârzia raportarea prăbuşirii avionului cu cel puţin patru ore. Aveam nevoie de timp, ca să ajung la locul prăbuşirii şi să găsesc cutia neagră. Şi pe lângă asta…

— De fapt, mai aveai nevoie de încă un corp la morgă, spuse Danny dând din cap.

Swayze râse scurt.

— Mergeau şi bucăţi şi bucăţele de corp.

Danny şi-o imagină pe Coriander la morga din Chilpancingo, identificând bucăţi şi bucăţele…

— Unde-i acum cutia neagră, întrebă Danny, schimbând subiectul pentru a îndepărta imaginea lui Coriander.

— Asta-i altă problemă. O am aproape pe toată. Am cumpărat-o de la o bătrână de acolo, de unde s-a prăbuşit avionul, dar încă nu este completă.

— Minunat, spuse Danny sarcastic.

— Nu te îngrijora, facem noi rost de ea. Ţăranii ăia tic acolo nici

nu ştiu pe ce au pus mâna. N-au făcut decât să strângă tot ce au putut. Jorge se ocupă de asta.

— Da, asta mă linişteşte, spuse Danny din nou sarcastic. Îşi scoase din buzunar o pereche de ochelari de soare ţi şi-i puse la ochi. Cutia neagră e a doua voastră greşeală, iar a treia a fost că aţi uitat să mă înregistraţi la aeroportul din Houston. Ce s-a întâmplat?

— Jorge era ocupat cu altceva, replică evaziv Swayze.

— Cu vreo puştoaică, bineînţeles, spuse Danny dezgustat. Ar fi trebuit să ai grijă să nu uite nimic.

— Eram ocupat cu poliţia.

— Era cât pe ce să…

— Ce-ai făcut când ţi-ai dat seama că Jorge a uitat să te înregistreze, spuse Swayze, nerăbdător să schimbe subiectul.

— Am dat mai multe telefoane unde ştiam că nu-mi răspunde nimeni, ridică din umeri Danny, apoi am spus pilotului că am o problemă de afaceri urgente în Houston.

— S-a oferit să te aştepte?

— Da, până i-am reamintit că fratele meu îl aştepta în Acapulco cu banii.

— Pe cine ai sunat? întrebă Swayze cu ochii aţintiţi asupra drumului.

— Am sunat acasă şi-am închis când a răspuns robotul, spuse Danny şi-şi aminti câtă nevoie avusese să mai audă vocea lui Coriander încă o dată.

Swayze păru un moment nedumerit.

— Ei, oricum, acum totul e pe sfârşite, dacă procurorul hotărăşte că are altceva mai bun de făcut decât să-şi bată capul cu birocraţia mexicană şi dacă decide că n-ajunge nicăieri urmărind-o pe văduva ta.

— Coriander poate să-şi poarte de grijă şi singură.

— Nu sunt aşa de sigur.

N-avea niciun rost să încerce să-l convingă. Oricum, nu intenţiona ca discuţia să fie purtată în jurul lui Coriander.

— Jorge nu suportă să vadă sânge, spuse pe neaşteptatei Danny.

Swayze înţelese.

— I-a prins bine că l-am omorât pe mexicanul acela, pentru că i-a făcut atât de rău, încât arăta într-adevăr ca u om care şi-a pierdut fratele într-o explozie de avion.

Swayze acceleră în timp ce lua o curbă, iar jeepul se z. gâlţâi lovind o grămadă de pietre.

— Se distrase prea bine până atunci, era prea încântat să ia parte la toată farsa asta. Moartea mexicanului ăluia i-a mai îndepărtat şi gândul de la *muchachas,* spuse Swayze, încruntându-şi ochii pentru a se feri de soarele scânteietor ce apăruse printre nori. Deşi nu sunt chiar atât de sigur că-i place prea mult ce se întâmplă acum.

— Ce vrei să spui?

— Că e ocupat cu incinerarea, cu banca şi cu toate celelalte probleme.

— Ce alte probleme?

— Văduva ta, de exemplu…

De exemplu. Era un mincinos, un hoţ, un criminal şi ucum era un bărbat care-şi abandonase soţia, fără niciun cuvânt iar ea nu avea să ştie niciodată de ce. Aproape toată viaţa, Danny făcuse toate acestea, dintr-o mulţime de motive, multe politice, multe financiare, unele din datorie, majoritatea pentru că el hotărâse aşa. Mai presus de toate, el era un bărbat care dispreţuia total convenţiile şi moralitatea, avea un instinct surprinzător de precis în ceea ce privea politica, loialitatea şi banii. Mai mult de atât, era un om cu un extraordinar simţ al pericolului, ştia întotdeauna ce să facă şi unde să se ducă pentru a supravieţui ţi-a putea acţiona. Fără farmecul şi graţia lui, fără spiritul ţi inteligenţa lui, totul ar fi fost mult mai dificil.

Şi-o putea imagina acum, pe Coriander a lui, mergând pre crematoriu, stând ca un soldăţel, îmbrăcată complet în negru, înfăşurată într-o mantie din dantelă neagră, Ifisată moştenire de familia Sarmiento, primind urna cu ochii ei de culoarea chihlimbarului, cu buzele tremurând, o perfectă soţie argentiniană îndoliată şi îndurerată. Doar îţi el ştia mai bine…

— Pentru un timp o să fii mai în siguranţă aici decât în Cuba, spuse Swayze. Sunt prea mulţi agenţi CIA şi FBI ui re se învârt prin Havana şi, oricum, Danny băiete, ai nevoie de odihnă ca să-ţi poţi aduna gândurile. Ushuaia e ţara bărbaţilor. O să te facă să uiţi de femei. Femei, de parcă ar mai fi fost vreodată altcineva decât ea… Se! întoarse ca să-l bată pe umăr. Când lucrurile or să se liniştească şi când cei din New York o să renunţe la citaţie; şi investigaţie, o să te duci în Cuba. Fidel te aşteaptă cu braţele deschise…

— S-a schimbat?

— Nu s-a schimbat deloc, ceea ce probabil că îi va aduce căderea în cele din urmă, prezise Swayze. E mai cărunt şi mai gras şi nu mai are puterea să vorbească ore în şir, dar n-o să cedeze niciodată, se va menţine pe poziţie tot timpul, până când va fi scos din Palatul Poporului. Swayze se aşeză mai bine pe scaun. Te-ai bucurat de ea trei ani, *hombre,* pe când noi ceilalţi am stat prin junglă sau prin închisori. Unii bărbaţi nici n-au avut vreodată o asemenea femeie.

Plătise scump pentru Coriander. Închizându-şi ochii, îşi reaminti petrecerea de Crăciun din 1978, după prima lor întâlnire la Universitatea din Córdoba. Ambasadorul Palmer Wyatt era un vânzător ambulant de farmec şi cultură. Pantofii cu şireturi şi gulerele cu nasturi erau emblema lui împreună cu preferinţa pentru whiskyul vechi şi femeile tinere. Un bătrân republican de nădejde, exact de ce aveau nevoie în Buenos Aires pentru a ajuta ca Junta să devină şi mai de dreapta şi pentru a practica şi mai mult tortura şi terorismul, gândi el cu amărăciune. Dar Swayze avea dreptate în privinţa unui singur lucru, nu oricine avea o femeie frumoasă precum Coriander şi seara aceea de Crăciun fusese o dovadă că toţi cei care o întâlneau simţeau acest lucru…

O vedea stând acolo, ia intrare, pentru a primi invitaţii, purtând o rochie de seară din mătase de un roz trandafiriu stins şi o panglică de mătase de aceeaşi culoareâmpletită în părul ei lung. Arăta atât de timidă, de vulnerabilă, era atât de drăgălaşă, cu un umăr gol, aranjându-şi 128 mereu tăietura decolteului cu un gest nervos. Paza era deosebit de puternică în noaptea aceea, mai ales pentru vă la ambasadă se primiseră o serie de ameninţări, după ce Wyatt luase apărarea Juntei pentru masacrul de la Vila Devoto. O gardă de corp, formată din cincisprezece oameni, îi înconjura pe ambasador şi pe fiica sa. Totuşi, nu erau atât de bine păziţi, încât să-i împiedice pe Danny şi pe alţi afacerişti, respectabili membri ai organizaţiei Montonero, să primească invitaţii. Danny primise invitaţia de la Coriander, iar ceilalţi se aflau pe lista obişnuită «le invitaţi. În asta consta pericolul şi atracţia acestui grup, în faptul că membrii săi puteau penetra în înalta societate orgentiniană, complotându-i în acelaşi timp, căderea.

Sprijinit de un stâlp de marmură, Danny n-o scăpa pe Coriander din ochi, urmărind-o în timp ce încerca să lui reţină conversaţia cu toţi oaspeţii care veneau unul după altul să-i strângă mâna, să-i facă complimente, s-o întrebe cum merge cu şcoala, să-i aducă aminte că au

vreun fiu, nepot, prieten care s-ar putea să treacă prin (ordoba şi poate că ar putea s-o caute… Ea arăta atât de mânjenită, de parcă ar fi urât fiecare minut al serii aceleia.

Swayze îi întrerupse reveria, amintind din nou de acel nenorocit milion de dolari.

— Pentru banii ăia, *hombre,* ai putea avea la dispoziţie orice virgină sau prostituată din Patagonia pentru tot iestul vieţii, douăzeci de vieţi, o sută de vieţi. Şi ca un bărbat
*i*m^3 îşi începe a doua viaţă, cine ştie de dte virgine ai nevoie, zise el, sau prostituate, *quién sabe, hombre, quién sabe.*

Întinzându-şi picioarele, Danny se prefăcu că doarme, ascuns în spatele ochelarilor săi întunecaţi. Virgină sau prostituată, le avusese deodată în aceeaşi femeie, Coriander fusese chiar de la început şi una şi cealaltă, fără ca măcar şi dea seama. El o învăţase doar să facă diferenţa. Îi lir. inise instinctul de a merge mai departe decât îşi inchi

puise ea vreodată. Danny îşi amintea fiecare amănunt acelui Crăciun din 1978.

În noaptea petrecerii, Danny cronometrase timpul i calculase distanţa care-i trebuia ambasadorului pentru! ajunge cu maşina de la ambasadă la cancelarie. Cinel avusese ideea de a verifica asta, în caz că se hotărau să-i răpească pe fiica ambasadorului, pentru a cere răscumpărare. Păstrând contactul direct printr-un radă telefon cu doi dintre camarazii săi, Danny privea, de marginea parcului, drumul, avertizat de scrâşnetul roţilfl când maşinile părăseau aleea reşedinţei oficiale pentru, se îndrepta către petrecere. Maşina din faţă ducea 1 mitralieră şi patru oameni de pază, înarmaţi cu pu M-16, maşina din mijloc transporta familia, două gărzi e corp cu aparate de emisie-recepţie şi arme automate genunchi, şi un alt om de pază în spatele limuzinei, ţinea o mitralieră a cărei ţeavă ieşea pe fereastra spate. În ultima maşină erau alţi cinci oameni de pa înarmaţi cu mitraliere ţinute în dreptul fiecărei ferest Cele trei maşini merseră constant cu viteza de patruz de mile pe oră – nu mai mult, nu mai puţin – până ajti seră la porţile acţionate electronic ale ambasadei, proj mate să se deschidă automat potrivit unui senzor electron Asta era ceea ce avea el nevoie să afle – timpul şi distanţa e înainte de a se urca în maşină şi a-şi face apariţia la Petre înainte ca ultimul oaspete să fie primit, Coriander îndreptă către o sofa aurită, într-un colţ al salonului

bal, pe peretele din spatele căreia se afla tabloul *Los be rachos* al lui Velázquez, împrumutat de la muzeul Pra<J Danny ar fi vrut s-o ia de mână şi s-o ducă de acolo; să i dragoste cu ea. În loc de asta, îi prinse privirea şi încât capul în semn de salut, fără să fie surprins când caj răspunse înclinând capul, cu un zâmbet timid în coljj buzelor.

— Nu credeam c-ai să vii.

— Cum să nu vin?

— M-am gândit că o să consideri că nu merită.

— Dimpotrivă, eu sunt un optimist…

— Eu aş fi spus contrariul.

— Poate că tu m-ai schimbat…

— L-ai întâlnit pe tatăl meu? întrebă ea stânjenită.

— Încă nu, dar mi-ai promis că o să dansezi cu mine l că o să-mi faci cunoştinţă cu el.

— Ce-ai zice dacă mi-aş ţine doar o promisiune, tpuse ea privind în jur?

— Care?

— Cea care are cea mai mare importanţă pentru tine, spuse ea şi se îndepărtă.

El o privi câteva momente, observând o mulţime de posibili iubiţi, însoţitori, parteneri de dans, urmărind-o în udaşi timp cu el, apoi o urmă, păstrând o distanţă discretă.

Sub un candelabru din cristal roz, cu fiecare bec acoperit cu câte un abajur din mătase roz, era o masă pe care ic aflau cuţite de argint, farfurii din porţelan albastru tobalt, chinezeşti, pahare de şampanie suflate cu aur, servele din damasc roz, iar la ambele capete baterii din ei fţint pline cu sticle de şampanie. Platouri cu somon afumat, pateu, caviar, fursecuri, fructe, friptură de vacă iigentiniană, toate acestea fiind servite de chelneri îmbrăcaţi în redingote şi chelneriţe purtând uniforme negie –, şorţuri albe şi bonete gofrate. Era atâta mâncare acolo, Imit Danny ar fi putut să-şi hrănească oamenii cu ea timp rif o lună, un an, oricum, de-ajuns pentru a-l da jos pe imoralul Videla şi pentru a transforma ambasada ameriiim.1 în propria lor Casa Rosada.

Înconjurată de oaspeţi, Coriander se uita mereu către I) anny. Amuzat, el văzu cum Coriander îi observase interesul picfăcut pentru o blondă, o femeie mai în vârstă, a cărei lovhic ţinea loc de orice altă invitaţie. De-ar fi ştiut (oiiander cât de puţin îi păsa! Orchestra începu să cânte un vals – *„Mis noches sinte”* – pe care blonda dori să-l

danseze, iar Danny se folosi de acest prilej pentru a îndepărta. Coriander se afla drept în faţa lui. Foiala d jurul mesei era atât de comică, încât Danny trebui să stăpânească un zâmbet; blonda îl urmărea pe Danny, i un alai de pretendenţi o urmărea pe Coriander. Totul petrecu în ritm lent până când Coriander se află din nou faţa lui, cu ochii ei minunaţi şi buzele ei apetisante ins fleţite dintr-odată, în timp ce vorbea şi râdea cu mai mul tineri; însufleţită datorită lui. De parcă el n-ar fi obs vat-o, chiar dacă n-ar fi scos nicio vorbă.

— Valsezi? întrebă el când ea se opri pentru o clipă;

Nu stătu mult să se gândească şi îi răspunse afirmat cu o expresie de regret în ochi. Era atât de serioasă, nander a lui, atât de inocentă pe-atunci.

— L-ai cunoscut pe ambasador? întrebă ea cu strălucitori.

El înţelese.

— Încă nu.

— Am promis acest dans, spuse ea încet, înainte de se întoarce către un bărbat gras cu ochelari cu rame ne şi un inel masiv cu sigiliu pe degetul mijlociu.

Câteva minute mai târziu, Danny se apropie inc încet de locul unde stătea ambasadorul, înconjurat de uitaţii care-i ascultau opiniile despre inflaţie, devalor rea *australului,* democraţie, comunism şi despre un şi terorist numit Montonero. Ascultă dezinteresat ce despre curentul prodemocratic anticomunist, promo de Junta cea iubitoare de Dumnezeu… Şi deodată simţi are pentru ce trăi şi respira. Coriander apăru de nicăie îl întrerupse pe tatăl ei, luându-l de braţ şi privind ţintă Danny. Palmer putea fi oricum, dar nu prost, mai a când era vorba de micuţa sa copilă.

— Ne-am întâlnit? i se adresă lui Danny. Eu sunt W]

— Acesta este profesorul meu de economie, Da Vidal, spuse Coriander, făcându-le cunoştinţă.

Palmer o privi pe fiica sa şi apoi pe Danny. Întinse mâna şi îi spuse pe un ton încântat:

— Vreau să-ţi mulţumesc pentru că ai ajutat-o pe (oriander să iasă din situaţia aceea îngrozitoare.

— Situaţia era mai puţin îngrozitoare decât motivul.

Palmer ezită o clipă, apoi faţa sa căpătă o privire jovială şi râse; un râs diplomatic care însemna orice altceva decât umor.

— Ştiai, draga mea, că acest domn încearcă să-ţi predea o ştiinţă

socială care imită matematica fundamentală de ani de zile?

— E nevoie de talent pentru a transforma o abstracţie într-o realitate, spuse ea zâmbind şi privindu-l fix pe Danny.

— Sau de a transforma o irealitate într-o abstracţie politică, replică Palmer.

Urmă o discuţie banală despre vreme, planuri de vânînţă la Punta del Este în Uruguay, despre lupta de gherilă, despre economie până când timpul prescris pentru amabilltfiţi expiră şi Danny se scuză şi se retrase. Dar chiar şi în timp ce se îndepărta, simţea în ceafă privirea lui Coriander, ceea ce îi provocă un gol în stomac; nu-şi mai amintea de când nu mai dorise pe cineva atât de mult. Avea nevoie de o gură de aer înainte să plece, căci în cercurile mestea totul trebuia făcut la timpul potrivit. Ea apăru din nou, de nicăieri, păşind în balconul de granit unde se afla p. O terasă în prelungirea sălii de bal care ocupa întreg etajul al doilea al ambasadei. Fără a scoate o vorbă, ea so wpropie şi rămase sprijinită de balustradă, privind în sus, undeva între el şi lună.

— Valsezi? întrebă ea în şoaptă.

O privi amuzat, cântărind riscurile, înainte de a renunţa să se mai gândească la ceva şi o luă în braţe. Dantmil în ritmul unei muzici inexistente până când el se opri, lontinuând s-o ţină în braţe. Nu se mai gândi dacă ea ar fi viul sau dacă el ar fi putut, ci îşi apăsă pur şi simplu bulele pe ale ei, la început uşor, aproape cast, fără niciun 133

pic de pasiune dezlănţuită, apoi o trase mai aproape de e muşcându-i uşor buzele şi încercând să i le despartă cu limb Ea îl săruta ca o prostituată. Numai o prostituată put răspunde aşa la un sărut, fără a se simţi inhibată. Sau virgină.

Swayze vorbea din nou despre bani.

— Hernando are totul pe calculator, inclusiv câţi b; sunt folosiţi, unde şi pentru campania cui. Noi consideră că sunt cel puţin paisprezece candidaţi care au o şansă care sunt din partea socialiştilor sau comuniştilor aproape optsprezece oraşe din America Latină. După as ne putem gândi să ne instalăm la Miami…

— Uşurel, Mac, şi nu deveni prea ambiţios, spi Danny întorcându-şi capul şi zâmbind. Lasă-l pe Hemansă se ocupe de analizele politice şi tu ocupă-te de cele în litare. Adună toată muniţia la un loc şi dă-mi un plan tuturor reşedinţelor şi ambasadelor vulnerabile d'Argentina. Nu uita, Mac, treaba ta e să pui la cale e spectaculos,

continuă Danny bine dispus, lasă-l Hernando să se îngrijească de planurile pe termen lung pe mine să mă îngrijesc de bani.

Dar Swayze nici nu-l asculta.

— Asta e, continuă el agitat, şi de data aceasta nu p tem da greş, indiferent ce idiot e la Casa Rosada sau Casa Albă…

— Nu-i nimic sigur, îl avertiză Danny, nu uita orice se poate întâmpla oriunde, orice care să ne poa' crea probleme. Şomajul ar putea dispare subit din Arge tina, ar putea fi introduse noi programe de bunăsta socială în SUA sau, în sfârşit, s-ar putea finaliza un pl de pace în Orientul Mijlociu. Important e să nu subestim niciodată adversarul.

— Am suferit destule pierderi şi pagube, aşa că de la asta n-o să dăm greş…

— Ce s-a întâmplat mai demult n-are nimic de-a fa cu ce se întâmplă acum.

134

După atâtea eşecuri, Danny ştia că un rezultat bun itvea să depindă în primul rând de o bază financiară solidă, tu informaţii statistice corecte. Restul era doar umplutură, un atac aici, o bombă colo, o răpire, o crimă. Swayze putea plănui toate atacurile pe care le voia şi le putea îndeplini până când în sfârşit vor fi luate în considerare, până când lumea se va îngrijora din nou din cauza Miilor acte de violenţă, folosite ca modalitate de a transmite un mesaj. Oamenii deveneau din ce în ce mai «ofisticaţi, iar planurile trebuia să fie mai originale, futr-adevăr, în urma unui atac terorist, era întotdeauna agitaţie în mass-media, timp de câteva zile se dădeau Informaţii despre starea victimelor, ceea ce stârnea Interesul oamenilor, iar uneori dădeau ocazia unor aniversări speciale sau a câtorva minute de prezentare a «tacului, într-o trecere în revistă a atrocităţilor comise într-un an… Totuşi, guvernele erau rareori afectate şi nici candidaţii nu erau aleşi ca rezultat al violenţei. Danny crezuse întotdeauna că era nevoie de o reţea financiară va re să susţină candidaţii şi să asigure bani pentru relaţiile ui publicul, pentru campaniile publicitare şi pentru a iftuta întâmplări ce ar putea stârni scandaluri în defavoarea Adversarilor. Era un plan ambiţios, care urma să-i ocupe lot timpul, energia şi devotamentul şi care cerea chiar uncrificarea a orice altceva.

Şi-o închipuia pe Coriander întorcându-se de ia crema toriu,

agăţată de braţul tatălui ei, şi strângând în mâini urna umplută cu cenuşa soţului. Şi-o închipuia întorcându-se la New York şi continuându-şi viaţa, scoţând apartamentul în vânzare – obiecte de artă, argintărie, antichităţi, tablouri, t fliţi – tot ceea ce fusese cumpărat pentru steaua ce trebuia să se ridice pe bolta lumii bancare a New York-ului şi pe-iitru frumoasa şi încântătoarea sa soţie care nu dădea doi hani pe toate acestea.

Era atât de puţin răsfăţată Coriander a lui, atât de «linplă. Nu-i păsa de afacerile lui sau de bani, nu-i păsa 135

nici chiar de vinul care lui îi plăcea cel mai mult. O dată, îi cumpărase o sticlă de Mouton Rothschild şi i-o oferise în cinstea anului ei de naştere, 1958. Nici că ar fi putut să-i pese de altceva mai puţin. Vinul obişnuit ar fi fost foarte bun, râsese ea, cu ochii strălucindu-i de încântare, întinsă, în aşternut, cu buzele şi pielea umede de sărutările lui. Cât de puţin fusese ea impresionată de lux; fata aceasta care crescuse înconjurată de tot luxul pe care banii şi puterea îl puteau cumpăra. N-avea pic de gust, o tachina el drăgăstos, *„gringa”* lui dragă, ea nu ştia decât de Coca-Cola, hamburgeri şi base-ball. Dar se înşela, Coriander ştia multe lucruri, chiar dacă nu ţineau de lux. Vinul obişnuit, Chianti în iulie, era foarte bun, atâta timp cât putea să-l bea din gura lui, şi ca să-şi argumenteze punctul de vedere şi să arate ce ştia, se rostogolea peste el, sprijinindu-şi obrazul de faţa lui, acoperindu-i gura şi pieptul cu păru’ ei, acoperindu-i ochii, nasul şi gâtul cu sărutări, coborân încetişor, lipindu-şi buzele de fiecare coastă, oprindusă le numere, muşcându-l uşor şi coborând până în punct unde îl putea lua cu totul, sărutându-i şi atingându-i limba penisul erect. El o oprise atunci, prinzându-i faţa mâinile şi ridicând-o până când buzele ei aproape le atingeau pe ale lui. Ea îl întrebase, cu o voce gravă, de ce, i expresia feţei ei trecuse de la pasiune la nedumerire, och ei pretinzând o explicaţie. Dar orice motiv era de prisos atunci, întrucât el era deja copleşit de ceea ce era evident faptul că ea îl iubea. O studiase atent, încercând să întipărească în minte fiecare centimetru din chipul şi capul ei, şi apoi văzuse ceva familiar în ochii ei, o privire reproş mai degrabă decât de furie, ceva ce el înţelegea în mai bine decât îşi putea ea imagina. Privirea aceea spun că ea depinde de el şi că el o părăsise, pentru că amând încălcaseră regulile şi se lăsaseră prinşi de o dragos totală. Pierderea virginităţii la douăzeci de ani fusese hotărâre conştientă care o transformase în vânător, 1 timp ce faptul că se

îndrăgostise de omul care îi lu’ virginitatea o transformase în pradă. Totuşi, totul petrecuse foarte repede, se îndrăgostise de el, dar 136 schimb, el o învăţase totul pentru a o face perfectă pentru altcineva.

„Corpul, vă rog, domnilor11 auzea el vocea ei, pe tonul acela care pretindea, înainte de a se tângui, cerând să ştie unde naiba era corpul sau cel puţin un dinte, un os, o amprentă, orice care să confirme că soţul ei pierise în acea explozie. Putea auzi chiar şi acea inflexiune imperioasă a vocii ei care transforma acele cereri într-un interogatoriu, provocând pe oricine ar fi avut tupeul să-i transmită condoleanţe sau asigurări în locul probelor şi faptelor tiare. Singurul lucru care-l îngrijora pe Danny era bărbatul de la procuratură şi cum ar fi putut ea să scape de hfinuielile lui…

Danny îşi deschise ochii şi se îndreptă, mişcare pe care Iwnyze o interpretă ca pe o invitaţie să continue conver – «ţi-a.

— Singurul luau care mă îngrijorează este că islamicii fumlamentalişti se vor repezi să revendice atacurile noastre.

— Foloseşte-i, îi răspunse Danny adormit.

Cum adică?

Fă o înţelegere cu ei. Ce contează cine le revendică, ilm fi servesc aceluiaşi scop? Foloseşte-i în misiuni sinucigaşe, plĂteşte-i. La urma urmei, distrugem un inamic comun.

Şi cum rămâne cu mesajul către omenire?

Nu contează, Mac, dacă orice grup îndreptăţit sau nrhun neagă sau admite totul până la urmă. Cine ştie ilgur cine şi ce face? Singurele mesaje care impresio-W iia.1 sunt corpurile zdrobite, arătate la televizor.

Dar noi vrem ca numele organizaţiei Montonero I» Impe toate buzele…

Cu gloria, nu câştigi alegeri, Mac.

Danny nu mai spuse nimic, cu mintea invadată de iiilntirea lui Coriander, de parcă ar fi făcut dragoste cum «le ore întregi… îi lipsea îngrozitor.

Soarele începuse să strălucească mai puternic, ieşind în nori, şi pete luminoase se reflectau pe apă şi pe nisip, li im, privi pe fereastră, la splendoarea munţilor cu vârfufilv acoperite de zăpadă, din depărtare, o versiune antarctică a oraşului Cairns sau Brighton cu numeroasele lac şi gheţari adâncindu-se şi ridicându-se la orizont. Jee continua să meargă pe drumul şerpuit către capătul su al lumii, spre

un oraş din fondul Patagoniei, nu Ushuaia. Dorea cu disperare s-o vadă din nou. trecuseră decât patruzeci şi opt de ore şi simţea nevoia's; atingă, s-o simtă, să-i explice. Ceea ce ani de zile fusese abstracţie era acum realitate. Totul se sfârşise. Ce două femei – singurele – pe care le iubise în întrea sa viaţă nu mai erau. Alicia era moartă, iar Coriand era transformată în văduvă. În depărtare se zăreau su de oi păscând pe o păşune; o fermă era semnaliza printr-un fronton dublu ce ducea către intrarea un case din tablă ondulată cu acoperişul înalt. Un bărb îmbrăcat cu o fustanelă se mişca cu greutate, sprinindu-se într-un baston. Era un ţinut locuit de scoţieni velşi, îndeajuns de zdraveni pentru a îndura iarna patag mână.

Danny se gândi la fotografia sa cu Coriander, pe care ţinea în portofel. „Pentru totdeauna împreună", scris ea pe spatele fotografiei. Fotografiile nu mint nicioda spunea întotdeauna Coriander, numai oamenii nr" Păstrează-mi fotografiile, *querida,* gândi Danny, păstrează mereu, *mi amor,* pentru că ele nu mint, numai oamenii mi

UNSPREZECE

C

oriander se întoarse de la Chilpancingo într-o marţi şi-şi petrecu seara cu tatăl ei înainte ca acesta să plece la Washington. După ce el plecă, ea se băgă sub duş ţi rămase acolo, cu capul sprijinit de faianţa rece, fără să mul poată face diferenţa între apa care o stropea şi lacrimile care îi curgeau necontenit. Cu părul ud leoarcă, Coriander închise robinetele, se înveli cu un prosop, îşi I8 vu un turban cu altul şi ieşi din baie. Rămase în faţa oglinzii, privind în gol. Avea nevoie de timp pentru a se pul ea obişnui cu ideea, cugetă ea, era nevoie de timp ca să uite şi de curaj ca să-şi amintească. De fapt, se întâmplă să fie* căsătorită de trei ani, însărcinată în trei luni şi văduvă ilr trei zile.

Încet, se îndreptă spre dormitor, oprindu-se pentru

—*)* *i* desface valiza şi pentru a-şi face un ceai înainte de a – «b. iga în pat cu un morman de scrisori în braţe şi ţinând în le vizorul deschis doar pentru sunet. Adormi în patul plin de scrisori şi cu ecranul televizorului luminat, cu iifirul pe jumătate prins în turban, întinsă pe o parte, de-a Imul patului, de parcă întotdeauna ar fi dormit singură.

Ura deja dimineaţă când se trezi, tresărind dezorientam, nesigură câteva clipe unde se afla. Se ridică încet şi îşi 139

plimbă privirea peste întreaga dezordine; tava cu ceai pe covor,

scrisorile împrăştiate în pat şi televizorul apri cu sonorul la maxim. Sprijinindu-se cu spatele de pe întinse mâna către locul gol unde înainte dormea Dan ca să-şi aducă aminte că el nu va mai reveni curând, că ce mai rămăsese din viaţa lor împreună era un copilaş lua fiinţă în interiorul ei. Deodată, în câteva secunde, fă un scurt inventar al întregii sale vieţi, trecute, prezente viitoare. Şi ceea ce nu-i putea ieşi din cap erau două în mente petrecute cu Danny, separate de zece ani, dar ca întotdeauna păruseră o lungă conversaţie…

Era încă în Córdoba, la Universitate, când Danny, puţin timp înainte să plece la Buenos Aires pentru conduce banca, îi spusese că trebuie să-l uite şi să-şi con nu e viaţa fără el.

Coriander era foarte frumoasă în dimineaţa aceea, părul desfăcut şi nefardată, avea un aer sălbatic şi strălucire în ochi datorită faptului că anticipa o lup sâcâitoare pentru a-l convinge să nu plece. îmbrăcată toa în negru, cu pulover şi pantaloni, ghete şi jachetă de pl neagră, îi aţinuse calea când ieşise de la curs în ziua aceea”.

— Te iubesc, îi spuse ea simplu.

El se opri, cercetându-i chipul, ca şi cum ar fi put găsi acolo răspunsul potrivit.

— Te rog, Coriander, nu face asta…

Ea se apropie un pas, aproape atingându-i braţul.

— Ia-mă cu tine…

El mai rămase un moment acolo, apoi se întoarse şi îndreptă cu paşi mari spre ieşire. Dar ea fu imediat în stele lui, urmărindu-l, dar neîndrăznind să-l ia de braţ. Tr cură tăcuţi prin lungul portic cu ceramică ruginie şi ap ieşiră pe sub arcada albă de stuc, oprindu-se în pia’ pavată, de unde în depărtare se putea vedea un turn biserică.

— Nu pot să-ţi ofer nimic… începu el cu ochii înlăcrima

— Nu vreau nimic, te vreau doar pe tine… 140

— Nu mi-a mai rămas nimic.

— Oricât ar mai fi, e de-ajuns… şi, în ciuda tuturor eforturilor de a se stăpâni, o lacrimă i se rostogoli pe obraz.

El o luă de mână.

— Nu aici, spuse el, conducând-o în biroul lui.

Nu era nicio lumină acolo şi nici el nu se apucă să pregătească un ceai de *mate*. Îi indică doar un scaun, înainte de a se întoarce pentru a se aşeza în faţa ei, cu braţele pe spătar.

— Mi-am dat deja demisia.

Ea era tăcută, simţind că moare în interior, dar hotărâtă să nu-şi pledeze cauza până ce el nu termina tot
i e avea de spus.

El aştepta ca ea să replice. Dar ea nu spuse nimic.

— E ceva la care se lucrează de luni de zile… spuse el ţi se opri din nou. Dar ea continua să tacă. Tu ştii ce se întâmplă, Coriander, în fiecare zi alţi oameni dispar, alte ţi alte trupuri sunt scoase la mal de ape, şi nimănui nu pure să-i pese. Îi omoară pe cei mai buni, cei mai străluciţi…

Qnd se opri din nou, ea îi luă mâinile într-ale ei, le duse la buze şi-i şopti:

— Lasă-mă să fiu acolo, cu tine, să te ajut…

Urmă o pauză interminabilă, apoi el spuse:

— Nu pot…

Coriander nu se mişcă, ochii îi erau plini de durere şi te abţinea cu disperare să nu plângă. Îi veni în minte că
I loria Lucia spunea mereu că o femeie trebuie să arate iei mai bine când părăseşte pe cineva sau când este l>Arăsită, pentru că aceasta este imaginea ce se păstrează despre ea…

— Tu m-ai făcut să înţeleg, începu ea, luptându-se cu un rimile, datorită ţie mai există încă o speranţă de a-l găsi pe Hernando şi pe ceilalţi. Te rog, Danny, ia-mă cu tine şi, orice ai face, lasă-mă să particip şi eu…

— Tu meriţi mai mult…

— Te iubesc, nu e o problemă de merit, poate că ea cel mai rău lucru din viaţa mea, dar te vreau…

— Eşti atât de tânără, atât de inocentă, spuse el cu privire plină de regret.

— Tu eşti viaţa mea, îl întrerupse ea cu lacrimi în glas.

— Sunt deja amestecat în chestia asta, nu înţelegi Asta e viaţa mea. E ceva ce merge dincolo de sentimentele mele…

— Spune că nu mă iubeşti…

— Nu pot să-ţi spun asta, şopti el.

Ea începuse deja să plângă, dar nu-i mai păsa, nu-i în păsa de imagini sau aparenţe, sau orice altceva, nu gândea decât că-l pierde.

— Nu face asta, Danny, te rog, ia-mă cu tine.

— Nu înţelegi… oftă el, retrăgându-şi mâinile şi ducându-se.

— Înţeleg mai mult decât crezi tu. Tu eşti cel care n înţelege că

nu trebuie să renunţi la mine ca să faci altce Ambele părţi ale vieţii tale pot exista împreună. Iubir pentru mine nu te va împiedica, indiferent ce trebuie faci.

— Te voi iubi întotdeauna, Coriander, spuse el privind

— Asta nu-i de ajuns, replică ea, ridicându-se şi veni foarte aproape de el.

— Asta-i tot ce pot face.

— Vreau să facem dragoste, îi şopti ea.

El ezită un moment, înainte de a-i prinde faţa în mâi sărutând-o, apoi o strânse în braţe şi o sărută mai puterni strivindu-i sânii de pieptul lui. Fragilitatea ei dispăru dată cu nehotărârea lui atunci tind se sărutară, muşcându buzele până la sânge. Din nou, ea făcu primul p* conducându-l către canapea, îngenunchind în faţa lui desfăcându-i pantalonii şi cămaşa, aruncându-şi hainele pe ea, sărutându-i abdomenul, coapsele şi penisul ere Mai mult de atât, avea nevoie să se îngroape în el, să-l p mească în ea.

Grăbită, îi sări în braţe, acoperindu-i gura cu a ei şi toate imaginile şi raţiunile dispărură. Şi fără ca ei să ştie, un microfon ascuns undeva în biroul lui înregistra toate jiilrcrile de rău, toată pasiunea şi toate sunetele, pentru generalii din Casa Rosada şi pentru ambasadorul american…

După aceea, el o ţinu strâns, fără ca vreunul să spună
i era, până tind clopotul bisericii bătu de prânz. Ea nu-şi ffleea nicio iluzie când se ridică să se îmbrace, simţind mm el îi urmărea fiecare mişcare. În ultimul moment, el e ridică, se îmbrăcă la repezeală şi-i spuse că o conduce până la sala de curs. Ea se gândi să-l refuze, dar n-o făcu. Aproape îmbrăţişaţi, se îndreptară către clădirea de ştiinţe sociale, traversând piaţa pavată cu piatră unde se * (la micuţa biserică cu clopotniţă, apoi trecură pe sub Arcada acoperită cu stuc, prin porticul pavat cu ceramică ruginie, până ajunseră în faţa sălii de curs. Nu se putea întâmpla, gândea ea, nu se va întoarce să plece şi s-o lase «colo singură, dar se înşela. El o lăsă acolo, fără să mai privească înapoi. Apoi mai vorbiră o dată la telefon, când ni îl sună la banca din Buenos Aires să-i spună că avea de giud să plece la New York. El îi ură numai bine…

În cei zece ani necesari lui Coriander ca să-şi termine rezidenţa şi să meargă să lucreze la Brooklyn General, Int ui singură, în Upper West Side, într-o clădire lângă

<eniral Park. Cartierul era neobişnuit pentru Mahattan.
i îi copaci aliniaţi pe stradă, cu tomberoane de gunoi legate
i îi lanţuri de porţi din metal, proaspăt vopsite. O actriţă englezoaică, de vreo optzeci de ani, era proprietara clădirii, Im apartamentul era o achiziţie; un etaj întreg cu o
i iimeră mare cu tavanul foarte înalt şi un şemineu care hmeţiona, o nişă destul de mare pentru un pat dublu şi o masă de călcat pe care Coriander o folosea mai mult dreptu-i ier. Bucătăria era potrivită, ţinând cont de faptul că (oriander mânca rareori acasă, luând masa mai ales la t imuna spitalului, iar baia era străveche, cu o cadă cu 143

picioare şi cu robinete care nu se închideau bine. Trebuie să-şi astupe urechile ca să poată adormi.

Încântătoare şi ciudată, ştiind să ghicească în cărţi şi î» frunze de ceai, Miranda Malone, nu numai că era pro –, prietăreasa clădirii, dar locuia în apartamentul de la subsol împreună cu vreo opt sau nouă pisici care hoinăreau încoace şi-ncolo printre tot felul de cutii împrăştiate, Pereţii dormitorului ei erau acoperiţi cu afişe de teatru şi fotografii din diferite perioade ale carierei Mirandei. Salonul era, de asemenea, ticsit cu farduri de tot felul, a colecţie de pene, busturi de croitorie pe care erau atârnate rochii ţigăneşti, suporturi pentru peruci încărcate cu tot felul de peruci în diferite nuanţe de roşu. Deasupra atârna un candelabru din sticlă colorată, plin de praf. Un pat de campanie, totdeauna desfăcut, cu aşternutul din satii mototolit, în care stătea şi ţinea discursuri, se afla îi mijlocul camerei. Miranda era un personaj care tră ostentativ şi neconciliant într-un trecut care-i includ vreo doi soţi şi nenumăraţi amanţi. Doar amintirile o mai ţineau în viaţă de când Miranda îşi încheiase socotelile e această lume şi investise înţelept în clădirea aceea, ce-i dădea ocazia să ţină predici de genul: „N-ai nici grijă, scumpete, dacă te prinde cineva fără chiloţi, aţi timp cât ai un loc unde să-i pui când s-a terminat cu part asta a vieţii”.

Coriander deveni chiriaşa ei favorită nu numai pent că-şi plătea chiria la timp, ci mai ales pentru aparat portabil de măsurare a tensiunii. Se împrieteniră du vreo două, trei vizite profesionale, când Coriander înşele că şi singurătatea e o boală. Deveniră din ce în ce în apropiate, aşa cum numai două femei pot deveni, de femei ale căror vieţi se aflau în stadii de tranziţie diferite.

Miranda o convinse pe Coriander să meargă la petr cerea aceea a lui Remi şi Luis Botero, un cuplu argent nian care avea un

apartament în New York. În ciu oboselii acumulate în urma schimburilor maraton de

144

spital, Coriander îşi adună toate puterile şi merse. Era o noapte geroasă de iarnă care oferea o scuză perfectă pentru a nu purta ceva subţire şi care-i permise să iasă în evidenţă mai mult decât de obicei în mijlocul tuturor acelor femei îmbrăcate în rochii de seară elegante. Coriander purta pantaloni marinăreşti negri, ghete şi un pulover pe gât, iar părul ei lung, blond închis îi cădea pe umeri şi pe spate, strâns în părţi cu piepteni de păr negri. Buzele îi erau rujate cu un ruj de culoarea piersicii, obrajii fardaţi în aceeaşi nuanţă iar ochii erau umezi şi luminoşi din cauza lipsei de somn.

Din clipa în care Coriander intră în apartament, Remi Botero se repezi la ea, clipind des din ochii cu gene false ifi învârtind periculos, prin foaierul aglomerat, un portţigaret din argint veritabil. Remi Botero era o femeie remarcabilă, fără vârstă, înaltă, subţire ca o trestie, cu părul negru tăciune, ochii negri şi un simţ dramatic pe care îl folosea chiar şi în cele mai simple conversaţii. Remi avea bunii, iar Luis era intelectualul. Ea crea bijuterii care se vindeau exclusiv în două, trei magazine din lume, la preţuri pe care numai vreo doi, trei oameni şi le puteau permite, iar Luis scria poezii explicite despre sex, pe care le publica singur şi le dădea câtorva persoane din lume care apreciau acest gen.

— Mi-era teamă că n-o să vii, exclamă Remi, Kfirutând-o pe Coriander pe obraji şi luând un pahar de ţampanie de pe o tavă. Vreau să-ţi fac cunoştinţă cu cineva, o anunţă ea, împingând-o pe Coriander în mulţime.

Coriander nu-şi putu explica exact senzaţia pe care o» lmţi în stomac, ca o combinaţie de teamă şi agitaţie în timp ce o urma pe gazda ei prin camere, oprindu-se să-i mt lu’ te pe invitaţi. Pe unii îi cunoştea, pe alţii nu, deşi n-ar fi putut să-şi amintească de niciun chip la urma urmei.

ihlur dacă viaţa ei ar fi depins de acest lucru. Doar atunci

iiml ajunseră la acel pian mare şi alb din colţul camerei, Inima ei începu să-i bată gata să-i spargă pieptul.

Acolo era el. Stătea cu capul înclinat într-o parte ascultând pe cineva, ţinând în mâna lui frumoasă obişnui ţigară Gitanes. Nu se schimbase aproape deloc, poatţ doar părul era puţin mai scurt şi avea

mai multe fire alb şi poate că avea ceva mai multe riduri în jurul ochilor când zâmbea. Se simţi vlăguită. Şi-ar fi dorit să fi purtat cevi mai feminin, spera ca zâmbetul să nu-i fie prea lumino sau vocea prea pătrunzătoare, sau o mulţime de alt lucruri care ar fi arătat că încă nu-l uitase.

— Coriander, spuse Remi ţinând-o de mână, vreau ţi-l prezint pe Danny Vidal…

Coriander era la doi paşi de buzele lui, încremenită în timp ce Danny veni la ea şi-o luă în braţe.

— Mi-a fost groaznic de dor de tine, şopti el cu gut îngropată în părul ei.

Remi rămase surprinsă.

— Ei, nu-mi spune că vă cunoaşteţi, o auzi Coriand pe gazdă, vorbind de undeva de pe altă planetă. Şi eu cât voiam să vă fac personal cunoştinţă, adăugă Remi înain de a fi răpită de unul dintre musafiri.

Coriander şi Danny erau singuri în mijlocul a cinciz" sau şaizeci de oameni. Ceea ce ar fi trebuit să facă ar fost să-şi stăpânească emoţia, să-şi ascundă privirea ace de uimire de pe faţă şi să spună simplu: „Ce drăguţ să t întâlnesc aici după atâţia ani!", ceea ce el ar fi putut cons* de-a că era un reproş. Sau ar fi trebuit să pretindă că n ştia exact cine era, deşi figura îi era familiară, şi să spună „Adu-mi aminte unde ne-am întâlnit.", ceea ce el ar luat-o drept o insultă. Sau ar fi putut să se lase condusă instincte şi să întrebe simplu: „Ce dracu' ai făcut în tira ce eu te iubeam, te aşteptam 1 şi să adauge: „Şi încă e mai iubesc…", ceea ce ar fi creat o adevărată scenă care câteva zile ar fi ajuns până la urechile celor din Buen Aires. Dar n-avu timp să scoată nicio vorbă sau să prindă că şi-a pierdut memoria, să-l ignore sau să-l insul pentru că el o strânse în braţe, o sărută pe gură şi îi spus 146

— N-am încetat nicio clipă să te iubesc în aceşti zece ani…

Şi iată povestea lor dezvăluită în mijlocul petrecerii, sub ochii întregii comunităţi argentiniene din New York. Dar Coriander era splendidă, afişând unul dintre cele mai încântătoare zâmbete ale sale, folosindu-şi toate valenţele farmecului ei pe care habar nu avea că le deţine, încercând din răsputeri să facă faţă situaţiei.

— Ce faci în New York? întrebă ea cu intonaţia potrivită unei petreceri.

— Încerc să te regăsesc, spuse el, privind-o în ochi.

Orice ar fi putut spune ar fi fost fără rost, pentru că trecerea anilor nu-i schimbase sentimentele în ceea ce-l privea.

— Cât vei fi aici? întrebă ea, ignorându-i vorbele, buzele şi ochii.

În acel moment, el îi arătă clar că n-avea de gând să se mulţumească cu faţada ei de indiferenţă. O luă de braţ şi traversă camera salutând pe cei pe lângă care treceau, zâmbindu-le, fără ca măcar să-i vadă.

— Te duc acasă, o informă el.

Oprindu-se brusc, îl întrebă:

— Şi unde mă rog e asta? Unde dracu' e „acasă" după zece ani, şase luni, trei săptămâni şi paisprezece zile?

El o studie cu un zâmbet în colţul gurii.

— Eşti la fel, spuse el cu tandreţe, porţi chiar şi aceleaşi haine…

Ea îşi aţinti ochii în pământ şi îşi aminti că era îmbrăcată toată în negru în ultima lor zi la Córdoba. Când ridică privirea, avea lacrimi în ochi.

— Nu e de-ajuns, şopti ea.

— S-ar schimba ceva, dacă ţi-aş da socoteală pentru ultimii zece ani? M-ai ierta?

Zece ani, şase luni, trei săptămâni şi paisprezece zile din viaţa ei trecuseră, iar el se întreba dacă o scuză sau o explicaţie ar fi făcut să se schimbe ceva.

— Putem merge undeva să stăm de vorbă?

Dacă nu altceva, cel puţin curiozitatea o făcu să accepte, lăsând la o parte faptul că nu-l uitase încă. Fără să spună nimic nimănui, plecară. Merseră în apartamentul ei şi vorbiră toată noaptea stând pe podea. Bine-ai venit umilinţă, gândea ea în timp ce sorbea din paharul cu brandy, iar lumina tremurătoare a lumânărilor arunca, umbre pe faţa lui frumoasă în timp ce îşi cerea scuze şi/ încerca să îndrepte lucrurile. O ultimă îngenunchere a (mândriei, gândi ea când se iviră zorile…

— Am venit la New York, sperând să te găsesc…

— M-ai fi putut găsi mai de mult.

— Am dus o viaţă imposibilă înainte să vin aici.

— Îmi datorezi explicaţii…

— Sunt atâtea explicaţii, draga mea, nici nu ştiu cu ce să încep…)

— Cu începutul, cu ziua din care nu te-am mai văzut…

— Am fost ocupat cu obţinerea banilor pentru opoziţie, am

negociat arme şi provizii, apoi banca a fost închisă…1

— La început, probabil, dar, Danny, pentru Dumnezeu, zece ani…

— Viaţa mea a fost închinată tragediilor celorlalţi oameni, spuse el, ca şi când asta ar fi fost o explicaţie.

— Ai pe cineva? întrebă ea ţinându-şi respiraţia.

— N-a fost niciodată altcineva.

— De ce nu mă întrebi şi tu?

— Pentru că n-am nevoie…

— Cum poţi fi atât de arogant?

— Nu sunt arogant. Pur şi simplu, ştiu că, atunci dn iubeşti aşa cum iubim noi doi, nu mai poate fi şi altcinev & i M-am gândit la tine în fiecare clipă…

Reuşise să reducă despărţirea lor la câteva minut Dar nu mai avea importanţă asta, pentru că anii de des părţire fuseseră secole pentru ea.

— Ai fi putut face ceva, m-ai fi putut anunţa că în trăieşti sau că vrei să te aştept.

El începu să-i explice şi faţa îi păru chinuită de durere, aşa cum ea nu o mai văzuse nicicând, gura lui avea o expresie pe care nu i-o cunoştea.

— M-am gândit la asta la început, până când toţi ceilalţi au fost arestaţi, iar eu am fugit. După aceea a fost imposibil. N-ai fi putut veni unde eram eu.

— Unde erai?

— În Havana.

— Deci zvonurile erau adevărate.

— Erau atâtea zvonuri, încât unele au luat proporţiile unor mituri…

— Noi am auzit că spălai banii organizaţiei Montonero prin banca din Buenos Aires. După ce Junta a închis banca, tu ai reuşit să fugi cu banii în Cuba de unde ai susţinut revoluţia…

— Era singurul loc de unde ne puteam continua activitatea, altfel n-ar mai fi rămas nicio speranţă nimănui. Oamenii continuau să dispară, iar noi n-am renunţat.

Era prea complicat pentru ea să înţeleagă, deşi nobleţea cauzei era din nou în favoarea lui. N-o părăsise nici pentru o femeie, nici pentru bani sau aventură, ci pentru a încerca să oprească o oroare pe

care chiar ea însăşi o (răise, chiar dacă numai la periferie.

— Şi dacă-ţi spun că nu te mai iubesc, întrebă ea printre lacrimi, şi dacă-ţi spun că sunt prea supărată şi prea rănită ca să mai am aceleaşi sentimente pentru tine? I'c-ai gândit vreodată la asta?

— Căsătoreşte-te cu mine, spuse el pe neaşteptate. Pentru totdeauna. În sfârşit.

Îi veni să râdă, dar nu era sigură dacă de bucurie sau de furie.

— N-aş mai putea trece încă o dată prin asta, spuse ca ca un avertisment.

— N-o să mai fie nevoie, îţi jur. Mai dă-mi o şansă, te rog…

— Şi acum?

— Voi prelua conducerea băncii Inter Federated.

— Din nou? spuse ea cu ochii larg deschişi.

— Nu, draga mea, am devenit un capitalist, răspunse1 el râzând şi apropiindu-se de ea.

— Cum poţi să treci aşa, de la o extremă la alta?

— Aveam motive serioase pe vremea aceea. Când am, plecat, credeam că este responsabilitatea mea să schimb unele lucruri şi dacă aş fi simţit altfel, nu te-ai fi îndrăgostit de mine. Făcu o pauză. Cred că am reuşit, pentru că acum nu mai am niciun motiv să lupt.

Era liniştitor să-i accepţi explicaţiile, întrucât acestea includeau o promisiune pentru tot restul vieţii. Oricum, ar fi fost inutil să-i reziste, pentru că el o săruta pasionat, mângâindu-i faţa. Oftă odată cu el şi simţi un fior cutremurător în clipa în care buzele li se despărţiră; el începu s-o dezbrace, dezbrăcându-se şi el. Îşi dădu jos bretelele, îşi scoase cămaşa, papionul, îşi aruncă pantofii din picioare, ciorapii, până rămase complet gol şi se întinse lângă ea pe podea. Lasă-l, gândea ea, lasă-l să facă tot ce vrea, pentru că şi-aşa trecuse dincolo de orice ameninţare de a mai fi abandonată. Nu se putea întâmplă de două ori cu acelaşi, rezultat…

După aceea vorbiră despre munca ei la spital şi planurile lui legate de banca Inter Federated, vorbiră despre tatăl ei şi despre fratele lui, apoi ea îl întrebă de Hernando.

— Trăieşte?

— Ştii că cea mai mare pasiune a lui era să cânte la *bandoneon,* răspunse evaziv Danny.

— *Era,* deci ştii sigur că e mort…

— L-am mai văzut o singură dată…

— Unde? Ce s-a întâmplat?

— I-au tăiat mâinile…

— Dar unde e? repetă ea şocată.

— Era atât de deprimat, *querida,* încât s-a sinucise spuse Danny luând-o în braţe.

Ea plânse încet în timp ce Danny o ţinea în braţe, da lacrimile ei nu erau numai pentru Hernando, ci pentru toţi cei care suferiseră în anii aceia. Şi după ce încetă plângă, continuară să vorbească despre vechii lor priete150 din Buenos Aires şi noii prieteni de aici, din New York, despre cât de mult o iubea el şi cât de mult îl iubea ea şi hotărâră să încerce din nou să fie împreună, de data aceasta pentru tot restul vieţii.

Miranda Malone îl cunoscu şi ea pe Danny Vidal şi nu mult după aceea ea îi oferi lui Coriander o părere negativă despre el şi câteva sfaturi despre viaţă şi dragoste.

— Nu ocupi locul cel mai important, draga mea.

— O altă femeie?

— Prea simplu.

— Ne căsătorim luna viitoare, anunţă Coriander, de parcă asta ar fi explicat totul.

— Ce păcat că femeile se căsătoresc cu prima lor dragoste şi numai din motive greşite, observă Miranda, entuziasm, dorinţă de posesiune, pasiune şi până la urmă ajung să fie umilite.

Era o observaţie ciudată dat fiind că era făcută cuiva care urma să se căsătorească.

Cu vreo săptămână înainte de nuntă, Danny o duse pe Coriander să-i arate noul lor apartament de pe Fifth Avenue. Ţinând-o de mână, o plimbă prin cele zece camere mari ale căror ferestre dădeau spre muzeul de artă Metropolitan. Era neliniştitor; îi dădea senzaţia că apartamentul ffleea parte dintr-un plan mai mare, datorită modului în tare Danny îi explica ideea proiectantului, modului în tare îi făcu cunoştinţă cu cei care decorau pereţii, şi cu meşterul în marmură care făcea şemineurile, cu meşterul în lemn care se ocupa de lambriurile din stejar şi de lavane. Şi pe urmă, mai erau toate cărţile acelea legate în piele pe care Danny le comandase cu toptanul şi toate antichităţile acelea care sosiră de la o casă de licitaţie din Ircenwhich Village. Coriander avea impresia că totul fusese aranjat pentru a crea un trecut; fiecare obiect din «-colul al optsprezecelea şi fiecare ediţie

princeps care Intra în viaţa lor părea să inventeze o istorie. Dacă n-ar fi fost aşa de prinsă de munca ei sau dacă ar fi fost genul de femeie pe care s-o intereseze decoraţiunile, s-ar fi ocupat ru însăşi de asta.

În după-amiaza aceea, Danny purta un pulover pe gât, de culoarea smântânii, pantaloni marinăreşti gri şi o jachetă albastră, în buzunarul jachetei având o pereche de ochelari de soare. Coriander purta un costum gri cu o jachetă asortată şi avea un zâmbet îngheţat. El simţi că ceva nu era în regulă, pentru că veni lângă ea la fereastră, o luă în braţe şi, frecându-şi bărbia de obrazul ei, îi şopti la ureche:

— De ce eşti aşa de tristă, *querida*?

— Nu sunt tristă, sunt copleşită.

— Uite, îi arată el, se vede parcul unde se vor juca copiii.

— Copiii cui?

— Copiii noştri. O să fii fericită aici, îţi promit, *amormio.*

— Îmi aminteşte de ambasadă.

— Casa asta e a noastră, *querida.*

Ea ar fi dorit să-i arate că nimic din apartamentul acela nu era al lor. Era prima dată când vedea cum urma să arate noua lor casă; o făcuse singur, şi o făcuse pentru el, străinul care devenise, într-un fel, în New York.

— Ştii, iubitule, încercă ea, aş fi fericită să locuim 1 Miranda, numai să fim împreună.

El zâmbi forţat, un zâmbet pe care ea nu-l mai văzuse până atunci.

— Cum ar putea proprietarul unei importante băncii din New York şi soţia sa să locuiască într-o casă de închiriat? O sărută pe nas. Doar dacă Miranda ar vrea să vândă…

Cum ea nu-i răspunse, el îi sărută ochii şi gura. Invo* luptar ea se încordă.

— Ce se întâmplă?

— Sunt speriată, spuse ea simplu.

— De ce *querida*? Vom avea o viaţă minunată, se el, luând-o din nou în braţe.

— Nu mă reprezintă, şi nici pe tine…

— E important pentru afacerile mele să fie aşa. Îi trebuie, ca să atrag clienţi pentru bancă. 1 152

Şi cine era ea să nu fie de acord cu munca lui de-o viaţă? L-ar fi urât dacă ar fi obligat-o să-şi schimbe munca ţi programul. Şi-l dorea

totuşi, oricum.

— Ce s-a întâmplat cu idealismul tău?

— E aici, răspunse el, punându-şi mâna pe inimă, dar timpurile s-au schimbat, draga mea, viaţa mea nu mai este o adunătură de vagabonzi idealişti care discută despre revoluţie într-o cafenea universitară sau predau teorii economice abstracte. Ţi-am promis, *querida,* gata cu politica, mă ocup numai de afaceri.

— Da, rosti ea încet, mi-ai promis…

— Este începutul unei vieţi minunate, spuse el în timp ce o îndepărtă de fereastră, susţinând-o cu braţul de mijloc, buzele sărutându-i obrazul înainte de a se opri sub uriaşul candelabru de cristal, prins de tavanul sculptat din salon. O trase lângă el. Drăgăstos şi pasionat, o sărută din nou, şi de data aceasta se aprinse, plin de dorinţă. Îi atinse uşor buzele cu limba, apoi o sărută din ce în ce mai pasionat, înfiorându-i trupul, acel fior tulburător şi familiar care se oprea între coapse. E ziua noastră, şopti el. Spune-mi ce-n doreşti…

Alarmată, ea nu-i spuse că ceea ce-şi dorea cel mai mult era ca străinul acela, oricare ar fi fost el, să plece.

DOISPREZECE

E

ra dis-de-dimineaţă şi femeia care aştepta la urgen purta o rochie fără mâneci şi o batistă legată în lui capului. Braţele îi erau albe şi fără vlagă, faţa îi era acoperită de broboane de transpiraţie, şi urmele vagi ale un erupţii se vedeau într-o parte a gâtului, dispărând în jo sub guler. Era una dintre femeile acelea religioase ai căr copii între trei şi opt ani aveau nevoie de o doză suplimentară de injecţii antiinfecţioase. Bătrânul care: învârtea pe acolo părea pierdut şi foarte singur, privii totul cu ochi de şoim, dezlipindu-şi privirea doar pent a-şi scoate şapca din nailon ca să-şi scarpine părul um mestecând încontinuu din gura fără dinţi. Mai era acolo o pereche, străini de oraş, aşteptând un prieten care fus internat după ce căzuse de pe o scară şi-şi spărsese capu’” Moţăiau, cu picioarele întinse, împiedicând trecerea infirmierilor care împingeau paturile rulante. Două prost tuate moţăiau într-un colţ; una din ele avea un co frumos şi purta pantofi cu toc, de un roşu aprins, cealal asculta la căşti un compact disc, mişdindu-se în ritmul în zicii ce-i cânta la ureche.

Lângă uşa rotativă, care separa secţia se urgenţă secţia de răni deschise, un bărbat stătea sprijinit de zi

Purta un costum kaki cu o cămașă albastru deschis, descheiată la gât, și o cravată băgată în buzunarul de la piept; părul îi era încă umed de la dușul de dimineață, era proaspăt bărbierit și mirosea a lămâie. Era o figură neobișnuită pentru locul acela.

Era prima zi de serviciu a lui Coriander. Purta blugi și un tricou peste care îmbrăcase halatul de spital. Părul îi era strâns la spate și nu avea niciun fel de fard pe față. Își parcase mașina, traversase trecerea suspendată ce lega spitalul de laboratoare și banca de sânge, apoi intrase în labirintul coridoarelor subterane. Acum trecea ușor amețită prin secția de urgență și se apropia de ușa rotativă a secției de răniți. Se opri mirată când îl văzu.

— Ce faceți aici? întrebă ea amintindu-și mesajul pe care i-l lăsase pe robotul telefonului, îmi cer scuze, ar fi trebuit să vă sun, se scuză ea, dar m-am întors târziu și…

— Probabil că nu aveați ce să-mi spuneți, zise el, ridicând din umeri.

— Asta nu-i o scuză. Evident, dumneavoastră aveați ceva să-mi spuneți…

— Nimic atât de important, încât să nu pot aștepta până dimineață, spuse el zâmbind. Pot să vă invit la micul dejun?

Adam Singer avea ceva care o făcea să se simtă în siguranță. Probabil că aspectul său plăcut, copilăresc și lejeritatea manierelor, pentru că în niciun caz nu era meseria pe care o avea.

Ea își privi ceasul. Era opt și jumătate. Dacă se grăbea, l ar fi putut acorda cincisprezece minute…

— Putem merge la restaurantul grecesc de peste drum?

— Sunteți de serviciu toată ziua? întrebă el în timp ce traversau strada.

— Toată noaptea și toată ziua de mâine. Treizeci și iise de ore.

— Tot atât de frumoasă sunteți și la sfârșitul celor treizeci și șase de ore cum sunteți acum?

Poate că s-ar fi simțit jignită dacă lumina semaforului n-ar fi trecut pe roșu și Adam n-ar fi grăbit-o, luând-o dei braț la primul scrâșnet de roți.

— Norocul dumneavoastră este că sunteți atât de simpatic, încât nu mă pot supăra.

Merseră tăcuți până la intrarea în cafenea, unde proprietarul o salută, spunându-i pe nume, iar unul dintre chelneri o întrebă:

— O masă pentru două persoane în spate, doamnă doctor?

Ea se întoarse să-l întrebe pe Adam:

— Vă convine?

El aprobă, înclinând capul, şi o urmă.

Nu începură conversaţia decât după ce chelnerul lei turnă cafeaua în ceştile care se aflau deja pe masă. Coriander se întrebă care dintre cele o mie de motive o făcea să se simtă stânjenită. Alegeţi unul, gândi ea.

— De ce m-aţi căutat?

— În primul rând, ca să aflu cum vă simţiţi…

— Am plecat din Mexic ieri după-amiază, spuse ea, punând ceaşca pe masă.

Nu se simţea în stare să pronunţe numele oraşului pe care îl va ţine minte toată viaţa.

— Tatăl dumneavoastră v-a însoţit?

— Da, dar a plecat la Washington aseară.

— Aţi făcut bine că aţi venit direct la lucru.

— N-aveam de ales, chiar dacă aş fi preferat să stau singură. Nu avem destul personal.

Adam se hotărî pe loc să facă ceea ce trebuia. Scoase din buzunar două fotografii şi ei îi dădu una. Era fotografia unui bărbat stând în faţa unei cocioabe dărăpănate şi, zâmbind spre aparat, avea părul lung şi negru, nepieptănat şi căzut pe frunte, iar pe pieptul gol îi atârna un lanţ gros * 156 de aur cu o uimitoare colecţie de medalii strălucitoare ce contrastau cu părul negru ce acoperea pieptul bărbatului.

— Îl recunoaşteţi?

— Nu, cine este? întrebă ea după ce studie fotografia.

În loc să-i răspundă, Adam îi arătă cea de-a doua fotografie.

— Dar asta?

Era aceeaşi, doar că nu se vedea decât porţiunea cu pieptul gol al bărbatului, mărită pe toată fotografia. Păli în timp ce o studie.

— Ce-i asta? şopti ea, încercând să-şi revină în timp ce asculta explicaţia lui Adam.

— Qnd aţi fost aşa de sigură că torsul acela nu era al soţului dumneavoastră, am început să mă gândesc că trebuia să fie al unui alt corp care să treacă drept al lui.

Se opri şi o urmări cu atenţie să vadă dacă putea suporta. De

parcă i-ar fi citit gândurile, ea îi spuse:

— E-n regulă, continuaţi…

El continuă.

— Când am vorbit cu Luckinbill, acesta mi-a vorbit despre cumnatul dumneavoastră, care se grăbea să incinereze torsul acela, şi mi-a jurat că nu l-a identificat ca fiind 11! vreunuia dintre piloţi. Se pare că cei doi piloţi mergeau în weekend să înoate în piscina lui din Connecticut. m (fiice caz, am început să mă gândesc că cineva luase de undeva un alt corp pentru a umple cel de-al treilea bazin. Se opri. Vă simţiţi bine? Ea înclină din cap. După ce v-am întâlnit la hotel, m-am întors la morgă şi am vorbit cu antreprenorul de pompe funebre, care mi-a povestit că nu sunt echipaţi pentru a păstra prea multe corpuri din ui uza căldurii. Te face să te gândeşti că pe-acolo nici nu se trăieşte, nici nu se moare în iunie… Mi-a spus că ultima dată când morga a mai fost aşa de aglomerată a fost în 1813, când cineva a avut ideea strălucită de a desprinde zona aceea de Mexic şi toţi adepţii ideii au fost împuşcaţi. Aşa că mi s-a plâns despre cât de greu se descurcă cu toate

problemele acelea, iar eu l-am întrebat care „toate problemele”, pentru că, după câte ştiam, nu se prăbuşise decât un avion. Atunci mi-a spus despre cineva din oraşul vecini care s-a prăbuşit cu camionul în râpă. Făcu o pauză şi apoi continuă. Afurisitul ăla de camion a explodat în fundul râpei şi n-a mai rămas nimic din el sau cel puţin aşa a spus antreprenorul de pompe funebre. Adam o studie o clipă. Omul părea foarte nervos şi amărât, aşa că i-am luat o bere. S-a mai relaxat şi a început să-mi povestească despre Papa care s-ar putea opri în Cerro el Burro, ăsta-i numele oraşului vecin, în timpul pelerinajului său în America Latină…

— De ce? întrebă ea, recăpătându-şi vocea.

— Exact asta l-am întrebat şi eu, dar nici n-o să vă vină să credeţi. Cu câteva zile înainte de accidentul de camion, tipul din fotografie, cel care a murit, afirmase că îl văzuse pe Iisus pe acelaşi drum şi în acelaşi loc unde s-a petrecut accidentul.

— Aşa că v-aţi dus şi aţi vorbit cu preotul de acolo despre viziune.

Adam încuviinţă din cap.

— Da, cu părintele Ramón. Acesta m-a dus la casa tipului şi mi-a

făcut cunoştinţă cu soţia acestuia, care mi-a dat fotografia. Am mărit porţiunea cu pieptul, pentru că mi-a făcut impresia că arată la fel ca torsul acela. Ce credeţi?

Ea privi încă o dată fotografia torsului, apoi se uită la Adam şi îl întrebă dacă el crede că este o coincidenţă că omul acela murise tocmai atunci sau dacă crede că cineva îl omorâse special pentru a mai face rost de un corp.

— Asta ne duce înapoi la problema de bază. Dacă cumnatul dumneavoastră n-ar fi fost aşa de grăbit să incinereze resturile acelea, nu mi-aş mai fi bătut capul cu persoana care a condus camionul, pentru că aş fi fost prea ocupat cu trimiterea rămăşiţelor la un laborator pentru analize şi identificare. Făcând asta, aş fi putut să-mi văd de treaba mea, să aflu dacă se descoperise vreo rană de glon 158 sau orice altceva care mi-ar fi putut spune exact cauza morţii după ce aflam că torsul nu provenea dintr-un accident de avion…

Coriander se gândi de cât timp îşi înghiţea furia că Danny o lăsase într-o asemenea situaţie.

— Şi acum?

Era încă albă ca hârtia şi părea pe punctul de a leşina.

— Din nefericire, nu există nicio probă fizică, aşa că va trebui să bâjbâi printre jurnale de bord şi situaţii bancare, să vorbesc cu cât mai mulţi oameni care au văzut avionul înainte de a se prăbuşi sau care l-au văzut pe soţul dumneavoastră, sau care ştiau ce se întâmplă la bancă înainte…

— Este de necrezut cum omul acesta, pe care nu l-am cunoscut şi nu-l voi cunoaşte niciodată, poate fi motivul care să mă facă să mă gândesc dacă întreaga mea viaţă a fost o minciună, spuse ea ţinând fotografia în mână.

— Şi a fost?

— Nu mai ştiu, răspunse ea sinceră.

— Soţul dumneavoastră v-a vorbit vreodată despre problemele pe care le avea?

— Nu prea. În afară de ultima zi… spuse ea, privindu-l în ochi.

— Ce v-a spus?

— Doar vagi insinuări, ca şi cum ar fi vrut să înţeleg singură despre ce era vorba.

— Pot să vă pun o întrebare personală?

— Ce vreţi să ştiţi?

— Ce avea aşa de special, încât i-aţi acordat o a doua yinsă?

— Ştiţi totul, nu-i aşa? spuse ea, privindu-l înţelegătoare.

Adam îi răspunse că aceasta era meseria lui, să ştie tolul pentru că se implica şi trebuia să-i înţeleagă pe oamenii apropiaţi lui Danny, dacă nu putea găsi altă posibilitate de a afla adevărul. Îi spuse lui Coriander că n-o va trăda niciodată, că era acolo, alături de ea şi că va sta alături de 159 ea până vor găsi un răspuns la toate întrebările; îi spuse că putea avea încredere în el. Dar nu-i spuse că se îndrăgostise deja de ea…

— Danny era un idealist şi mie mi-a plăcut asta. Îi păsa într-adevăr de oameni. Era cel mai generos şi mal amabil om pe care l-am cunoscut vreodată; ferm şi hotărât, şi curajos… Se opri cu o expresie ciudată pe faţă. Poate că ar trebui să încep prin a fi cinstită cu mine însămi.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Adevărul este că amândoi am fost atraşi fizic unul de celălalt incredibil de mult…

— Şi restul… reluă el, sperând că vocea nu i se va frânge.

— Totul este adevărat, dar cred că totul a mers pe dos faţă de cum se întâmplă de obicei. Eram un copil când l-am întâlnit prima oară. La atracţia de atunci din Argentina, mă referеam.

— Şi totuşi v-a părăsit de două ori.

— Cred că prefera copilul, nu femeia din mine.

Poate, pentru că Adam considera că nu are nimic de pierdut, îi spuse:

— Uitaţi la ce m-am gândit, sunaţi-mă dacă aveţi nevoie să staţi de vorbă cu cineva. Vreau să spun, chiar dacă nu are nicio legătură cu cazul. Scrise pe o carte de vizit un număr de telefon şi i-o dădu. Vreau să aveţi numămeu de telefon de acasă şi numărul direct de la birou! caz că aveţi nevoie de mine.

Ea nu era pregătită pentru aşa ceva.

— Nu ştiu dacă pot să fac asta. Adică, să sun doar aşa să stau de vorbă despre lucruri care mă preocupă.

— O să încercaţi?

— O să încerc…

— Aţi vrea să luăm cina împreună, cândva?

Ea îl privi o clipă.

— Nu vă întreb dacă sunteţi căsătorit.

— Bine…

— Sunteţi?

— Am fost, soţia mea m-a părăsit pentru un agent FBI.

— Îmi pare rău…

— Da, şi mie mi-a părut rău…

— O să-mi povestiţi despre asta? întrebă ea şi apoi adăugă: La cină.

— Memoria se şterge uşor, zâmbi el. Aşa că ar trebui să luăm cina împreună cât mai curând.

Ea îi zâmbi, apoi îşi privi ceasul.

— Trebuie să mă întorc la lucru. Se ridică. Mulţumesc pentru cafea.

Ridicându-se şi el, îi spuse:

— Păstraţi legătura cu mine, Coriander Wyatt Vidal.

— O să încerc să învăţ cum să fac asta.

Înainte ca el să mai spună ceva, ea se întoarse şi se îndreptă cu paşi mari către ieşire.

Coriander avu un vis. Două păsări cenuşii în mijlocul unui drum de ţară, una zădind zdrobită şi nemişcată, iar cealaltă împingând cu ciocul tovarăşul de viaţă, trăgându-l într-o parte a drumului. Uită-te, îi spuse Coriander lui Danny în vis, îl protejează chiar şi mort, micuţa pasăre are grijă de el. De ce *el* şi nu *ea,* întrebă Danny în vis. De ce pasărea moartă este el? Ea nu-i putu răspunde. Nici în vis şi nici acum. Dar era sigură.

Era ora şapte şi un sfert dimineaţa. Trecuseră aproape douăzeci şi patru de ore de când luase cafeaua cu Adam şi Coriander se trezi dintr-un somn scurt în care avusese încă un vis tulburător. Ca de obicei, crezu că n-o să mai poată adormi, apoi atinse punctul acela dincolo de epuizare, când îi venea să plângă în loc să doarmă şi până la urmă se lăsă furată de vise – vignete tulburătoare care îi înfăţişau doar pe ei doi. Aceste ultime patruzeci de minute nu fuseră o excepţie. Dar, oricât de rău se simţea, n-a mai bine să se simtă rău la lucru decât să stea acasă şi-n i fie şi mai rău.

Cei mai mulţi făcuseră ochii mari când se întorsese 1 lucru cu o zi în urmă; o priviseră cu feţe îngrijorate, dat nu fuseseră în stare să-i spună nimic. Câţiva veniseră la ea să-i mormăie despre Dumnezeu şi putere şi să-i spună că „dacă avea nevoie de ceva, să nu ezite să-i roage… Prefera aceasta actelor de simpatie prin care oamenii descriau

cum probabil se simţea: tristă, distrusă, ce mare pierde* suferise, cât de grea era tristeţea ei. Ceea ce îşi dorea maţ mult ca orice era ca toată lumea să înceteze să-i reflecteze durerea în ochii lor sau să-i descrie cât de mult o afecta moartea soţului. Din nefericire, ştia toate acestea pre bine şi singură, nu avea nevoie să i se mai amintească…

Lottie fusese una dintre puţinii care nu o împinseseră să accepte durerea sau tristeţea. Nu pentru că nu ar fi încercat s-o sprijine. Insistase poate prea mult s-o avertizeze, că bărbaţii, membri ai acelei frăţii masculine numi „chirurgie”, de-abia o aşteptau să facă o greşeală di cauza unei tragedii personale – o scuză tipică pentândepărtarea femeilor din acel ultim bastion al medicin masculine. În timp ce Coriander îşi scria raportul penf ultimele douăzeci şi patru de ore, se gândea la ajutorul care i-l dăduse Lottie când era cât pe ce să facă o greşeai” Incidentul se întâmplase cu numai câteva ore în urmă…

Undeva în Brooklyn, nu prea departe de spital, tânără se trezise şi descoperise un hoţ în apartament Prima ei greşeală fusese că ţipase. Încercând să sune la – litie, întinsese braţul stâng să ridice receptorul. Hoţul 1 prinsese înainte să atingă receptorul şi-i înfipsese un cuţ în piept. Mulţumită vecinilor, care auziseră ţipetele sunaseră la 911, femeia sosise la urgenţă douăzeci minute mai târziu, unde Coriander şi echipa ei fusese alertaţi şi o aşteptau. Prima privire spunea totul. Ven de la gât erau dilatate, inima nu se auzea, presiunea sân lui era îngrijorător de scăzută. Tânăra era la un pas moarte. Punga ce înconjura inima era plină de sân împiedicându-l pe cel proaspăt să ajungă la inimă. 162

Agitaţia din jurul brancardei tinerei fu impresionantă. Se făcură rapid primele intervenţii: *respiraţie, desfacerea pieptului; nu se aduseră învinuiri, critici.* La zece minute de **la** sosire, tânăra fu dusă sus, la chirurgie, unde inima i se opri. Coriander fu alături de ea tot timpul; îşi băgă mâna în pieptul ei, să maseze inima, ceea ce făcuse sângele să ţâşnească până în tavan, la prima contracţie. Reuşi să oprească şuvoiul de sânge, punând degetul pe ventriculul stâng în timp ce un alt chirurg aplică o clemă hemostatică în plămâni. Ceea ce urmă o făcu pe Coriander – după cuvintele tânărului rezident – „s-o piardă”. Tocmai iitunei, Lottie intră în sala de operaţie, venind din camera din apropiere unde tratase femurul rupt al unui pacient suspect de abuzuri sexuale asupra copiilor.

În timp ce Coriander era pe punctul de a coase ventriculul stâng,

se descoperi că nu aveau un ac potrivit – acul standard era prea mic, iar acul mare era prea gros. Coriander îl alese pe cel de-al doilea pentru a nu risca ruperea mușchiului. În timpul acestei întâmplări nefericite, una dintre surori îl trimise pe rezidentul de la chirur (ţic la banca de sânge – care era la două blocuri de sala de operaţie – să aducă sânge nehibrid, deci fără tip specific. Dar fatalitate, funcţionarul refuză să elibereze sânge până când rezidentul nu completă toate formularele necesare – lat fiind că sângele era nehibridizat şi nu era timp să fie **tratat** după necesităţile pacientului. Rezidentul reveni în **nula** de operaţie cam douăzeci de minute mai târziu, aproape înnebunit, tocmai în momentul în care pacienta **Intra** în fibrilaţii ventriculare (cunoscute în domeniu ca V
l ib, cum explică unul dintre chirurgi, lovindu-şi fruntea de uşă). Readusă la viaţă printr-un şoc, sau cum spuse Coriander „readusă la un pas de moarte printr-un şoc”, operaţia continuă. După mai multe transfuzii şi şocuri, plidenta îşi reveni pentru o vreme, deşi, după episoade repetate de fibrilaţii ventriculare, după alte medicamente fi mai mult sânge, părea evident că nimic nu mai putea

schimba situaţia. Asta le era clar tuturor, în afară de Coriander, care devenise o sălbatică. Ordonă: i

— Hai să-i facem transfuzie cu tot sângele care-l; avem…

— Las-o, Cory, îi spuse Lottie cu blândeţe.

— Fină operaţie, Wyatt, adăugă un chirurg.

— Frumoasă încercare, doctore, spuse rezidentul.

Dar Coriander se întoarse spre ei şi le replică:

— Ăsta nu-i un afurisit de meci de tenis.

Lottie se apropie şi puse mâna pe braţul lui Coriander.

— E inutil, Cory, pledă ea, pacienta e pierdută.

Dar pe Coriander n-o interesa părerea nimănui şi cei fuza să accepte realitatea.

— Vreau ca pacientei să i se facă transfuzia, ordonă ea, chiar acum. Haideţi, mai avem şapte sau opt unităţi de sânge în sala de operaţie, aşa că treceţi la treabă!

Toată lumea se apucă de treabă sau cel puţin sora şi rezidentul ghinionist se ocupară cu ataşarea plasmei la tuburile care intrau în venele muribundei. Coriander era lângă ei, masând inima fetei, readucând-o la viaţă. Pe obraji i se scurgeau şiroaie de lacrimi în timp

ce lucra, dar nu se lăsa. Câştiga o bătaie de inimă, pierdea o bătaie de inimă, *i* dar nu se lăsa. Era epuizată şi transpirată, dar continuă până ajunse în pragul disperării. Lottie stătea acolo fără să; poată face nimic, ascultând-o pe Coriander cum dădea ordine fără nicio noimă şi privind personalul din sala de operaţie acţionând mai mult de frică decât din datorie.

— Nu mai are puls, anunţă o soră.

— Am pierdut-o, confirmă un rezident.

Lottie făcu un pas înainte, atingând uşor braţul lui

Coriander.

— Cory, te rog, nu face asta…

Dar pe Coriander n-o interesa decât fata care ei»

aproape moartă.

— Aduceţi un aparat pentru menţinerea respiraţiei şi bătăilor inimii, ordonă ea, îndepărtând-o pe Lottie şi 164

legaţi-o la aparat, hai, repede, mişcaţi-vă, haideţi! Cum nimeni nu se mişca, ţipă: AŢI SURZIT CU TOŢII? Aduceţi un aparat aici şi acum!

— Coriander, încetează, îi comandă Lottie, e stupid, pacienta este moartă.

Coriander se răsuci spre ea.

— Asta nu-i sala ta de operaţie, aşa că părerea ta nu se ia în considerare.

Lottie se îndepărtă; altcineva făcu greşeala s-o întrebe unde ar putea găsi un asemenea aparat, iar altcineva înşiră mai multe motive pentru care încercarea nu ar avea rost. Dar Coriander era deja pe hol, aducând aparatul singură.

— Conectaţi-l, comandă ea, aproape fără suflare, repede, hai, conectaţi-l!

În două, trei secunde, aparatul funcţiona şi după alte ircizeci de secunde pacienta era conectată la aparat. (oriander îşi trase un scaun cu spătar înalt lângă masa de operaţie şi se aşeză, urmărind numerele de pe aparatul respirator, bătăile inimii şi presiunea sângelui, ascultând sunetul făcut de pompa care o ajuta pe tânără să respire. Din nou, Lottie încercă s-o ia de acolo.

— Cory, nu poţi s-o aduci înapoi, las-o să se stingă în linişte, pledă ea.

— Pleacă, şopti Coriander, privind-o fix pe pacientă, lasă-ne în

pace.

Dar era în van, nici măcar aparatele n-o puteau ţine în viaţă. Fata muri o oră mai târziu, la douăzeci şi doi de ani. Mai târziu, s-a aflat că urma o şcoală de surori medicale şi nu dorea decât să lucreze la urgenţă, la spitalul Brooklyn

< ieneral, care nu era departe de locuinţa ei.

Coriander era încă lângă ea când o desprinseră de apaini; nimeni nu putu s-o ia de-acolo, nici măcar Lottie.

— Trebuie să scoată corpul, Cory, încercă Lottie din nou, hai să mergem jos, te rog.

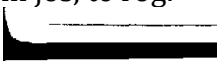

Cu ochii plini de lacrimi, Coriander se ridică în sfârşit şi acoperi corpul cu un cearşaf. Totuşi, nu putea pleca d acolo, apărând corpul de ceilalţi. Lottie era disperată.

— Cory, e nevoie de sala de operaţie, o imploră ea. De-abia atunci Coriander îi lăsă pe infirmierii car

aşteptau cu o targă să ia corpul şi să-l ducă la morgă. Ce puţin, toţi avură delicateţea s-o lase în pace când ieşi singură din sala de operaţie. Clipind des din cauza lacrimilor merse către scări şi coborî în cămăruţă să se odihnească Intră, închise uşa şi se aşeză ghemuită pe pat, plângând! hohote, pentru prima dată de când aflase de moartea lu' Danny.

Coriander tocmai terminase de scris rapoartele, când cineva bătu la uşă.

— Intră, strigă Coriander.

Uşa se deschise. Era Lottie, obosită şi îngrijorată, părul în dezordine şi halatul pătat de o combinaţie de su şi sos marinăresc.

— Te simţi bine? întrebă ea.

Coriander se răsuci pe scaun.

— Îmi pare rău, spuse ea sincer, zău, îmi pare rău. Lottie clătină din cap.

— N-am venit pentru scuze.

— Stai jos, spuse Coriander, arătându-i un scaun.

— Trebuie să plângi, Cory…

— Pentru ce, pentru căsnicia mea, pentru soţul meu sau pentru amândouă…

— Ţi-ai ales o cauză pierdută, acolo, sus.

— M-aş fi luptat din răsputeri s-o salvez, indiferen de Danny, protestă ea.

— Ai încercat prea mult, Cory…

— Sau nu îndeajuns.

— Asta-i altă poveste.

— Atunci nu da vina pe ceea ce i s-a întâmplat 1

Danny pentru ce s-a întâmplat acolo sus. **166**

— Nu-i vorba de *vină,* ci de confuzii de probleme şi, mai ales, de faptul că sentimentele îţi pot întuneca raţiunea.

— O tânără perfect sănătoasă s-a trezit în propriul ei pat şi a fost omorâtă.

— Nu-i niciodată uşor să pierzi un pacient.

— Asta n-a fost doar o pierdere, a fost o totală irosire

11vieţii…

— Aşa sunt şi rănile provocate de gloanţe ale celor care sunt aduşi aici şi femururile rupte ale copiilor, şi fiecare caz în parte care intră pe uşile acestui spital.

— Nu pot face judecăţi de valoare, rosti Coriander obosită.

— Atunci măcar încearcă să accepţi lucrurile aşa cum sunt şi nu-ţi lua sarcina să schimbi ceva ce nu poate fi schimbat.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Altă dată ştiam când să renunţ. Îţi aduci aminte, Lotlic, când ştiam ce era inutil… Acum nu mai pot face diferenţa, spuse Coriander şi făcu un gest cu mâna ca pentru a alunga tristeţea. Oamenii jelesc lângă un corp, de aceea avem funeralii în lumea civilizată. O privi pe Lottie printre lacrimi. Eu n-am nimic altceva în afară de îndoieli…

— Poate că tu creezi toate îndoielile.

— Nu, Lottie, nu am decât o urnă plină cu cenuşa care nici măcar nu aparţine lui Danny…

Lottie o prinse de mână.

— Ce pot să fac? Aş vrea să te ajut. Nu pot suferi oamenii care spun asta, dar chiar aş vrea să te ajut.

Coriander nu spuse nimic, rămase doar câteva clipe cu ochii fixaţi asupra unei crăpături din perete, lângă birou.

— Cum este dincolo? întrebă ea, stăpânindu-şi lacrimile.

— E ca şi cum ai lucra la departamentul de lenjerie de la Bloomingdale, nu ştii niciodată cine vine. Mai bine discutăm despre

moartea accidentală.

— A fost incredibil astă-noapte, nu?

167

— Vino să faci cunoştinţă cu noile mele fracturi şi să vezi cât de incredibil este în dimineaţa asta.

— Unde eram când au sosit?

— Sus, în operaţie… Trei maşini şi asistenţii de pe salvare i-au adus pe toţi aici. Probabil că s-au gândit că avem o secţie specială de fracturi, spuse Lottie, frecându-se la ochi.

Coriander tocmai voia să spună ceva când telefonul sună, făcându-le pe amândouă să tresară. Coriander răspunse şi-i făcu semn lui Lottie să aştepte. Era Jorge care trecu direct la subiect. N-ar fi sunat-o la spital, dar o căutase toată noaptea şi-i era teamă că n-o va putea găsi înainte să plece înapoi în *Mexic, cu afaceri Mexic? Afaceri?* Probleme de bancă îl reţinuseră la New York. Se părea că Danny îi pregătise nişte bani, în caz că i se întâmplă ceva.) Bani, repetă ea, ştiind că Lottie o priveşte din cealaltl parte a camerei. Totul era aranjat fără să fie vorba de un testament, căci Danny nu avea aşa ceva, deşi era conştient de *obligaţiile* pe care le avea. *Obligaţii…* de când era ea o obligaţie? Se părea că Danny îi lăsase un milion de dolari, bani gheaţă, ceea ce însemna că era scutit de taxe. Asta n era o *surpriză* pentru că Danny nu era de acord cu controlul guvernamental, birocraţia şi formalităţile, ceea ce explica q incinerarea făcută în grabă. Aroganţă… De fapt, *surpriza* n-ar fi fost cuvântul ales de Coriander pentru a descrie cum îi sunară noutăţile, *şocată* ar fi fost mai aproape d realitate şi mai ales pentru că Danny nu discutase nicioda cu ea despre bani sau testamente… Un milion de dolarostise ea cuvintele cu voce tare, înainte de a pune milion de întrebări; de unde veneau banii, unde era acum, unde îi ţinuse Danny şi de cât timp, ce trebuia facă ea cu ei, şi cum de erau la Jorge – totul era neînţeles. Jorge o asigură că va lua legătura cu ea în cât zile, înainte de a pleca în Mexic sau în câteva săptămî după ce se reîntorcea. După ce închise telefonul, Coriand; se întoarse către Lottie.

— Era cumnatul meu…

Uimită, Lottie nu putu spune decât:

— Un milion de dolari…

Coriander era palidă.

— Se pare că Danny mi i-a lăsat în numerar. Îţi vine să crezi?

— Dar ţie?

— De ce mi-ar spune Jorge o asemenea minciună?

— Nu ştiu, de ce ar face-o?

— E stupid.

— Cel puţin, dacă este adevărat, îţi poţi permite să păstrezi apartamentul.

— Dacă-i adevărat, îmi pot permite să mă mut fără să intru în datorii cu plata pentru hamali. Nici nu ştii dte poliţe neplătite apar de când a început totul…

— De necrezut, murmură Lottie, fără să-şi fi revenit încă după primirea veştii, un milion de dolari…

— Cred că-mi imaginez de ce s-a gândit Danny să facă «sta, spuse Coriander privind-o pe prietena ei.

— Eu încă nu-mi revin.

— Nici eu.

— Ce ai de gând să faci?

— Trebuie să mă obişnuiesc cu gândul înainte de a şti ce să cred sau să spun despre asta. Doar că… îşi privi ceasul. Era puţin trecut de trei după-amiază. Cât mai eşti de serviciu?

— Până la şase.

— Du-te, nu mă mai aştepta. Vin şi eu într-un minut. Trebuie să dau un telefon scurt.

Cu mâna pe clanţă, Lottie repetă:

— Un milion de dolari…

După ce Lottie plecă şi închise uşa după ea, Coriander ililică receptorul să-l sune pe Adam. După ce vorbi cu o operatoare şi o secretară, îl auzi în sfârşit răspunzând cu evidentă nelinişte.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Ce vă face să credeţi că… începu ea.

— Pentru că este prea curând ca să mă sunaţi pentru nimicuri.

— S-a întâmplat ceva foarte ciudat, începu ea şi a se gândi mai bine. Pot veni la dumneavoastră la birou's stăm de vorbă sau ne-am putea întâlni undeva?

— Desigur, oricând.

— Probabil că o să stau mai mult azi, aşa că s-o lăsă mai bine pe mâine.

— O să-mi fac griji, dacă nu-mi spuneţi despre ce est vorba.

— Vă mai amintiţi că în Mexic m-aţi întrebat ce câşti eu prin

moartea soţului?

— Da, şi mi-aţi spus că n-aţi discutat asta niciodată.

— Ei bine, mă înşelam.

— Adică, aţi discutat?

— Nu. Se pare că soţul meu analizase proble pentru că a făcut anumite aranjamente.

— Cât?

— Un milion de dolari, spuse ea, în numerar.

Asta era.

— Cum aţi aflat? întrebă el, stăpânindu-şi agitaţia.

— Asta aş prefera să vorbim între patru ochi, nu 1 telefon.

— Vreţi să luăm cina împreună în seara aceasta?

— Mi-ar face plăcere.

— Vin să vă iau.

— Chiar a-ţi vrea să veniţi până aici?

— Spuneţi-mi doar la ce oră terminaţi.

— Pe la nouă.

— Aveţi o maşină acolo?

— Da.*

— Atunci n-o mai iau pe a mea. Putem merge m-a în oraş, împreună.

— Bine, spuse ea, şi apoi adăugă: Mulţumesc, Adam

Conversaţia luă sfârşit. Coriander se gândi puţin la d cuţie în timp ce-şi puse stetoscopul în jurul gâtului, o la temă şi mai multe pixuri în buzunarul de la piept, „prinse de halat ecusonul cu numele şi se îndreptă că sala de primire. Cină. Mic dejun. Putea face orice acu Depindea de ea. De altfel, el era agent special al procu 170

(urii, iar ea era soţia obiectului său de investigaţii. Sau văduva…

Adam rămase gânditor. Încerca să facă pe dracu-n patru ţi s-a demonstrze că soţul ei trăia, ceea ce de fapt complica şi mai mult situaţia din punct de vedere personal. Toată povestea era total confuză, în afara sentimentelor care erau clare şi care n-aveau de-a face decât cu ea. Îşi imagină cum va fi…

Nouă va deveni nouă treizeci înainte de a pleca de la spital; ar fi zece treizeci până să ajungă în capătul celălalt n I podului Brooklyn, care este lângă Chinatown, unde probabil că se vor opri într-un restaurant aglomerat şi zgomotos. Un milion de dolari, îi răsunară în minte cuvintele ei. Fără îndoială că banii erau cei de care vorbise

Fernando Stampa. Totul în acest caz era atât de uimitor, încât întrecea orice închipuire.

Adam însă nu-i spusese lui Coriander că tatăl ei telefonase de la Washington cu o zi în urmă, pentru a-i cere o întâlnire în New York. Palmer Wyatt trebuia să apară în biroul lui Adam într-o oră. Deşi fostul ambasador îl asigurase pe acesta că Coriander ştia că el este în Washington şi că urma să plece la Buenos Aires via New York, îl rugase totuşi să nu-i spună de întâlnire. Se părea că avea anumite lucruri de discutat, care ar fi putut ajuta investigaţia, dar ar fi putut contribui totodată şi la nefericirea lui Coriander. Nu avea rost să mai creeze şi alte probleme pentru a o îndurera şi mai mult. Adam fusese de acord să păstreze totul în secret cel puţin pentru moment, întrucât intenţiona oricum să-l interogheze pe Wyatt înainte ca acesta să plece din ţară. Încercă să nu se **mai** gândească la Coriander în timp ce aştepta sosirea latălui ei.

TREISPREZECE

P

almer Wyatt intră în biroul lui Adam părând în formă, bronzat şi odihnit, îmbrăcat în pantaloni kaki, o cămaşă bleu şi o jachetă albastru marin care pentru mulţi bărbaţi ar fi putut ţine loc de frac.

— Vă mulţumesc că aţi acceptat să ne întâlnim, spus.

Palmer, dând mâna cu Adam. – Şi eu mă bucur că putem discuta înainte să plecaţi zise Adam conducându-l lângă o canapea şi invitându-l's ia loc.

— Pot să vă ofer o cafea?

— Doar puţină apă, replică Palmer, aruncând o prif vire peste harababura din încăpere înainte de a se aşezaj Intră direct în subiect. Sper că intenţionaţi să vă ţineţ* promisiunea şi să nu-i spuneţi nimic fiicei mele despre această întâlnire.

Adam aduse două pahare şi două sticle de Pérrier dintre – mic frigider, din colţul camerei, le puse pe măsuţă, apoi aşeză pe scaunul din faţa lui Palmer.

— Aş prefera să mă lăsaţi pe mine să hotărăsc asta… >

— A fost destul de rănită şi-aşa…

— Este mai puternică decât credeţi.

— Cred că o cunosc pe fiica mea mai bine decât dumneavoastră, domnule Singer, şi are destul de luptat cu problema de acum, nu-i mai

trebuie şi amintiri…

— Ce ziceţi dacă vă promit să nu-i spun înainte de a vă anunţa?

Bărbatul înclină din cap.

— Îmi iubesc fiica şi mă aflu într-o poziţie foarte dificilă. N-ar fi pentru prima oară că mă aflu într-o astfel de poziţie în ceea ce o priveşte pe fiica mea şi pe soţul ei.

— De ce n-o luaţi de la început?

Palmer se lăsă pe spătarul canapelei.

— Unul dintre motivele pentru care am încercat să-mi păstrez bunele relaţii cu Junta, pe vremea când eram umbasador, a fost acela de a o proteja pe Coriander. Se pare că am dat greş în tot ce am încercat să fac pentru ea, dar acelea erau timpuri grele în Argentina, îngrozitoare…

— Asta mă uimeşte, cum aţi reuşit să rămâneţi ambasador chiar şi după schimbarea guvernului.

— Dacă se poate spune că există oameni indispensabili în guvern, atunci asta-i ceea ce am încercat eu să fiu. Am inundat Washingtonul cu rapoarte care evidenţiau faptul că dacă aş fi fost înlocuit, aceasta n-ar fi făcut decât să afecteze relaţiile americane cu Junta. Cel puţin, am fost în stare să păstrez un dialog.

— Atunci nu numai din cauza fiicei dumneavoastră doreaţi să staţi acolo…

— Era o situaţie bizară…

— În ce sens?

— Atâta timp cât eram ambasador, Coriander era în siguranţă şi, deşi nu-l aprobam pe Danny, el a protejat-o de cei din Montonero şi de ameninţarea constantă de a fi răpită.

— V-aţi făcut griji vreodată că fiica dumneavoastră ar putea fi implicată în activităţile lui?

— Mi-aş fi făcut griji chiar dacă n-ar fi fost cu el. Majoritatea tinerilor ar fi făcut orice împotriva Juntei în anii mică. În ceea ce mă priveşte, ameninţarea era mai mare din partea celor din Montonero, pentru că ei aveau mere nevoie de bani şi ar fi făcut orice lucru spectaculos pentr-a-i obţine sau pentru publicitate.

— Latura spectaculoasă a atras-o pe Coriander?

Întrebarea aceasta îl chinuia de mult timp.

— Danny era matur şi atractiv, probabil că ştiţi că en profesorul ei, un fel de erou al mişcării. În comparaţie cu el, cei de vârsta ei erau

doar puşti. El făcea mai mult decât doar să vorbească despre eliberarea de sub acei monştri, chiar acţiona.

— Din câte aud, nu l-aţi dezaprobat.

Palmer zâmbi uşor.

— Nimic nu este alb sau negru când e vorba de diplomaţie… Eu nu eram de acord cu metodele lui.

— Violenţa?

Palmer încuviinţă din cap.

— Am trăit cu spaima că cineva ar fi putut să-l omoare când era cu ea şi s-o omoare şi pe ea, neintenţionat

— Şi acum de ce vă temeţi?

— N-am venit aici pentru că mă tem. Am venit penui tru că am nişte informaţii despre Danny Vidal care v-ar putea ajuta. Vedeţi dumneavoastră, domnule Singer, el este un criminal.

— Iar am ajuns la explozia avionului…

— Asta-i altă poveste, ceea ce vreau eu să vă spu este legat de o crimă comisă în Argentina.

— Dacă ne gândim ce-a făcut acolo, probabil că a comis mai multe crime.

— Mă refer la o anumită crimă, spuse Palmer şi se opri o clipă. L-a ucis pe consulul SUA la Córdoba, un om care a fost mentorul meu şi care a ocupat această funcţi de la prima sa însărcinare în Argentina, în 1955, pe dn eu tocmai terminam şcoala.

Wyatt întinse mâna după o mapă pe care o avea lângă el. I-o întinse lui Adam care o deschise. Era un document eliberat de Curtea Supremă a SUA, cu sigiliul oficial colţul din stânga sus. Începu să citească. Era o citaţie eli!

rată de Curtea Supremă a SUA pentru extrădarea mai multor persoane rezidente în Buenos Aires, membri ai organizaţiei Montonero. Acuzaţiile erau legate de răpirea ţi asasinarea lui Matthew Johnson, consul al Statelor Unite la Córdoba. Adam îl privi pe Wyatt şi apoi întoarse pagina pentru a citi amănuntele.

Pe 12 noiembrie 1977, persoanele în cauză năvăliseră în biroul lui Johnson şi îl luaseră captiv, scriseseră sloganuri antiamericane pe pereţii biroului şi apoi îşi aruncaseră victima într-un Peugeot 303 care aştepta în faţa clădirii. Mai târziu, în aceeaşi zi, un „raport de război” al organizaţiei Montonero îl acuza pe Johnson de a fi „reprezentantul direct al intereselor yankeilor în provincia noastră”. Johnson fusese

condamnat la moarte prin împuşcare, dar printr-un act adiţional al organizaţiei Montonero, sentinţa fusese „comutată” cu condiţia ca Junta să dovedească înainte de ora nouăsprezece în ziua de 13 noiembrie că cinci membri din Montonero, „dispăruţi”, trăiau.

Adam îl privi pe Palmer pe deasupra paginilor, apoi începu să citească ultimul paragraf al documentului. Era o copie a scrisorii lui Johnson către ambasadorul american la Buenos Aires.

Dragă Palmer.

Ştiu că ai destulă influenţă pentru a convinge guvernul să se supună cererii celor din Montonero. Dacă aceşti membri ai grupului nu sunt morţi, te rog foloseşte-ţi toată influenţa ca ei să apară în ziua şi la ora stabilite.

Adam termină de citit.

— Şi aţi reuşit?

— Eram legat de mâini, răspunse încet Palmer, nu puteam face nimic. Dacă aş fi răspuns la scrisoare, aş fi discreditat Junta şi i-aş fi făcut să pară o unealtă în mâinile SUA Vă daţi seama cât de îngrozit eram la gândul

175

că aş putea face ceva care să deranjeze Junta, iar fiica în să sufere.

— Dar Danny Vidal nu este numit aici…

— Nu este numit, pentru că guvernul ştia că avea mai multe şanse de incriminare a celorlalţi doi oame care au participat la crimă. Până ca poliţia să fi aflat ceva» Danny plecase deja în Cuba, dar el a fost acela care 1— împuşcat pe Matthew Johnson în cap.

— De unde ştiţi?

— A vorbit despre asta după aceea.

— Cui?

— Cuiva care se numeşte MacKinley Swayze.

Nedumerit, Adam continuă:

— Sunt două lucruri pe care nu le înţeleg. În prim rând, cine este MacKinley Swayze şi în al doilea rând, cu de aţi auzit discuţia?

Wyatt oftă.

— Junta pusese microfoane în casa conspirativă a o ganizaţiei Montonero din La Boca şi în biroul lui Dan de la Universitatea din Córdoba. Am aflat de conversaţi pentru că aveam legături cu Junta care mi-a dat copi” fiecărei benzi care o implicau pe Coriander, spuse el cu

expresie de durere pe faţă. O treabă urâtă, deoarece ban pe care era înregistrată convorbirea despre uciderea 1 Matthew Johnson includea şi alte lucruri pe care n-ar trebuit să le aud…

— Cum adică?

Wyatt oftă din nou.

— Fiica mea era îndrăgostită de el şi trăiau împreui dar una este să ştii asta şi alta să auzi efectiv. În noapt în care Danny a vorbit despre uciderea lui Matthew John's: era în casa din La Boca. În noaptea aceea, în timp ce ieş: dintr-un bar din Buenos Aires, Coriander a asistat la rid-carea de către poliţie a prietenului ei cu care venise acol Ea a alergat la casa din La Boca să-l ia pe Danny amândoi au venit la ambasadă. Voiau să-l eliberez băiat.

— Hernando…

— V-a spus?

— Încă se simte vinovată.

— Nu puteam face nimic…

— Coriander ştia de moartea lui Matthew Johnson?

— Scria în toate ziarele şi, desigur, ştia că Johnson îmi era prieten apropiat.

— Avea vreo idee despre faptul că Danny fusese acela care l-a omorât?

— Nu, după câte ştiu. Cel puţin, pe bandă nu era nimic care putea sugera asta.

— Mai aveţi banda? întrebă Adam atent.

Fără să-i răspundă, Palmer scoase o casetă din buzunar, o ţinu o clipă în mână şi apoi i-o întinse lui Adam.

— Aceasta este.

Discutară apoi despre Argentina din timpul Juntei, lucruri despre care Adam ştia deja, dar nu-l deranja să le audă din nou, din perspectiva unei alte persoane. După ce 1 almer termină de vorbit, Adam îi spuse:

— Să revenim la Swayze.

— Swayze era unul dintre conducătorii organizaţiei care era şi îi este foarte apropiat lui Castro. Swayze l-a edus pe Danny şi el i-a aranjat să conducă Credito de la Plata din Buenos Aires. Swayze a fost, de asemenea, m (uba cu Danny, după ce banca a fost închisă.

— Credeţi că Swayze este implicat în ceea ce făcea Danny acum sau că are vreo legătură cu banii care lipsesc de la Inter Federated?

— După părerea mea, totul se leagă.

— Care ar putea fi motivele lui acum, când Junta nu mai există în Argentina, iar comunismul este aproape uitat?

— Nu uitaţi că Swayze ţine foarte mult la Fidel şi comunismul nu este uitat în Cuba. Dar cine ştie dacă are Vreo legătură cu politica? Cincizeci de milioane de dolari I» t de ajuns pentru a-i face pe oameni să uite de idealism i revoluţie. Palmer luă o înghiţitură de apă. Dar la altceva mit tot gândesc…

— Ce anume?

— Swayze este un expert în detonarea avioanelor, 6 losind bombe altimetrice.

— Acesta, domnule ambasador Wyatt este cel în important lucru pe care l-aţi spus azi. Zâmbi. Mai spune mi despre Swayze.

Dându-i lui Adam mai multe rapoarte ale FBI-ului ale Departamentului de Justiţie, precum şi fotogra luate de-a lungul anilor, Wyatt îi vorbi pe scurt desp acţiunile lui Swayze din Vietnam şi despre experienţa 1 privind bombele altimetrice. Cel puţin acum, Adam au ceva concret care putea susţine toate bănuielile. În ti ce studia fotografiile, găsi ceva familiar la bărbatul ch cu ochi sclipitori. În câteva minute îşi dădu seama Swayze semăna cu descrierea, pe care i-o făcuse Luckinb omului care cumpărase toate piesele cutiei negre de locul unde se prăbuşise avionul. Adam se hotărî să a spună nimic despre asta atunci, dar întrebă:

— Ştiţi de raportul guvernului mexican despre accident

— Este la fel de legitim ca şi o promisiune electoral Cineva a fost plătit.

— N-aveţi nicio idee cine, nu?

— Dacă aş investiga eu cazul, primul loc pe care l-a cerceta ar fi ultimul contact cu avionul, care a fost pl aeroportul din Acapulco…!

Era exact ceea ce investigaseră deja. Acum era mă uşor, fiindcă avea fotografia.

— Dacă ceea ce spuneţi este adevărat, atunci Dannj ar putea fi direct implicat în uciderea celor doi piloţi.

— Şi a celui care era în al treilea bazin, spuse Palme cu şiretenie.

— M-am gândit deja la asta.

— Cineva a scos camionul de pe drum.

— Sau cineva l-a ajutat să cadă în râpă.

— Nu pot să cred că Danny nu este implicat…

Ceva îl deranja pe Adam.

— Ştiţi că fiica dumneavoastră este însărcinată?

— Sigur că da, rosti Palmer calm.

— Asta nu schimbă nimic?

Palmer vorbi, părând că îşi alege cuvintele cu mare atenţie.

— Religia dumneavoastră are ceva liniştitor, domnule Singer, copilul primeşte automat religia mamei, deoarece nu există nicio îndoială cine este mama…

Adam se gândi să-l întrebe de unde ştia că este evreu, dar se hotărî că erau alte lucruri mai importante decât astea.

— Vreţi să spuneţi că nu Vidal este tatăl?

— Nicidecum. Ceea ce vreau să spun este că acest copil aparţine fiicei mele. Este copilul ei, nepotul meu şi restul nu mai contează.

Cei doi bărbaţi mai vorbiră despre Swayze şi implicarea lui în organizaţia Montonero şi despre dragostea lui Coriander pentru Danny până când Palmer anunţă că mai avea o întâlnire. Mai vorbiră câteva minute despre caz, promiţându-şi unul altuia că vor păstra legătura, apoi se îndreptară spre uşă. Qnd Palmer era pe punctul de a pleca, păru că mai vrea să spună ceva.

— Orice s-ar întâmpla, spuse el, vreau să înţelegeţi că acest copil este un dar, este un nou început pentru toţi…

După ce Palmer plecă, Adam se aşeză la birou şi încercă să-şi concentreze atenţia asupra documentelor, netelor şi fotografiilor pe care i le lăsase Palmer. Dar era uluit. Nu se gândea decât la Coriander şi la situaţia nere /olvată a lui Danny. Mai mult de atât, îi răsunau în minte cuvintele lui Palmer, care îl făceau să-şi dea seama cât de mult dorea acesta să fie cel care să-i ofere un *nou început* lui Coriander şi copilului.

PAISPREZECE

C

hioşcul era pe o latură a intrării ce ducea la sala urgenţă şi oamenii aşteptau ca de obicei să facumpărături. Se găseau acolo de toate: de la baterii ciocolată, la sandvişuri şi cafea. Taxiul urcă pe rampă opri în faţa semnului pe care scria Brooklyn General Urgenţă, în timp ce Adam căuta mărunţiş prin buzunar şoferul vorbea neîncetat.

— Tre’ să fiu nebun să viu aci dacă nu-s pe moart Da’ p’ormă ăsta-i singura’ loc bun din oraş. Am aci se pă hârtie că, dacă sunt împuşcat, du-mă aci, la urgenţă, Brooklyn General, reînviaţi-mă că

vreau tot ieroism ăstora dă p-aci…

Adam zâmbi uşor în timp ce număra ceea ce trebuia fie un bacşiş gras.

— Doctor? întrebă şoferul.

Adam clătină din cap.

— Că n-oi fi sticlete, continuă şoferul, sunt sigur nu, după bacşiş.

Adam nu răspunse, n-avea chef de aşa ceva. Desch uşa, coborî din taxi şi se îndreptă către intrare. Trect printre nişte uşi automate, se găsi din nou în sala urgenţă, care mirosea puternic a dezinfectant. Nu era în **180**

nouă după ceasul din perete şi în timp ce se plimba pe-acolo, observă că în seara aceea era aglomeraţie, deşi nimic nu arăta că aveau cazuri deosebit de grave. Merse pe mai multe coridoare foarte curate; linoleumul era lustruit, până şi inscripţiile de pe pereţi păreau să fi fost curăţate, l-a fiecare câţiva paşi erau gărzi înarmate care stăteau pe scaune înalte din lemn, sprijinite de un fel de amvoane. Adam rămase surprins că nu erau prea atenţi, nici nu-şi ridicau privirea, nu cereau actele de identitate şi nu căutau arme prin buzunarele vizitatorilor.

După numărul de poliţişti şi al oamenilor care erau pe hol, era evident că ajunsese lângă zona secţiei de răniţi. Prieteni, familii sau poate doar curioşi stăteau sprijiniţi de pereţi, fumând şi bând cafele, vorbind în şoaptă. Pe o uşă batantă erau afişe în limbile engleză şi spaniolă care anunţau că accesul era permis numai personalului.

Prin geamul uşilor, se vedeau multe tărgi şi paturi rulante aşteptând să fie duse în sălile de tratament suprapopulate, medici care se mişcau în grabă, ofiţeri de poliţie în uniformă şi în civil învârtindu-se încoace şi-ncolo, asistenţi care încercau să-i facă să tacă pe pacienţii ce erau îndeajuns de conştienţi pentru a ţipa sau a plânge şi o mulţime de surori care ţipau în receptoare ca să se poată fuce auzite peste tot vacarmul. Adam nu ştia dacă ar fi trebuit să intre şi să roage pe cineva s-o anunţe pe Coriander dl era acolo. Se hotărî când văzu o femeie ieşind pe uşă. Avea un aspect familiar.

— Nu vă supăraţi, spuse el, o caut pe doamna doctor Wyatt.

Femeia se opri.

— Sunteţi de la procuratură. Nu vă mai amintiţi de mine, nu?

— Ba da, spuse el după ce se mai gândi puţin. Am stat Uivorbă când am venit aici prima oară…

Doar cu trei săptămâni în urmă, gândi el. Ar fi putut fi u viaţă

timpul acesta.

— Sunt Lottie Bruner, se prezentă ea, întinzând mâna. Pomi apoi înaintea lui, zicând: Coriander mi-a se că veniţi, e puţin în întârziere, deoarece am avut de” cazuri grave. Un şofer epileptic a lovit trei pietoni.

— Oh… murmură el, văzând haosul din secţie simţindu-se prea zăpăcit pentru a se mai gândi să adau ceva.

— Nu vă opriţi, continuaţi să mergeţi, îl sfătui Lotti mergând repede printre pacienţii mutilaţi.

Adam o urmă. Privind în jur, o observă pe Coriand aplecată deasupra unei tărgi din sala de tratament. Pă îi era strâns într-o coadă la spate şi purta ochelari.

— Doriţi o ceaşcă de cafea? îl întrebă Lott conducându-l într-o cameră lungă şi îngustă.

O cană mare cu cafea şi mai multe farfurii cu gog erau pe o masă lipită de perete; pe partea opusă era frigider, iar deasupra atârna un afiş cu meniurile un restaurant chinezesc, al unui magazin de sandvişuri şi unui magazin mexican de semipreparate.

— Da, mulţumesc, fără zahăr.

— Să-mi spuneţi dacă ce-aţi văzut e prea mult, spi Lottie în timp ce umplea două ceşti, făcând semn că sala de primire. Cred că este destul de şocant pent cineva care vede asta pentru prima oară.

— Deocamdată mi-e bine, dar – dădu din cap în snegativ – e aproape de necrezut.

Era mai mult decât de necrezut, era aproape ireal şi de tărgi, petele de sânge de pe podea, cearşafurile şi b dajele, injecţiile intravenoase, scândurile de lemn susţ” posibile fracturi de gât, cauciucul spongios fixat în picioare pentru a proteja eventualele oase rupte până radiografia confirma sau infirma fractura.

— Nu cred. Doriţi o gogoaşă?

— Nu, mulţumesc, doar cafea, spuse el.

Lottie se aşeză, oferindu-i şi lui Adam un scaun.

! **182**

— E greu de imaginat punctul dumneavoastră de vedere, deoarece noi, probabil, am pierdut această perspectivă de un oarecare timp.

— Întotdeauna lucraţi aşa?

— Nu întotdeauna, dar, de obicei, când credem că ne-am

obişnuit cu un program, se întâmplă ceva şi tot Iadul se dezlănţuie, spuse ea muşcând dintr-o gogoaşă.

— Se pare că aici lucrează multe femei.

Lottie zâmbi.

— Poate pentru că este o muncă fără prea multe satisfacţii. Noi îi salvăm şi îi trimitem sus la operaţie, de unde sunt trimişi în continuare la recuperare. Toată familia şi prietenii aşteaptă sus şi mulţumesc ultimului doctor cure i-a atins, ceea ce înseamnă că noi nu ne alegem cu nimic…

— De ce o faceţi?

— O fac, pentru că nu-mi dă timp să mă mai gândesc şi la altceva.

— Dar Coriander?

— Va trebui s-o întrebaţi…

— De când o cunoaşteţi?

— Ne-am întâlnit în prima zi de tură, cam cu vreo opt uni în urmă, când eram amândouă rezidente.

Ce naiba, putea întreba:

— Cât de bine îl cunoşteaţi pe soţul ei?

— L-am întâlnit doar de vreo două ori.

— Din câte am înţeles, au avut o căsnicie fericită.

Întreba din nou ceea ce nu dorea să audă.

— S-a convins singură de asta, desigur.

— Adică n-au avut o căsnicie reuşită? încercă Adam nit întrebe dezinteresat.

Lottie se aplecă spre el.

— Ce vreţi să vă spun, că el era un mascul tipic latin, cure o trata prost său că era cel mai adorabil soţ din lume ţi că erau cel mai fericit cuplu pe care l-am văzut?

— Care dintre astea? preciză Adam, surprins de Intervenţia femeii.

— Cu ceva mai mult de trei ani în urmă, când în sunat să-mi spună că se căsătoreşte, plângea incontinu iar eu m-am tot gândit… hm, de ce atâtea lacrimi?

— Şi aţi întrebat-o?

— Da, zicea că este fericită.

— Şi aţi crezut-o?

— Nu.

— I-ați spus asta?
— Bineînțeles că nu.
— De ce?
— Nu m-ar fi ascultat, avea motivele ei să se căsătrească cu el.
— Poate îmi dați și mie o idee despre aceste motive.
Era o nebunie să mai asculte o dată.
Lottie îl privi de-aproape.
— Întotdeauna am avut impresia că ea nu credea că să țină.
— Dar de ce să faci ceva, dacă nu ești sigur de reușită?
— Glumiți… Majoritatea oamenilor fac totul în via Oră să fie siguri, iar căsătoria este poate cel mai puțin gur lucru dintre toate, pentru că ai de-a face cu o cantita de elemente nu numai necunoscută, ci și imprevizibilă.
— Îmi face impresia că totul e legat de probleme ne terminate.
— Atunci, știți povestea.
— Aș vrea s-o aud din perspectiva dumneavoastră.
Lottie o spuse, ca și cum ar fi recitat-o tot timpul câțiva ani.
— E foarte simplu, au fost împreună acum zece ani el a părăsit-o; și-apoi apare deodată în New York implorând-o să-l primească iar în viața ei. Răzbunar este visul oricărei femei, spuse Lottie ridicând din umeri.
— O iubea?
— Cum aș putea răspunde la asta?
— Părea fericit cu ea?
— Părea mai ales nervos când l-am văzut eu.
184
— Credeți că e mort?
— Haideți să vă spun așa. Sper că este mort și nu mă înțelegeți greșit că i-o doresc, nimeni n-a murit și nu s-a vindecat numai cu dorințe. Dar, dacă nu este mort și reușiți să-l găsiți, nu știu cum o să se descurce Coriander.
— De ce îmi răspundeți atât de sincer?
— Pentru că puneți întrebări sincere.
— Ăsta nu-i un motiv.
— Țin la ea, spuse Lottie încet, și sper să aveți o față mai impenetrabilă la proces.
— Cum adică?
— Ați venit aici cu sentimentele scrise pe față.

— Poate că este îngrijorare.

— Ce văd eu este mai mult decât grijă, spuse ea, şi nu vă osteniţi să negaţi, fiindcă sunt expertă când este vorba de viaţa altora.

Era destul de inteligent pentru a-şi da seama că ajunseseră într-un impas în care discreţia descuraja orice alt răspuns, iar tactul descuraja alte întrebări.

Lottie se ridică şi aruncă ceştile la gunoi.

— Vreţi să mergem înăuntru, să vedeţi cum ne jucăm de-a Dumnezeu?

— Asta înseamnă s-o văd pe Coriander la lucru?

— Urmaţi-mă, spuse Lottie zâmbind şi conducându-l în sala de primire.

Coriander arăta foarte încordată şi părea să aibă ochi de oţel în timp ce se mişca de la un pat la altul, dând ordine personalului, aplecându-se asupra pacienţilor, trecând de la un calm straniu la sălbăticie. Terminase de examinat pietonii seceraţi de şoferul epileptic şi examina un tânăr cu privirea îngrozită în momentul în care intrară I xntie şi Adam. Apropiindu-se în spatele lui Coriander, pentru a auzi dialogul, încercară să nu fie văzuţi de ea.

Pacientul avea o durere nespecifică atât de îngrozitoare, încât căzuse şi se zvârcolea pe podea. Fu ridicat de * 185

doi infirmieri şi depus pe masă. După mai multe încercă de examinare fizică, Coriander spuse:

— Indică-mi locul în care te doare mai tare.

Îi indică. Pe tot corpul.

— Pe gât, în gât, doctore, mă arde, am cuţite care taie în piept, trecând în umăr, şi creierii îmi sunt smulşi di cap. Nu mai pot, doctore, mor, piciorul stâng mi-e parali zat, am nevoie de ceva pentru durere.

— Deschide gura, ceru Coriander şi apoi privi în gât lui cu ajutorul unei lanterne. Nu văd nimic.

— E acolo jos, doctore, mai uită-te, e acolo, de par înghit sticlă, e sânge acolo, simt gustul sângelui.

— Ţi-am făcut o tomografie axială computerizată şi radiografie a pieptului. Refuzi să ţi se ia sânge…

— Mă doare, doctore.

— Tot nu înţeleg cum s-a întâmplat.

— La lucru, doctore…

— Spune că a mâncat o prăjitură care avea Stic înăuntru, explică

sora, dându-şi ochii peste cap.

— La lucru?

— Lucrez la fabrica de dulciuri Captain Chippo una dintre prăjituri avea sticlă înăuntru.

Aceasta din urmă era cea mai fantezistă afirmaţie. N numai o durere explicită, ci şi o vătămare care i-ar fi putut aduce compensaţii. Avu o idee.

— Dacă ai putea alege, ce crezi că ţi-ar putea domo durerea?

— Morfina, spuse bărbatul, privind nervos în jur.

Ar fi putut să jure că acesta era răspunsul.

— Daţi-i trei tylenol şi o reţetă pentru alte şase.

Reacţia pacientului era previzibilă. Ar fi putut chi să numere până la cinci înainte de a începe.

— Ce dracu' de doctor mai eşti şi tu? Tylenolul nsă-mi domolească durerile. Am nevoie de ceva mai putemi dracu' să te ia de căţea.

186

— Tyienol este ce-ţi dau azi. Poţi să-l şi refuzi, spuse ca netulburată.

— Să te ia dracu', ce dracu' de spital mai e şi ăsta? Vă dau în judecată, ce dracu' doctor eşti? Nu eşti doctor, eşti un şarlatan…

Continuă aşa până când gărzile veniră să-l ia, dar ea îi opri

— Ori iei reţeta asta, ori n-o iei, dar dacă vrei ceva mai puternic, va trebui să faci o analiză completă a sângelui.

— Hai, scânci bărbatul, evident intimidat de cei doi paznici fioroşi care păreau aproape nerăbdători să-l ia în măpânire, zău, eşti o doamnă simpatică.

— Exact. Şi doamnele simpatice nu vând droguri,» puse ea, apoi se îndepărtă.

— Să te ia dracu', doctoriţă şarlatan, ţipă pacientul.

Coriander tocmai voia să treacă la următorul pacient vând îi observă pe Adam şi pe Lottie.

— De când sunteţi aici?

— Destul pentru a decide să nu mai mâncăm prăjituri (aptain Chippo, răspunse Adam, observând că era chiar mai atrăgătoare cu cearcăne sub ochi, vizibil epuizată şi
iu ochelarii împinşi pe vârful capului.

— I-am spus că este neobişnuit de încordată atmosfera în seara

asta, spuse Lottie, ridicând din umeri.

— Şi mă tem că o să mai fie aşa vreo jumătate de oră.

Ie deranjează?

— Nu, dacă pot să te însoţesc.

— Ce crezi? spuse Coriander, privind-o pe Lottie.

— Dacă leşină, este în locul potrivit pentru tratament.

— Ai de gând să leşini? întrebă Coriander zâmbind.

— Cel puţin, nu înainte de a se elibera un pat.

inspunse el, privind în jur.

Ea zâmbi şi apoi o privi pe Lottie.

— Sper că mergi acasă înainte să te laşi prinsă de alt

i«va pe-aici.

— Voiam doar să-ţi aduc vizitatorul, răspunse Lotti şi apoi îi întinse mâna lui Adam. Aveţi grijă de ea, spuse arătând spre Coriander care era deja în celălalt capăt al sălii.

Se priviră.

— Mulţumesc din nou, zise el, evitând orice altă discuţie, apoi se îndreptă spre Coriander.

Coriander făcu un gest în direcţia unei târgi în timp ce lua o fişă prinsă de rama unui pat. Discuta deja cu unul di tre' rezidenţii ei „preferaţi", care descria rănile pacientului, cu un poliţist care lua notiţe. Cazul era un viol. Arogan rezidentul avea înclinaţia să vorbească pacienţilor întriargon medical neinteligibil şi se adresa femeilor cu alţi sexuale prea clare.

— Victima se fâţâia prin faţa intrării în Prospect Par explică rezidentul.

Coriander se apropie de pat pentru a verifica da perfuzia era corect prinsă în venă.

— Era conştientă când a fost adusă?

— Destul de conştientă pentru a avea nevoie să fie gată.

— Violentă?

— Scrie în fişă, pacienta era *în general necooperantă.*

Poliţistul interveni. 1

— Doamnă doctor, avem trei, patru din astea noapte, ştiţi doar.

— Şi fiecare caz este diferit, ştiţi asta. Trebuie să ocup de caz. Se întoarse iar către rezident. Ce înseamnă *general necooperant*?

— După urmele de pe braţe şi leziunile de sub lim" este o morfinomană, iar morfinomanele sunt *în generalri cooperante.*

— Este relevant pentru viol?

— Poate ceea ce este relevant este că are o gono de toată frumuseţea.

Coriander notă ceva.

— Nu văd legătura, doctore, spuse Coriander, 188

— După părerea mea, gonoreea disculpă violul.

— Să înţeleg că un violator controlează victima înainte s-o atace, şi dacă victima nu ia testul, scapă de viol?

Poliţistul râse. Rezidentul roşi.

— Gonoree… prostituată, prostituată… morfinomană, Iar statistic toţi ştim despre violuri în asemenea situaţii, oamenii ăştia au standarde diferite pentru violuri…

Coriander aproape izbucni în râs.

— Şi cum îi spunem, viol-întâlnire? Văzu că rezidentul vrea să spună ceva şi se întoarse către poliţist. Cine a – pus de fapt că e un viol?

— Am găsit-o zăcând fără cunoştinţă la intrarea în pure, explică poliţistul, dezbrăcată de la mijloc în jos şi în «tarea aceasta.

Coriander se aplecă peste pat.

— E clar că cineva i-a făcut *ceva* împotriva voinţei ei.

Rezidentul atacă din nou.

— În primul rând, e în stare de şoc datorită unei suprudoze, ceea ce ar putea explica comportamentul violent mu comportamentul ar putea fi rezultatul febrei provocate de gonoree.

— Dar contuziile, tăieturile, fracturile? întrebă Collimder.

— Eu nu eram acolo, doctore Wyatt, dumneavoastră 111 ţi? Oricum, n-a spus nimic de vreun viol când a fost adusă.

De când există un timp limită pentru a raporta un «tiu sexual?

— Era îndeajuns de conştientă pentru a refuza testele tir sânge şi urină.

Hotărăşte-te, doctore.

M-am hotărât, a încercat să evite drogarea.

Ai luat raportul de la laborator?

Nu.

Atunci de unde ştii măcar că pacienta are gonoree l mi vreo boală inflamatorie a pelvisului?

Rezidentul roşi.

— Am pus diagnosticul pe baza examinării mele.

— Ai examinat zona pelviană?

— Da.

— Atunci trebuie să fi observat urme fizice de viol.

— Greu de diferenţiat între spermă şi infecţie…

— Lasă sperma şi infecţia. Asta-i o fiinţă vie, docto nu un caz din *Anatomia* lui Gray. Rezidentul începu spună ceva, dar Coriander continuă să vorbească. Este să nu este o confirmare fizică a violului?

Întinse mâna după fişă şi observă cu coada ochiului Adam se apropiase. Dar, înainte să înceapă să citeas rezidentul avansă o altă părere.

— Violul acesta e necontrolabil. Orice prostitua care vine aici jură că a fost violată…

Coriander îl ignoră.

— Ruptură vaginală stângă, citi ea cu voce tare, uterin congestionat, urme de penetrare forţată, contuzii abraziuni pe interiorul şi exteriorul coapselor, abdomen şi sânul drept prezintă contuzii, cu urme evidente de arsu de ţigară în jurul sfârcurilor. Îşi ridică ochii şi prinse pri rea lui Adam. Continuă să citească: Pacienta a căzut obrazul şi tâmpla dreaptă, ceea ce ar putea explica pu lele dilatate. I s-a făcut un examen pentru a detecta vr sângerare subdurală? Rezidentul clătină din cap. Cori der îşi scoase ochelarii pe care-i folosise la citit şi făcu gest către pat în concluzie, doctore, şi din punct de vede strict al diagnosticului, nu mă interesează drogurile's: bolile venerice, în măsura în care asta se referă la aceas femeie sau la societatea noastră în general.

Rezidentul îşi regăsi glasul.

— După părerea mea, doctore, transformaţi acest într-o problemă politică.

Coriander era epuizată, nerăbdătoare şi sătulă, da, sătulă.

— Qnd o femeie spune că a fost violată, doctore, credem până când se dovedeşte că minte, indiferent da este o prostituată sau o vicioasă, sau chiar prietena, s soţia vreunuia dintre medicii noştri. îl privi pe poliţ".

Când va fi în stare să vorbească, puteţi s-o interogaţi, spuse ea, apoi repetă: vreau să-i faceţi un examen al craniului imediat şi după aceea duceţi-o sus la operaţie.

Apoi, salutându-i scurt pe cei doi bărbaţi, se întoarse să plece.

Adam mai zăbovi titeve secunde înainte să plece urmat de poliţist. Rezidentul o ajunse din urmă pe Coriander când aceasta se opri să semneze de plecare. Era furios.

— Aceea n-a fost consultaţie, o acuză el, nici măcar o evaluare, aceea a fost o castrare.

— A cui? întrebă ea surprinsă.

— A mea.

— Imposibil, doctore, replică ea calmă, eu nu fac microchirurgie.

Pe tot drumul către parcarea unde se afla maşina, Adam se gândi la ceea ce văzuse. Când ea îi dădu cheile şi îl rugă să conducă, se gândi că n-ar fi trebuit să vină la spital. Ar fi trebuit să se întâlnească oriunde, în altă parte, în biroul lui, pe stradă, într-o cafenea, oriunde, dar nu acolo; numai să n-o fi văzut într-o altă lumină şi să-şi dea seama mai mult ca niciodată că îl lăsase fără suflare.

CINCISPREZECE

A

dam o luă pe Coriander de braţ în drum spre garaj din subsolul spitalului.

— Pot să-ţi pun o întrebare personală?

Ea încuviinţă.

— Cum poţi suporta atâta stres în fiecare zi?

— Cred că m-am obişnuit.

— Ţi-e teamă vreodată?

— Tot timpul.

— Şi cum treci peste starea asta?

— Am propria mea ierarhie a temerilor.

— Cum adică?

— Qnd eram mică, de fiecare dată când ne muta dintr-un oraş în altul, mi-era teamă să-mi fac priete Apoi nu ne-am mai mutat, iar mama mea a murit. Să o o clipă şi apoi continuă. Când am venit în New York, temeam că n-o să fac faţă programului de rezident; urmă m-am apucat de chirurgie şi mi-a fost teamă că o fac vreo greşeală şi o să omor pe cineva. Se opri din no L-am iubit pe Danny în toţi anii aceştia şi mi-a fost teaj că n-o să-l uit niciodată. După aceea s-a întors la mine ne-am căsătorit. îl privi pe Adam. Şi acum asta… 192 J

— Ţi-a fost teamă vreodată că o să te părăsească din nou?

— Nu m-am gândit la asta. Când promjţi un nou început, încerci să faci în aşa fel, încât totul să fie bine, nu te gândeşti la lucrurile urâte

care s-ar putea întâmplă…

— A fost singurul bărbat pe care l-ai iubit?

— Singurul… răspunse ea, întrebându-se cum de avea utâta încredere în Adam.

— N-a mai fost nimeni, nici chiar în acei zece ani?

— E ciudat?

— Nu chiar ciudat, dar e sigur ceva neobişnuit.

Ea rămase tăcută în timp ce îi întinse cheile maşinii.

— Vrei să conduci tu?

El îi deschise portiera, aşteptă să se aşeze, apoi ocoli maşina şi se urcă şi el. Rămaseră tăcuţi până ieşiră din parcarea spitalului şi traversară mai multe străduţe numite New York, Flatbush şi Nostrand, depăşiră Hondele şi Chevroleturile muncitorilor ce mergeau la lucru sau se întorceau de la birou, sau după terminarea schimburilor de la fabrică, în timp ce maşini Nissan Maxima, cu geamuri mate îi depăşeau cu scrâşnete de cauciucuri în timpul slalomului printre maşinile aflate în trafic.

— Aceştia sunt traficanţii mijlodi de droguri, comentă

< Oriander. Cel puţin, speranţa lor de viaţă depăşeşte ce zece ani pe cea a marilor traficanţi. Optzeci la sută dintre meştia ajung împuşcaţi în secţia mea, cel puţin o dată în viaţă. Cincizeci la sută nu mai revin niciodată…

— Nu ţi-e frică să conduci noaptea pe-aici?

— În zonă funcţionează un sistem. Înveţi să-i laşi pe toţi să treacă, dacă nu vrei să-ţi taie calea.

Mai erau reguli şi pentru a supravieţui pe stradă, continuă ea să explice, erau semafoare la fiecare interm viie, adevărate capcane mortale.

— Lasă destul spaţiu pentru o scăpare rapidă, nu? o întrebă el.

— Nu-i nimic mai rău decât să fii prins între două maşini, la două dimineaţa, fără nicio posibilitate de scăpare.

— Soţul tău nu era îngrijorat că veneai acasă la asemenea ore din noapte?

— Toată lumea întreabă asta.

— Şi care-i răspunsul?

— N-am vorbit despre asta.

— Asta *sună,* într-adevăr, ciudat.

— E greu să inventezi conversaţii sau reguli pentru relaţiile

dintre oameni, pentru că fiecare dintre aceste relaţii este diferită.

— Te iubea şi el tot atât de mult pe cât îl iubeai tu?

Ea se simţi de parcă cineva i-ar fi turnat apă rece în cap.

— De ce nu vorbim mai bine despre altceva şi poate că o să reuşeşti să-ţi răspunzi singur la această întrebare.

— Scuză-mă, spuse el jenat. Cine ţi-a dat numele de Coriander?

— Şi întrebarea asta mi-o pune toată lumea, spuse ea; zâmbind uşor şi cu ochii aţintiţi la drum, drept înainte.

— Şi care-i răspunsul la asta?

— Mama mea era argentiniană şi a vrut să aleagă un nume picant, care să nu fie tipic New Englandului, aşa cum ar fi vrut tatăl meu, dacă ar fi fost după el. Mama îmi! spunea că oamenii o fac să se gândească la culori, şi-s pare că eu am făcut-o să se gândească la roşu. Sau a văzu roşu când m-a văzut, spuse ea zâmbind şi privind fereastră. Ai gustat vreodată coriandru?

— Probabil, fără să ştiu, răspunse el repede, dar nesiguri

Apropiindu-se de intrarea în parcarea Fort Hamilto traversară străzile Linden şi Caton ai căror primi locuito fuseseră germani evrei, care probabil că încercaseră să-şi recreeze patria când le numiseră aşa.

— Vorbeşte-mi despre căsătoria ta, spuse ea neaşteptate.

— N-ai vrea mai degrabă să-ţi spun despre divorţ? I garantez că este mai interesant.

194

— De ce să n-o luăm în ordine?

— Păi, ţi-am spus despre Eve şi agentul FBI…

— Eve? îl întrerupse ea. Glumeşti.

— Nu glumesc, dar asta-i altă poveste.

— Mai bine mi-ai povesti despre asta.

— Mai bine, zâmbi el.

— Deci, ce s-a întâmplat cu Eve? Nici nu-mi vine să cred, scutură ea din cap.

— Totul a început când Eve s-a trezit într-o dimineaţă cu vreo şase luni înainte de a-l cunoaşte pe tip. Adam părea jenat. Mi-a spus că vrea să mai vadă şi alţi oameni.

— Ar fi trebuit să-i spui că nu mai există alţii.

— Dacă mi-ar fi trecut prin cap, probabil că i-aş fi spus, râse el.

Îi povesti cum fusese împuşcat şi cum o întâlnise pe Eve la spital, îi povesti dt de furios fusese când îl părăsise, deşi acum credea

că suferise mai mult din cauza mândriei rănite decât din cauza sentimentelor. Cel mai mare regret al său era faptul că nu putea să aibă copilul lângă el.

— Fată sau băiat?

— Fată.

— Stă cu fosta ta soţie?

— Da, şi cu noul ei soţ. Dar o văd pe Penny cât de des pot. Dar tu, întrebă el întorcând capul spre ea, de ce ai aşteptat atât să rămâi însărcinată?

Dacă întrebarea o deranjase, nu arătă acest lucru.

— E un fel de exemplificare a expresiei „Domnul a ilat, Domnul a luat”, nu ţi se pare?

Ar fi vrut să întindă mâna şi s-o atingă pe-a ei, mâna aceea frumoasă pe care o ţinea lângă el, între scaune.

— E bine că eşti apropiată de tatăl tău, o provocă.

— Nu-I mai văzusem de trei ani când s-a petrecut nenorocirea.

— De ce?

— Dezaproba căsătoria mea.

— Şi totuşi, a venit într-un suflet să fie lângă tine…

— Sângele apă nu se face, spuse ea.

Traversară o zonă cu lungi diguri intersectate ce apărau portul poluat şi murdar care despărţea New York-ul de New Jersey.

— Instinctul îmi spune să fiu sincer pe de-a-ntregul cu tine, iar asta nu-i întotdeauna cel mai bun lucru…

— Pentru mine sau pentru tine?

Ar fi vrut să-i spună de vizita tatălui ei. Dar făcuse o promisiune.

— Am o mulţime de conflicte în cazul ăsta.

— Toţi avem conflicte.

— Ale mele se interpun muncii mele…

— Ale mele se interpun vieţii mele…

— Nu vrei să mi le spui întâi pe ale tale?

— Of, of, pentru că, dacă le putem rezolva pe ale tale, cred că ale mele vor dispărea.

El o privi o clipă şi-i veni să zâmbească în timp ce înclină din cap aprobând-o.

— Sunt atâtea întrebări pe care aş vrea să ţi le pun în legătură cu soţul tău, dar mă stăpânesc. Dacă ar fi fost altcineva în locul tău, ar fi fost înnebunit de toate întrebările care mi-ar fi venit în minte.

— Ce vrei să ştii? Dacă eram fericiţi, apropiaţi? mă întrebi tu, m-au întrebat toţi de la accident încoace…

— De exemplu?

— Poate că eram amândoi prea ocupaţi cu propriii noastre cariere, încât uitam să mai stăm de vorbă sapoate că asta-i doar o scuză pentru faptul că Danny n-a au» nici cea mai mică intenţie de a-mi spune ceva despre viaţa lut.

— Coriander, aş vrea să înţeleg totul şi am o mulţii de motive pentru asta.

— De ce nu aştepţi să ajungem şi să discutăm totul timpul mesei? în felul ăsta o să fie trei din trei, spuse zâmbind.

— Cum adică?

— De fiecare dată când am fost într-un restaura împreună, mi-am pierdut apetitul. 196

— Atmosfera e de vină. Să mai încercăm o dată, spuse Adam încet.

— Absolut, spuse ea, dar hai să mergem undeva lângă apartamentul meu ca să putem lăsa maşina în garaj, cât mai am aşa ceva. E pe-acolo un local mic care nu-i rău deloc.

— Nu în Chinatown? întrebă el. Szechuan sau Cantonese?

— Dacă pot să aleg, prefer să mănânc ceva estetic.

— Nu autentic?

Îi răspunse că nu avea nimic împotriva mâncărurilor chinezeşti atâta timp cât se afla într-un local mic şi plăcut, luminat discret, cu linoleum pe jos, un loc unde se găsea mâncare bună şi unde umplutura ouălor nu era de natură dubioasă.

— Să fie estetic, atunci.

— Mergem undeva lângă casa mea.

— Qnd ne apropiem, să mă dirijezi spre garaj.

Se îndreptară spre vest, apoi spre Eleventh Avenue. Qnd se apropiară de Twenty-third Street, văzură un grup de femei ciudate. Unele erau tinere şi drăguţe, altele erau decăzute şi îmbătrânite de anii petrecuţi în acelaşi colţ de stradă.

— Speranţa lor medie de viaţă este de patruzeci de «ni, aşa că, probabil, cele care par bătrâne au vreo treizeci de ani.

— De unde ştii toate astea?

— Înainte de a veni la Brooklyn General, unele dintre aceste femei mi-au fost paciente. Lucram la spitalul koosevelt două nopţi pe

săptămână. Era ceva cutremurător…

— Nu poţi salva lumea, Coriander.

— Nu, spuse ea trist, nici măcar lumea mea.

Ajunseră până la urmă într-un restaurant chinezesc ilm apropierea locuinţei ei. Era un local fără pretenţii, dar] >lilcut, cu aer condiţionat moderat, nu curentul de aer ivec care îi făcea pe oameni să se înfioare de frig la intrare 197

şi care era atât de obişnuit în iulie şi august în localurile din New York. Era exact ce îşi doreau amândoi. Cantonese, Szechuan şi estetic în acelaşi timp, cu lumini discrete, feţe de masă din olandă şi ouă umplute a căror umplutură nu era dubioasă.

Fură îndrumaţi către o masă cu banchetă, într-un colţ, unde întâmpinară prima dilemă: să stea unul lângă altul sau faţă în faţă? Coriander se aşeză prima şi-şi puse pachetele şi geanta de o parte şi de alta, ceea ce elimină posibilitatea alegerii. Adam luă loc în faţa ei. Aşezaţi, cu ceaiul şi apetitivele comandate pe masă, rămaseră în sfârşit singuri.

— Îl iubesc, spuse ea pe neaşteptate.

Sunase ca o provocare, un fel de ajută-mă să trec peste chinul ăsta, dovedeşte-mi că trăieşte, dovedeşte-mi că e mort, ia-mă din pragul iadului, dar nu uita umbra din amintirile noastre, vino, pleacă, stai, du-te, fă dragoste cu mine, nici nu îndrăzni să încerci asta; fiinţa ei transmitea aceste semnale ca o navă naufragiată.

Ce putea spune el?

— Ce pot să-ţi spun?

— Cuvintele nu mă pot face să nu-l mai iubesc.

— Ce pot face?

— Poţi să-mi spui ce înseamnă milionul acela de dolari, spuse ea, şi ochii ei migdalaţi de culoarea chihlimbarului se umbriră de durere.

— Asta este o parte din întreaga poveste, zise el, plimbându-şi degetul pe gura paharului. Aş putea să te mint sau să-ţi spun adevărul. Ce preferi?

— Adevărul.

— De asta îmi era teamă… O privi cu infinită tandreţe şi încercă să vorbească cât mai blând. Îţi aminteşti când ţi-am spus în Mexic că am, în sfârşit un martor care este gata să depună mărturie împotriva soţului tău?

Ea înclină din cap aprobativ, fixându-l cu privirea. El nu mai spuse nimic. Scoase doar, din buzunarul de la piept, nişte hârtii. Tăcut, i le întinse peste masă, pentru aş 198

citi paragrafele subliniate cu carioca fluorescentă galbenă. Era depoziţia lui Fernando Stampa, iar paragrafele se refereau la cele cinci cecuri în alb pe care le semnase şi care totalizau un milion de dolari, la Danny Vidal care le folosise fără să returneze banii şi plecase cu un milion de dolari în după-amiaza aceea de joi, înaintea weekendului de Patru Iulie. Ea îl privi de parcă primise o palmă. Totuşi, citea încă. Şi recitea. Şi apoi citi din nou totul, fiecare rând de pe cele trei pagini. C3 nd termină, puse hârtiile lângă farfuria ei şi îl privi.

— Soţul meu trăieşte, spuse ea calmă. Qnd a părăsit banca în ziua aceea, ştia că nu se va mai întoarce. Vorbea *prea* calm. El a plănuit totul, continuă ea, trăieşte.

— Nu neapărat, spuse Adam, deşi, fără îndoială, era mai bine să nu prelungească starea de nesiguranţă şi incertitudine.

Ea respinse spusele lui cu o mişcare a mâinii.

— Cum poţi spune asta când tu însuţi nu crezi, când n-ai crezut-o niciodată… nici înainte. De la început ai fost convins că trăieşte, spuse ea arătându-i depoziţia.

— Dacă mi-am schimbat părerea, asta este pentru că nu mai vreau să te îndurerez şi mai mult, tu contezi mai mult pentru mine decât cazul de care mă ocup.

— Moartea nu este o opinie, Adam, este o condiţie.

— Însemni foarte mult pentru mine, spuse el.

— Şi din anumite motive, eu depind de tine mai mult decât de oricine altcineva, dar asta nu schimbă realitatea, spuse ea pe un ton blând.

— Poate că, în cazul ăsta, sunt mai multe niveluri de realitate.

— De ce ar face el asta? întrebă ea, alegând întrebarea cea mai relevantă.

— A riscat foarte mult pentru milionul acela de dolari. Evident, a crezut că înseamnă mult pentru tine.

— Atunci înseamnă că habar nu avea ce are însemnătate pentru mine. Cum pot doi oameni să fie atât de apropiaţi şi să nu ştie nimic unul despre celălalt?

— Doar dacă nu împărtăşesc amândoi aceeaşi apropiere, spuse el încet şi întinse mâna peste masă pentru a o «prinde pe-a ei. Reveni

la problema banilor. Jorge ţi-a spus când îţi va da banii?

— A spus că o să mai vorbim, răspunse, retrându-şi mâna.

— Qnd?

— N-a spus decât că pleacă în Mexic şi că o să mă mai caute înainte de plecare sau după ce se întoarce.

— Nu vreau să-l interoghez înainte de a-ţi da banii.

— Atunci va trebui să ne mai întâlnim sau cel puţin să vorbim…

El clătină din cap. Era o nebunie. De parcă ar fi putut să n-o mai întâlnească… Reveni la subiectul discuţiei.

— L-ai cunoscut pe un bărbat numit MacKinley Swayze?

— Nu, nu cred.

— Soţul tău a amintit vreodată de el?

— Nu, din câte ştiu.

Adam scoase o fotografie din buzunar.

— Îl recunoşti pe omul acesta o întrebă, arătându-i fotografia lui Swayze.

Ea o studie atentă câteva clipe.

— Nu, răspunse, sigură de ea. Nu l-am mai văzu niciodată. One este?

— Este un suspect în cazul acesta, replică Adam evaziv. Soţul tău ţi-a dat vreodată motive să crezi că foloseşte banii de la Inter Federated în scopuri politice?

Se temuse de întrebarea acesta. Erau atâtea lucruri pe care le simţise, dar nu avusese nicio modalitate de a afla sigur dacă erau adevărate. Ceea ce ştia se referea ta, perioada de început, în Córdoba, când Danny o părăsise şi plecase la Buenos Aires. Ea înţelesese motivele pentru care se evaporase şi nu *dispăruse* odată cu ceilalţi în sul solul şcolii de inginerie navală. Când îl întâlnise din nou1 New York, crezuse că totul se schimbase, crezuse că ce ce se petrecuse în Argentina era de domeniul trecutulu Ce ştia? în loc să-i răspundă, ea întrebă:

— Îmi spui tot adevărul?

Se priviră în tăcere câteva clipe.

— Nu, spuse Adam, în sfârşit, nu. Dar tu?

— Nu.

— Atunci suntem chit.

— Am nevoie de aer, spuse ea brusc şi se ridică.

Adam nu se mai obosi să ceară nota de plată. Scoase din

buzunar un ghemotoc de bancnote mototolite, treizeci sau patruzeci de dolari, lăsă banii pe masă şi se ridică. Luă depoziţia de pe masă, o ajunse pe Coriander din urmă, o prinse de braţ şi împreună ieşiră din restaurant.

Ţinând-o strâns de braţ, merseră tăcuţi. Nu schimbau cuvinte, ci numai mişcări; ea nu mai auzea nimic din clipa în care îşi dăduse seama că erau atâtea lucruri pe care nu le ştia; amuţise gândindu-se că singura persoană în care avusese încredere în toată nebunia asta nu-i spunea tot adevărul. Dar ceea ce o înspăimânta cel mai mult era faptul că nu ştia nimic şi totuşi ştia prea mult… Era leoarcă de transpiraţie un minut şi îngheţată în următorul minut, iremura, se lupta cu lacrimile, se stăpânea să nu izbucnească în râs la gândul că Danny trăia şi apoi îşi aducea «minte că, de fapt, o părăsise fără să-i spună un cuvânt… Sprijinindu-se de Adam în timp ce mergea, se forţa să rămână la periferia coşmarului ce era pe cale s-o înghită, fi părea cel mai lung drum către casă din viaţa ei. *Continuă să mergi, fetiţo, dacă poţi să ajungi acasă, atunci poţi ajunge oriunde.* Ajunseră în dreptul clădirii, în sfârşit, şi se opriră.

IJiscret, portarul intră în hol, părăsindu-şi postul de pe trotuar.

Ea se întoarse să-l privească pe Adam, gata să-i spună

iera, dar el i-o luă înainte.

— Vrei să te conduc până sus?

Ea acceptă. O luă din nou de braţ, o conduse înăuntru, Iii hol, apoi luară liftul până la etajul al paisprezecelea, unde uşa se deschise într-un foaier, cu tapet din mătase pe pereţi, marmură pe jos, o lustră de bronz prinsă de tavan şi cu oglinzi oblice pe pereţi. Îi lăsă braţul când ea începu ha. şi caute cheile în geantă şi-i deschise uşa, dându-se la o parte ca să poată intra ea întâi.

Ea se gândi o clipă dacă se aşteptase la reacţia ei, când? nu mai rezistă şi se prăbuşi în braţele lui, plângând în hohote. El nu spuse nimic; o ţinu doar în braţe, recunoscător că îi era îngăduit s-o facă. Nu îngăimă niciuna dintre inepţiile tipice pe care altcineva le-ar fi spus mai mult pentru a-şi uşura propria stânjeneală. După ce se mai linişti şi se retrase puţin, dar nu îndeajuns pentru a se desprinde din îmbrăţişare cu totul, toată viaţa ei cu Danny

i se înfăţişă clar în minte. Dorea să-i spună lui Adam toată povestea, în câteva propoziţii, ca să scape de ea; să-i spună cum îl întâlnise pe acest argentinian bine făcut, încântător şi educat, cum toată legătura lor

fusese o lungă şi pasionată îmbrăţişare de la început şi până la sfârşit., Dar, în loc de asta, ea se retrase de tot din îmbrăţişarea lui şi merse în salon, unde el o urmă şi se aşeză pe un scaun în faţa ei. O surprinse când îi spuse simplu:

— Sunt îndrăgostit de tine.

Pe de o parte, se simţi speriată, pe de altă parte, se simţi îngrozită.

— Asta nu trebuia să se întâmple…

— Poate că este doar o altă realitate cu care trebuie să te obişnuieşti…

Ea culese o scamă de pe braţul fotoliului.

— Nici pentru asta nu-mi pot justifica sentimentele…1

— De fapt, despre ce vorbim noi aici? întrebă el zâmbind.

Ea nu-şi pierduse chiar de tot simţul umorului.

— Despre sentimentele mele pentru tine, spuse zâmbind, dar atât de încet, încât el de-abia o auzi.

— De ce trebuie să justifici?

— Pentru că totul e greşit…

— Ce-a fost corect, că te-ai îndrăgostit de Danny Vidal şi ai trăit tot iadul ăsta?

— Asta-i altceva, comentă ea, sunt căsătorită cu el.

— Dacă a murit, eşti văduvă, iar dacă n-a murit, eşti orice, numai căsătorită nu.

— Oricum, ar trebui să fugi de mine şi de toată nebu mă asta.

— Chiar crezi ce spui? Şi cum ea nu-i răspunse, el continuă. Plec mâine la Houston.

Pe jumătate speriată, îl întrebă:

— Cât o să fii plecat?

Ceea ce văzu pe faţa lui fu aceeaşi expresie de infinită grijă şi preocupare, amestecată cu o foarte mică undă de regret.

— Până mâine seară, dacă nu intervine ceva, dar o să te sun…

— Lasă-mă să vin cu tine, spuse ea, nehotărâtă ce să simtă şi ce să creadă.

— Dacă nu aş ţine atât de mult la tine, aş fi fost tentat de asta. E mai bine să merg singur.

— Qnd vei şti ceva sigur?

— Poate în curând, răspunse el.

Poate niciodată, gândi.

Nimic nu se lega. Ea avea nevoie să stea liniştită şi să aştepte, să separe confuzia de disperare. Se ridică după ce se ridicase el şi îl conduse la uşă.

— Găseşte-mi soţul, spuse încet.

Avusese nevoie de curaj să ceară asta, dar avea nevoie deşi mai mult curaj să dorească să fie găsit.

— Asta încerc, răspunse Adam.

După ce uşa liftului se închise în urma lui Adam, rămase în holul micuţ, simţindu-se singură şi fără niciun rost. Povestea lor nu mai era clară de când îl găsise pe Danny sau Danny o găsise pe ea, nici motivările sau emoţiile nu mai erau clare. Serviţi-vă, gândi ea, îndreptându-se către dormitor. Doar că nu prea mai rămăsese nimic de luat.

ŞAISPREZECE

A

dam sosi cu o cursă comercială pe aeroportul din Houston într-o după-amiază toridă. Ducea în mână o servietă din piele, conţinând fotografii ale lui Danny Vidal, Jorge Vidal şi Fernando Stampa, toate decupate dintr-o broşură a băncii Inter Federated. Intenţiona să le arate controlorului de pe pista particulară. Avea şi extrasul convorbirii de pe aeroportul Houston Hobby, acea pistă1 particulară unde avionul Dassault Falcon se oprise pentru a lua combustibil în noaptea accidentului. Aşa cum reieşea din raportul eliberat de Southwestem Bell, fuseseră făcute mai multe apeluri la apartamentul lui Danny Vidal, în noaptea de 3 iulie. Adam se trezi analizând mai multe posibilităţi pentru acele apeluri. Vidal ar fi putut într-adevăr1 coborî din avion şi ar fi putut da un telefon soţiei sale înainte de a se urca din nou la bord. În acest caz, situaţia lui era clară, era mort. Sau, altcineva ar fi urcat în avionul destinat să se prăbuşească peste dealurile din Acapulco. Totuşi, ţinând cont de acel milion de dolari, cea mai logică variantă era că Vidal coborâse din avion, se dusese s-o sune pe soţia lui şi apoi dispăruse în noapte. Coriander, spusese că fuseseră înregistrate mai multe apeluri pe robotul telefonului. Dar ceea ce era sigur era faptul că

Houston fusese ultimul punct din SUA şi de oriunde în care acel avion Dassault Falcon fusese văzut întreg înainte de a intra în spaţiul aerian mexican. Altfel spus, din momentul decolării din statul Texas, piloţii şi oricine altcineva ar fi fost la bord mai avuseseră de trăit doar

patruzeci şi cinci de minute.

Qnd Adam sunase la Hobby pentru a cere o întâlnire cu Kit French, cel care fusese de serviciu pe 3 iulie, avusese surpriza să afle că French era nemulţumit de anumite pasaje ale raportului mexican privind accidentul. Pe baza conţinutului şi a propriilor sale calcule pentru anumite secvenţe de timp şi modele de zbor, bărbatul ajunsese la concluzia că erau prea multe discrepanţe şi întrebări fără răspuns pentru a accepta versiunea mexicană a evenimentelor. Cu cât studia mai mult anumite informaţii, cu atât îi plăcea mai puţin – nu numai că nu-i plăcea, dar nu le credea. Ceea ce ar fi putut explica de ce Administraţia Aviaţiei Federale din Washington şi Departamentul de Aviaţie al Preşedintelui din México City emiseseră o declaraţie comună, numind eroare de pilotaj cauza oficială a accidentului. La scurt timp după aceea, documentele fuseseră parafate fără alte explicaţii. Ironia sorţii făcea ca singura investigaţie neelucidată să fie cea de care se ocupa Adam, care emisese o citaţie federală. De curând, Vidal fusese reperat în ţară.

Înarmaţi cu fotografiile bancherului argentinian, agenţi FBI împânziseră întreaga ţară pentru a-l urmări şi a lua declaraţii de la o mulţime de aşa-zişi martori care se dovediră până la urmă o imensă pierdere de timp, cu toate că unele dintre ele erau chiar amuzante… Un client al băncii pretindea că îl văzuse pe Vidal urcându-se într-un Cadillac alb decapotabil, la aeroportul internaţional Fort Lauderdale. Mersese până acolo, încât spusese că auzise când îl strigase pe nume şi se întorsese şi-i făcuse cu mâna. Altul jurase că-l văzuse pe Danny purtând barbă şi ochelari de soare, în compania a doua blonde, toţi trei mâncând clătite într-un local deschis non-stop, într-o parcare de 205 camioane în New Orleans, la cinci dimineaţa. Dar cea mai interesantă era declaraţia cuiva care îl văzuse pe Danny Vidal în sala de aşteptare a unui bine cunoscut chirurg plastic din Beverly Hills, cu faţa acoperită de badaje. Declaraţia fusese riguros verificată şi se dovedise că persoana în cauză nu era nicidecum Vidal, ci un neînsemnat actor de televiziune care-l dublase odată pe Râul Julia.

În drumul său între poartă şi biroul de închirieri de maşini, Adam încercă să-şi imagineze gândurile, impresiile şi regretele lui Danny Vidal. Nu era un proces total nefamiliar, căci Adam încerca să-l citească pe acest om de luni de zile. Traversând aeroportul, Adam se întrebă dacă Vidal trecuse prin aceleaşi locuri pe 3 iulie şi dacă da,

oare văzuse aceleaşi lucruri pe care le vedea Adam acum?

Aeroportul era plin de chioşcuri cu mâncăruri semipreparate şi panouri luminate cu neon, suspendate de tavan, oferind practic tot ce se putea cere. „Faceţi o rugăciune prin telefon” era cel mai proeminent panou; nu trebuia decât să suni la 1 – 900 – 999-Dumnezeu. Sau dacă problema era o relaţie amoroasă, soluţia era să suni la 1 – 900 – 999-Dragoste. Depresiunile nervoase erau uşor vindecate printr-un telefon la 1 – 900 – 999-Ajutor, care nu trebuia confundat cu 1 – 900 – 999-Durere ce aducea uşurare prin persoana unui terapist.

Cărucioare electrice rulau pe podeaua netedă şi lustruită, doamne cu păr albăstrui şi glezne subţiri ţineau în braţe câini pitici, aşezate lângă bărbaţi cu feţe roşii care ţineau în braţe pungi cu tequila, cumpărate de la magazinele scutite de taxe vamale. Pe pereţi erau aliniate postere ce dădeau amănunte despre plecările spre Juárez, unde te puteai căsători sau puteai divorţa; fotografii cu fete indiene purtând cozi lungi împletite şi fuste scurte chemau vizitatorii la un centru de întâlniri nou nouţ; alte panouri libidinoase înfăţişau blonde în bikini pozând lângă piscinele motelurilor şi cluburilor de sănătate.

Dar, în timp ce-şi cumpără un ziar, Adam continuă s8 se gândească la Coriander, imaginându-şi reacţia ei la tot 206

ceea ce era atât de tipic pentru America şi atipic pentru New York.

Clădirea aeroportului Houston Hobby avea un singur etaj şi era construită din lemn roşu de sequoia. Avea un panou care făcea reclamă pentru zboruri charter, închirieri, parcare de avioane în hangare şi lecţii de zbor. După ce parcă maşina în faţa clădirii, Adam o luă de la început, plimbându-se pe pista de aterizare-decolare, imaginându-şi avionul Dassault Falcon oprit în locul în care era acum un avion Piper Cub. Numărând treptele, Adam intră în clădirea aeroportului. Într-un colţ, la recepţie, se afla o tejghea lungă din plastic laminat pe care erau un microfon şi un telefon; pe celălalt perete era o canapea îmbrăcată în tweed şi două scaune acoperite cu pânză, iar între ele se afla o masă joasă acoperită cu o mulţime de reviste de tot felul, de la Penthouse la Playboy, de la National Geographic la National Enquirer, iar într-o parte a mesei, puse unele peste altele, se aflau numeroase jurnale de aviaţie. Deschizând o uşă, Adam ieşi din sala de recepţie şi intră într-o cameră elegantă şi luminoasă care mirosea ca interiorul unui taxi New Yorkez nou nouţ.

Un bărbat între două vârste, îmbrăcat în blugi şi purtând cizme cowboy şi un vindiac se ridică în momentul în care Adam intră. Înalt, slab, cu pielea plină de urme de vărsat şi părul complet alb, el se apropie de Adam, ţinând în mână nişte hârtii şi sub braţ un tub.

— Sunt Kit French, se prezentă el, iar dumneavoastră trebuie să fiţi de la biroul procuraturii.

Adam se prezentă, îi strânse mâna bărbatului şi apoi îl urmă într-un colţ unde se afla o masă joasă, înconjurată de scaune.

— Întotdeauna e aşa linişte? întrebă Adam după ce se aşeză.

— Vremuri grele, nimeni nu-şi mai permite să închirieze din cauza preţurilor ridicate la combustibil, şi numai nenorociţii ăia de crescători de cămile arabi sunt de vină…

207

Adam îi ignoră remarca şi încercă să conducă conversaţia spre subiectul care-l interesa şi pentru care venise la Houston. Dar nu reuşi până nu-l ascultă compătimitor pe bărbat, vorbind despre prietenia lui cu Roy, copilotul, şi despre pierderea personală pe care o suferise prin moartea acestuia.

După ce-şi puse servieta pe masă, Adam o deschise şi scoase o mapă din care luă trei fotografii şi le arătă omului. Cele trei fotografii îi înfăţişau pe Danny Vidal, Jorge Vidal şi Fernando Stampa.

— Îl recunoaşteţi pe vreunul dintre aceşti oameni?

French îi indică fără ezitare fotografia lui Danny

Vidal.

— Ăsta e. Ăsta e cel care a coborât din avion.

— Dar ceilalţi?

Bărbatul scutură din cap.

— Nu, nu i-am văzut niciodată, spuse el, şi mai studie câteva clipe fotografia lui Danny Vidal.

Adam se decise să continue.

— Am înţeles că aţi vorbit cu el el. Cine a început conversaţia?

French se îndreptă către un alt grup de scaune şi mese, în cealaltă parte a camerei.

— Eu stăteam aici bând cafea cu prietenul meu Roy când tipul m-a întrebat dacă primise vreun mesaj; a spus ceva despre faptul că aştepta nişte telefoane de afaceri.

— Şi primise vreunul?

— Nu, nimic.

— Şi dacă am înţeles bine, i-aţi spus lui Luckinbill că: l-aţi auzit dând telefoane.

— Da, când a intrat în cabina telefonică, dar n-am putut auzi nimic din ce-a vorbit, pentru că a ţinut uşa închisă. L-am văzut dând mai multe telefoane, iar când a deschis uşa l-am văzut formând un număr şi închizând. Era linişte şi era foarte cald, deoarece aerul condiţionat nu funcţionează când nu e multă lume, penurie de energi ştiţi, zise French ridicând din umeri.

— Cât timp v-aţi ocupat de avion?

— Cam patruzeci şi cinci de minute, aş zice.

— Şi apoi ce s-a întâmplat?

— Am văzut pe fereastră când omul de linie a terminat alimentarea cu combustibil. Pilotul era la W.C., iar Roy şi cu mine ne terminasem cafelele. Atunci a ieşit tipul din cabina telefonică şi a început să spună ceva despre nişte probleme de afaceri în Houston.

— Era vorba să rămână în Houston?

French păru puţin încurcat.

— Cred că i-am propus să le dea o zi liberă piloţilor, întrucât afacerile merg prost şi speram să încasez o taxă pentru hangarul pe care l-ar fi ocupat avionul. Chiar i-am oferit un preţ avantajos.

— Când v-a anunţat dacă acceptă sau nu?

— Nu m-a mai anunţat, deoarece tocmai atunci a apărut un alt tip, un prieten de-al lui, cred, şi au ieşit amândoi şi au stat de vorbă cam vreo cincisprezece minute. Am avut impresia că celălalt tip a apărut ca să-i scoată în evidenţă problema pe care o avea, un fel de întâlnire aranjată dinainte…

Adam luă câteva notiţe.

— Puteţi să-l descrieţi?

— Nu avea mâini, doar două cârlige din metal… înalt, slab, mai degrabă sfrijit, cu părul negru, cam de treizeci de uni, greu de spus…

— Ce s-a întâmplat apoi?

— Vedeţi microfonul de pe biroul acela? French Indică sala de recepţie. îl dădusem tare ca să aud telefonul prin staţia de amplificare fie de aici, fie de afară. Am fost

ihemat odată cu sosirea unui alt avion mic, care ateriza ilm cauza unei defecţiuni şi aveau nevoie de camionul meu şi de omul de linie. M-am luat cu treaba…

— Cât aţi vorbit la telefon?

— Cam cinci minute, dar pe urmă nu găseam fişele de «icrizare, aşa că, una peste alta, am stat cam cincisprezece
1 minute, poate douăzeci…
— Ce fel de avion era acela care a venit cu defecţiuni? Vă mai amintiţi?
Bărbatul se gândi puţin.
— Un Cessna cu două motoare.
— Mai aveţi fişele de aterizare?
— Sunt toate îndosariate la aeroportul principal.
— L-aţi recunoaşte pe pilot?
— Nu l-am văzut, am vorbit cu el doar prin radio.
— Ce vă amintiţi despre el?
— Doar că nu vorbea bine englezeşte…
Inima lui Adam tresări.
— Spaniol?
— Nu, nu era spaniol, mai degrabă slav, avea un puternic accent străin, dar în mod sigur nu spaniol.
— Cine a coborât din acel avion?
— Nimeni.
— Şi n-aţi văzut pe nimeni urcându-se?
— N-am văzut prea multe…
Bărbatul părea încurcat.
— Ce s-a întâmplat când aţi ieşit din nou afară?
— Avionul lui Roy era deja pe pista de decolare şi aştepta să primească permisiunea de decolare de la turnul de control de pe aeroportul internaţional Houston. i
Adam se simţea stors de parcă ar fi mers pas cu pas toate cele patruzeci şi cinci de minute pentru realimenta* rea cu combustibil, cu fiare legate la picioare. 1
— L-aţi văzut pe pasager pe undeva, prin aeropo sau în parcare?
French dădu negativ din cap.
— Nu, nicăieri, dar, ca să fiu cinstit, nici nu m-ar1 uitat după el, pentru că, dacă n-ar fi fost în avion, ar acceptat taxa pentru hangar.
Adam adună fotografiile de pe masă.
— Aţi spus că aveţi pasaje din raportul accidentului. Cum de le aveţi?
— Nu contează cum am făcut rost de ele, ceea contează e că sunt lipsite de logică.

Adam înclină din cap.

— În ce sens?

— Este prea simplu să anunţi cauza accidentului ca eroare de pilotaj, mai ales tind corpurile sunt incinerate, certificatele de deces în neregulă şi toate celelalte dovezi dispărute. îl studie pe Adam înainte de a continua. Aşa cum v-am spus la telefon, eu nu înghit asta.

Adam se lăsă puţin pe spate pentru a vedea mai bine ceva ce părea să fie o hartă.

— De ce nu-mi explicaţi încet şi clar?

French aprobă şi începu.

— Să vă arăt ce am aici. Am luat o hartă de aviaţie şi am desenat o linie care simulează conturul pământului până la o sută cincizeci şi cinci de mile de Acapulco. Apoi am schiţat sosirea aici, cu linie punctată care se numeşte *codul de sosire norte* sau codul de sosire nord şi care nu este mai complicată decât un cod de apropiere pentru piloţii ce zboară după indicaţiile aparatului.

— Ce vă face să credeţi că zburau după indicaţiile aparatului?

— Noaptea totul se află sub acest control, replică French, întorcându-se la grafic. Ceea ce înseamnă că piloţii au apelat la acest zbor codificat şi au făcut exact ceea ce le-a spus computerul, adică au urmat această scară. Urmări cu degetul linia punctată. Și această scară arată fiecare mişcare deasupra munţilor care înconjoară oraşul Acapulco. French îşi puse mâna pe plicul de manila. Acum, pasajul din raport mă ajută să-mi dovedesc punctul de vedere, de aceea am făcut graficul.

— Aţi putea să-mi faceţi câteva copii?

— O să vă dau totul, îl asigură French. Le-am făcut deja.

— Minunat…

French îşi frecă bărbia.

— M-am gândit mai întâi să vă explic cum funcţionează transmisia radio din cabina pilotului. Se opri. Doar d; că nu ştiţi deja.

— Consideraţi că nu ştiu nimic şi cu asta îmi daţi mai mult credit decât merit, glumi Adam.

— Într-un cuvânt, iată. Există ceea ce se numeşte r *vizuală* în toate transmisiile VHP, ceea ce înseamnă *dacă îl vezi, îi poţi transmite.* Deci, aici la douăzeci şi no de mile de Acapulco, continuă el, concentrându-se asup graficului, este un loc numit *intersecţia torro.* Oricine află în zona aceea nu are voie să zboare sub treispre mii de

picioare înălţime.

— Cine le interzice? îl întrerupse Adam.

— Siguranţa traficului aerian. Întoarse apoi grafi către Adam. Copia mesajului pe care o am aici, lovi plic cu mâna, spune că piloţii au luat legătura radio cu Mexi City la paisprezece mii de picioare înălţime sau treizeci cinci de mile de Acapulco, ceea ce înseamnă că avionul menţinea în limitele *regulamentului torro.* Până acu totul e bine…

Adam aprobă, înclinând încet din cap, cu ochii îng taţi din cauza concentrării.

— Unde începe discrepanţa?

— Chiar aici, la paisprezece mii de picioare.

— Dar credeam că asta se încadrează în frecvenţa radi

— De obicei, da, cu excepţia faptului că, cine a inve tat pasajul acesta, a uitat de munţi. Zâmbi uşor. Munţ blochează transmisia către turnul de control…

— *Dacă nu-l vezi, nu-i poţi transmite,* repetă Ada regula. Dar eroarea de pilotaj?

— Asta vor mexicanii să ne facă să credem şi ai începe să dispară orice urmă de logică. Raportul accidentului pune întregul profil de zbor sub orice *rază vizual* VHP, mai puţin ultimul contact radio care ar fi fost şaptezeci şi cinci de mile de Acapulco, adică la treizeci cinci de mii de picioare înălţime.

— Acesta *a fost* ultimul contact?

— Asta-i discutabil, deşi mexicanii pretind că pilot a citit greşit indicatorul altimetrului şi a raportat că află la treizeci şi cinci de mile şi paisprezece mii picioa în loc de şaptezeci şi cinci de mile şi treizeci şi cinci de * **212**

de picioare înălţime, ceea ce este o greşeală, al naibii de mare…

— Cum pare eroarea de pilotaj în acest punct?

French clătină din cap.

— Posibilitatea aceasta este atât de îndepărtată, încât este aproape imposibilă.

— De ce?

Bărbatul se aşeză mai bine şi începu să explice:

— Există un punct deasupra lui México City numit *zona terminus de control,* unde traficul aerian este întotdeauna dens. Orice avion trebuie, în acest punct, să ia legătura cu turnul de control la fiecare câteva minute. În acel punct avionul Falcon a fost constant sub

controlul celor din México City. French se aplecă din nou în faţă. Urmăriţi-mă cu atenţie, avionul raportează la fiecare câteva mile până trece peste acest punct, când se află la numai o sută douăzeci de mile de Acapulco, ceea ce în timp de zbor înseamnă aproximativ douăzeci şi cinci de minute.

Adam dădu încet din cap; toate începeau să se lege.

— Continuaţi…

— Mexicanii încearcă să convingă pe toată lumea că, după ce a raportat corect tot timpul deasupra lui México City, pilotul face deodată o greşeală uriaşă. În loc să spună că este la şaptezeci şi cinci de mile de Acapulco, spune că este la treizeci şi cinci de mile, ceea ce înseamnă o diferenţă de opt minute, deci aproape o eroare de cincizeci la sută de la confirmarea ultimei poziţii deasupra *zonei terminus de control.* French clătină încet din cap. Dacă pilotul ar fi venit după traversarea oceanului şi México City ar fi fost primul contact radio, aş putea înţelege o asemenea greşeală. Dar nu după ce a raportat la fiecare câteva minute…

— Asta înseamnă o eroare de patruzeci şi cinci de mile, spuse Adam gânditor şi privindu-l pe fix pe French.

— Nu se poate asta. Iar dacă deviase, cineva l-ar fi observat înainte, când zbura peste México City, ceea ce înseamnă că cineva învârte informaţiile după cum vrea. 213 J

— De câţi oameni ar fi nevoie pentru a modifica faptele într-un caz ca acesta? întrebă Adam.

— Depinde, replică French. Cineva care are puterea, să ceară toate informaţiile *după accident.* Vedeţi dumneal voastră, majoritatea celor de la turnurile de control au mai multe avioane decât ştiu ce să facă cu ele şi n-o să-şi amintească un avion particular…

— Chiar dacă s-a prăbuşit?

— Nu, dacă extrag datele lor… Iar dacă datele au fost deja extrase de cineva implicat în acoperirea cazului, nu mai au cum să ştie…

Adam se gândi puţin, apoi reveni la grafic.

— Reveniţi la accident… Sunt nelămurit în legătură cu locul impactului sau cel puţin ceea ce spun mexicanii că ar fi locul impactului. La urma urmei, erau toţi munţii aceia, nu se poate nega asta.

— Continuaţi, care este locul impactului?

— Şapte mii şase sute de picioare, răspunse Adam.

— Sau patruzeci şi cinci de mile, spuse French.

— Exact, încuviinţă Adam, nu-i posibil ca avionul să se fi izbit de munţi?

French se aplecă din nou asupra graficului.

— Uitaţi-vă aici, să spunem că sunt de acord cu tot ceea ce pretind mexicanii în legătură cu faptul că avionul a luat legătura la treizeci şi cinci de mile distanţă şi să spunem că sunt gata să fac o excepţie de la *raza vizuală*, considerând că munţii aceia au poate o zonă liberă pe care eu nu o cunosc, iar pilotul a găsit-o, aşa că a putut să piardă înălţime şi să ia legătura radio…

— Şi-atunci? întrebă Adam atent.

— Cum dracu' poate un avion să ia legătura radio 1> treizeci şi cinci de mile distanţă de destinaţie şi apoi să se prăbuşească la patruzeci şi cinci de mile? Doar dacă pilotul a luat întâi legătura apoi s-a întors din drum să se prăbuşească. Clătină din cap. Nici vorbă, avionul acela ei deja în coborâre.

Părea logic.

— Dumneavoastră ce credeţi?

— Explozie.

— Bombă?

— Hai să-i spunem aşa, nu este prea posibil să fie din cauza combustibilului, pentru că nu prea mai avea.

— Dar de ce aici? insistă Adam. De ce ar aştepta cineva până pe ultima porţiune pentru a arunca avionul în aer?

— Aveţi deja răspunsul, spuse French, este mult mai uşor să muşamalizezi totul în Mexic decât în SUA Se opri. Şi mai este ceva, aţi dat peste cea mai cruntă ironie a sorţii.

— Care anume?

French zâmbi uşor.

— Mexicanii s-au bazat pe eroarea de pilotaj, iar bomba s-a bazat pe precizia pilotului.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Dispozitivul exploziv se baza pe atingerea acelor niveluri de altitudine în locuri precise, astfel încât bomba să explodeze la exact zece mii de picioare în acel punct al zborului.

— Ceea ce înseamnă că, dacă avionul ar fi forţat aterizarea în caz de urgenţă în México City, ar fi explodat înainte, spuse Adam încet.

— Exact, întrucât México City este la şapte mii de picioare înălţime.

— Ce fel de bombe explodează aşa la o altitudine preprogramată? întrebă Adam, sigur de răspunsul pe care-l va primi.

— Ceva legat la un altimetru şi un ceas care programează explozibilul.

— Care-i cel mai sigur explozibil? continuă Adam, încercând să păstreze acelaşi ton.

— Probabil TNT.

— Ceea ce explică de ce copacii aceia erau în picioare, spuse Adam aproape ca pentru sine. îl privi pe French. Cum a spus şi Luckinbill, dacă avionul s-ar fi prăbuşit în munţi, toţi copacii ar fi fost rupţi ca nişte beţe de chibrit.

— Totul indică o explozie în zbor, spuse French trist.

Rămaseră tăcuţi câteva momente, pierduţi în gânduri. French vorbi primul:

— Trebuie să plec. Aştept să vină un avion în zece minute.

Se ridică şi-i întinse mâna lui Adam. Acesta se ridică şi el, îi strânse mâna, apoi îl urmări cum înfăşoară harta cu graficul şi îl pune la loc în tub.

— Poftiţi, spuse French, e al dumneavoastră, împreună cu raportul. Eu am copiile…

— Mulţumesc foarte mult, şi o să ţinem legătura. O să vă anunţ ce-am scos din astea. Se opri. Dacă auziţi ceva, v-aş fi recunoscător dacă aţi lua legătura cu mine.

— Un sfat pe care sunt sigur că îl ştiţi deja.

— Care anume?

— Singura posibilitate de a dovedi că nu a fost eroare de pilotaj este să găsiţi cutia neagră.

— Încercăm, domnule French. Este în interesul nostru să dovedim că nu a fost eroare de pilotaj, pentru că; avem de-a face cu mult mai mult decât un avion prăbuşit… – A naibii treabă, zise French, dând din cap. U apucă pe Adam de umeri. Faceţi tot ce puteţi şi ţineţi legătura cu mine.

— Mulţumesc, replică Adam, aştept acelaşi lucru din partea dumneavoastră.

Întreaga poveste era îngrozitoare. Adam rămase gânditor câteva minute, apoi se duse la cabina telefonică. Intră în cabină, închise uşa şi

apoi o deschise nehotărât…

Ştia numărul pe dinafară. Ridică receptorul, form numărul, aşteptă să audă vocea electronică a operatoarei pentru a-şi introduce numărul cărţii de credit. Aud: sunând de trei ori şi apoi vocea ei. Părea fără suflare.

— Alo?

— De ce nu eşti la spital?

— De asta m-ai sunat?

— Nu, spuse el, am sunat…

De ce naiba sunase; doar ca să-i audă vocea. Era ce”.

Irezistibil în apropierea acelei cabine telefonice.

— Eşti în Houston? întrebă ea.

— Vin acasă.

Acasă. Stătea acolo, cu bărbia sprijinită de microfon, cu receptorul prins între bărbie şi umăr.

— Ai o voce groaznică, spuse ea, cu o undă de îngrijorare. Ce s-a întâmplat?

Putea să-i vadă clar chipul, cu acea cută între sprâncene şi capul aplecat într-o parte. Îşi închise ochii, cu receptorul în continuare prins între umăr şi bărbie.

— Poate că sunt obosit, spuse el, dar nu mai ştiu ce înseamnă să fii obosit, deoarece nu mai am un termen de comparaţie.

— Mă simt vinovată când spui asta.

El se ridică în cabină, lovindu-şi genunchiul de placa ce susţinea telefonul.

— Eu ar trebui să mă simt vinovat, sunt evreu.

— Au sosit cutiile pentru mutat, azi…

— Acum chiar mă simt vinovat Dacă aştepţi o zi, te ajut

— Mulţumesc, dar nimeni nu poate face ceea ce fac cu acum. Sortez…

O viaţă, gândi ea.

El respiră adânc. Era incredibil cât de mult îi lipsea; o femeie pe care aproape nici n-o cunoştea, dacă te gândeai la timp, dar pe care şi-o putea aminti în cele mai mici detalii fizice.

— Am ceva interesant să-ţi arăt, spuse el, şi apoi îi explică pe scurt despre grafic şi teoria lui French. Avea nevoie s-o vadă, măcar ca să-i vorbească despre caz… Lucrezi mâine?

— Doar o jumătate de zi, spuse ea încet, douăsprezece ore.

— Nu crezi că ar trebui să te oprești un timp?

— Asta mă ţine întreagă la minte.

— Dar te ţine şi sănătoasă?

— Nu sunt bolnavă, Adam, sunt însărcinată.

Simţi o strângere de inimă. Ar fi putut fi altfel pentru umăndoi – el ar fi putut să o iubească pe mama copilului lui mai mult şi ar fi putut s-o iubească mai puţin pe mama copilului altcuiva.

— Ce-ar fi să te sun când ajung şi, dacă nu-i prea' târziu, poate trec pe-acolo.

— Poate aştepta, Adam, spuse ea din nou cu o undă de îngrijorare în voce. De ce nu te duci acasă, să dormi bine şi vorbim mâine.

Nu-i scăpase faptul că se stabilise deja între ei o anumită intimitate.

— Să vedem cum mă simt tind ajung, spuse el dându-şi capul pe spate. Dar apoi îşi aminti. Apropo, ştii pe cineva sau Danny ţi-a vorbit vreodată de cineva cu cârlige în loc de mâini?

O auzi respirând cu greutate.

— Ce s-a întâmplat?

— Adam, vino acasă, şopti ea, te rog…

— Ce s-a întâmplat? repetă el.

— Vino acasă, te aştept…

Rămase în cabina telefonică preţ de câteva secunde, cu receptorul în mână, după ce ea închisese. Despre ce naiba era vorba? în fiecare zi se întâmplă ceva care îl implica şi mai mult în toată povestea asta, care-l făcea să accepte, cu un fel de regret inevitabil, atracţia totală pe care ea o exercita asupra lui. Şi ceea ce îngreuna şi mai mult totul era faptul că nimic din ceea ce alţii făcuseră n-o zdrobise, nimic din ceea ce se întâmplase până acum nu-i stinsese lumina aceea de răzvrătire din ochi. Nu încă…

PARTEA A III-a

„… Au ales Patagonia pentru îndepărtarea ei totală şi climatul sălbatic; ei nu doreau să se îmbogăţească".

În Patagonia de BRUCE CHATWIN

„… Un bărbat nu poate avea decât o singură mare pasiune în viaţă".

JUAN PERON când a fost rugat s-o compare pe EVITA cu ISABEL

ŞAPTESPREZECE

9

C

Îrlige de metal în loc de mâini. Coriander nu se putea gândi la altceva în timp ce punea cărţile şi hârtiile în cutiile pentru mutat sau la gunoi. Pe de o parte, ea respingea până şi posibilitatea ca Hernando să fie în viaţă, iar pe de altă parte, credea asta de parcă-l văzuse cu ochii ei. Era destul de inteligentă ca să ştie că era ceva dincolo de Hernando sau de sentimentele ei rănite faptul că n-o contactase între eliberare şi „sinucidere" sau între eliberare şi dispariţie. Era dincolo de propria ei vină că ar fi putut să-l salveze sacrificându-şi propria fericire. Părea să fie o uşoară confuzie, căci soţul ei nu numai că era dispărut şi presupus mort, ci mai degrabă mort şi presupus dispărut.

Se opri să se privească în oglindă, în drum către holul de la intrare; avea urme de praf pe un obraz şi pe vârful nasului, părul îi era desfăcut, nepieptănat şi dezordonat. Nici nu se obosi să-şi scuture praful sau să-şi netezească părul când deschise uşa. Adam de-abia intrase când ea îi prinse mâinile şi începu să-i explice.

— Ştiu cine este omul acela, cel din Houston, cu cârlige din metal…

El încercă s-o liniştească.

— Ia-o încet.

Dar ea era prea agitată.

— Nu mai am nicio îndoială că Danny trăieşte…

— De unde ştii? întrebă Adam, cuprinzându-i mâinile.

— Bărbatul cu proteze din metal, de la aeroport, este cineva care era poate apropiat de noi în Argentina. Îşi retrase mâinile. Nu înţelegi, este Hernando…

Nu-şi amintea…

— Prietenul meu, cel cu care eram în noaptea când a *dispărut…*

— Dar Danny ţi-a spus că e mort, că s-a sinucis…

Era oarecum comic.

— *Mort,* pentru soţul meu înseamnă altceva decât înseamnă pentru majoritatea oamenilor.

Nu era nimic de comentat.

— Dar mi-ai spus…

— Nu, Adam, spuse ea, începând să se plimbe prin cameră, te-am minţit… Te-am minţit prin omisiune, se corectă ea.

— Liniştește-te, Coriander, și încearcă să-mi explici calm.

— Când l-am reîntâlnit pe Danny în New York cu ani de zile mai târziu, unul dintre primele lucruri despre care l-am întrebat a fost Hernando…

— Atunci ți-a spus despre mâinile lui?

Ea încuviință printr-o înclinare din cap.

— Și mi-a spus că s-a sinucis la puțin timp după asta…

— Și corpul?

— Nu l-am întrebat, nu m-am gândit să-l întreb. Eram atât de desensibilizați, încât nu ne mai așteptam să avem un corp…

— Și acum apare în Houston.

Se apropie de el și-și sprijini capul de umărul lui.

— Sunt foarte obosită.

Adam o luă în brațe.

— Știu, șopti el, toți suntem.

Ea își ridică încet capul și-l privi.

— Ar trebui să ne așezăm undeva.

— Dacă găsim unde în dezordinea asta.

Scuzându-se pentru dezordine, ea îl conduse prin tot apartamentul, mai mult pentru a-și limpezi gândurile decât pentru a-i arăta care fusese viața ei. Călcând pe podeaua **222** de marmură superlustruită, trecură peste un covor oriental, traversară coridoare cu desene de Piranesi și Ensor pe pereți, apoi trecură printr-un mic salon cu antichități, pregătite să fie trimise înapoi de unde fuseseră aduse, trecură pe sub o arcadă gotică și intrară într-un salon mai mare, unde tablourile deja luate de pe pereți erau puse pe jos. Acolo se opriră lângă un șir de ferestre care acopereau o latură a camerei.

— Îți pare rău că pleci din acest apartament?

— Sunt atâtea lucruri de care-mi pare rău și pentru care sunt tristă, dar acesta nu este unul dintre ele.

— Când te muți?

— Duminica viitoare.

— Așa de curând?

— Nu-mi mai pot permite să stau aici încă o lună și chiar dacă aș putea, n-aș vrea. Duminica este singura zi în care am mai mult timp liber.

— Unde te muți?

— Acolo de unde am venit, răspunse ea pe un ton ironic

— Buenos Aires?

Se gândise și ea la asta pentru o clipă…

— Nu, mă întorc în vechiul meu apartament din West Side, unde am locuit înainte să mă găsească Danny.

— E o idee bună?

— Nu mai știu. Simt că-mi pierd controlul.

— Eu cred că te descurci foarte bine.

Tăcură amândoi câteva momente, privind afară, pe fereastră. Luminile orașului străluceau sau licăreau albe și galbene peste tot, în sud către un grup de zgârie-nori, unde pe vârful unuia dintre ei erau afișate ora și temperatura, în vest peste Central Park, peste silueta întunecată a Muzeului de Artă Metropolitan și peste terenul de joacă *unde se vor juca copiii noștri, querida.*

— Vezi terenul acela de joacă?

— Da, de ce? întrebă el, apropiindu-se.

— Cândva, mi-am pus toate speranțele în acel teren de joacă. Stăteam aici și-mi imaginam că acolo sunt copiii mei. Îmi inventam un orar, așa încât să nu pierd nicio zi fără să fiu alături de ei, când veneam acasă de la spital… 223

Chiar am crezut că am putea avea toate astea – dragoste, o familie, siguranță…

— Știi la ce mă gândesc?

Ea clătină din cap în semn că nu.

— Nu cred că ai crezut vreodată asta…

Ea își fixă din nou privirea asupra parcului.

— Poate că mi-am dorit atât de mult, încât a devenit adevărat pentru mine.

— Părinții tăi au fost fericiți împreună?

— Părinții mei beau când se certau sau toastau când se împăcau.

— Întotdeauna în fața ta?

— Destul de mult ca să cresc hotărâtă ca viața mea să fie alta. Eram convinsă că, dacă renunț la pasiune, voi fi normală, apoi când l-am întâlnit pe Danny am crezut că aș putea avea totul, spuse ea zâmbind timid. Pasiunea, normalitatea și, desigur, vina…

— Pentru ce? întrebă el, atingându-i obrazul cu tandrețe.

Coriander se întoarse cu spatele la fereastră.

— Pentru alternativa pe care mi-a dat-o tatăl meu în noaptea aceea, când mi-a spus că, dacă îl părăsesc pe Danny și mă întorc acasă,

el ar face tot ce poate pentru a-l elibera pe Hernando.

— Aşa că te-ai convins singură că, dacă te căsătoreşti cu Danny, cel puţin ceea ce i s-a întâmplat lui Hernando n-a fost degeaba, nu-i aşa?

Ea îl aprobă.

— Aşa e, spuse încet şi apoi îl luă de mână. Vino.

Îl conduse printr-un alt coridor cu picturi miniaturale pe pereţi alături de câteva picturi primitive sud-americane şi mexicane. Se opriră în faţa fotografiei unei fetiţe de vreo cinci, şase ani. Avea zâmbetul lui Coriander şi purta un halat de copil. În picioare avea pantofi cu tocuri înalte, mari pentru ea, iar sub unul din braţele micuţe şi fragile ţinea un blocnotes voluminos.

— Asta sunt eu, spuse Coriander din spatele lui Adam.

Întorcându-se, o studie, ca şi cum ar fi comparat copilul cu femeia, apoi se uită din nou la fotografie.

— Câţi ani aveai?

— Asta a fost făcută anul trecut înainte de a începe toate problemele. Crezi că am îmbătrânit?

Recunoscător pentru umorul ei, Adam se simţi puţin mai relaxat.

— Ai aceeaşi faţă, poate puţin mai mare, dar te-aş recunoaşte oricând. Se întoarse din nou către fotografie. O să ai un copil frumos, Coriander Wyatt, prezise el, gândindu-se că nu putea spune mai mult, deoarece erau atâtea pe care ea nu trebuia să le audă.

— Mi-am dorit copilul ăsta de atâta timp…

— Acesta-i un alt lucru bun care a ieşit din toată această situaţie.

— Mi-e aproape frică să cred asta.

— Nu se va mai întâmplă nimic rău, spuse el pe un ton ferm.

— Şi Danny mi-a vorbit la fel cândva.

— Eu nu sunt Danny.

Ea nu răspunse imediat. Nu înainte ca el să-i promită.

— Sunt aici pentru tine, Coriander, indiferent ce se întâmplă şi atâta timp cât vrei să fiu în preajma ta.

Suna prea familiar pentru Coriander.

— Am nevoie de timp.

— Nu mă grăbesc.

Îşi continuară drumul pe coridor şi intrară într-o cameră cu pereţii acoperiţi cu lambriuri, camera care îi servise drept birou lui

Danny. Coriander îi spuse că aşa cum unii oameni foloseau arme, arma soţului ei era telefonul. îl folosea constant, la orice oră din zi sau din noapte. îl conduse pe Adam lângă o sofa lungă din piele maro, iar ea se duse la barul din bibliotecă.

— Vrei să bei ceva?

— Tu bei?

— Peste vreo şase luni.

— Pot să-ţi fac cinste atunci când o să bei?

— Dacă n-ai fugit ca de dracu' până atunci…

Se întoarse şi, fără să-l mai întrebe, îi turnă whiskey într-un pahar şi i-l dădu.

— De ce mă priveşti aşa? îl întrebă ea, dându-i paharul.

Ar fi putut să-i explice că totul era legat de conflictul său interior, care ţinea de găsirea lui Danny, mai ales * 225

după ce ascultase banda pe care i-o dăduse Palmer. Dar cum ar fi putut să-i explice că îşi petrecuse aproape o noapte, tăind porţiunile care nu aveau nimic de-a face cu politica, banii sau crimele, ci numai cu dragostea? Cum; ar fi putut să-i spună ce auzise, fără s-o umilească – acele strigăte înăbuşite, şoapte, respiraţii sacadate, scârţâitul ritl mic al unui pat, o noapte de dragoste în La Boca, după ce Hernando fusese luat de poliţia secretă… Era incredibil că, tatăl ei nu ştersese acele porţiuni înainte de a-i înmâna banda. Cel puţin când îl întrebase despre asta în dimineaţa, următoare, Palmer îi dăduse un răspuns cinstit. Îi fusese! teamă să nu fie acuzat de ascunderea probelor, dacă ar fi încercat să taie acele porţiuni. Fusese, de asemenea, cinstit când admisese că singurul său interes era aducerea lui Danny Vidal în faţa justiţiei, cu preţul şi sacrificiul a orice, chiar şi al intimităţii fiicei sale.

— Ai fi putut să-ţi laşi servieta în hol, spuse Coriander când observă că o dusese tot timpul cu el.

— Sunt aici lucruri pe care aş vrea să ţi le arăt.

— Trebuie să-mi fie teamă?

— Nu, dacă te bazezi pe ierarhia aceea a temerilor despre care mi-ai vorbit.

— Ce vrei să spui?

— Mi-ai spus odată că Danny nu era un hoţ şi erai absolut convinsă de asta, îţi mai aminteşti?

— În Mexic… spuse ea, înclinându-şi capul.

— Acum, că ai aflat de acel milion, ţi-ai schimbat părerea?

— Cum adică?

Ar fi vrut s-o ia în braţe.

— E posibil ca soţul tău să fi aruncat în aer avionul acela?

— Nu-mi pot permite să cred asta.

— Spune-mi, Coriander, există vreun seif sau un loc sigur, pe care Danny îl ţinea închis şi la care nu aveai acces?;

Adam se simţea stingherit, ştia că o hărţuieşte. 1

— Uneori… încuia uşa biroului.

— Şi nu ţi se părea ciudat?

— Nimic nu mi se părea ciudat, pentru că întotdeauna avea un motiv logic. Spunea că nu vrea să se învârtă în jurul biroului femeia care face curăţenie. **226**

— Şi acum?

Roşi.

— Da, acum mi se pare ciudat.

— Încerc să nu te sperii.

— De ce nu-mi spui exact ce-ai găsit la Houston?

În loc să-i răspundă, el deschise servieta şi scoase raportul accidentului şi graficul pe care i-l dăduse Kit French. Răsfirând totul pe masă, începu să-i spună despre munţii care blocau *raza vizuală,* îi explică cum funcţionează comunicaţia radio între cabina pilotului şi turnul de control, ceea ce arunca îndoieli asupra prăbuşirii de la sine a avionului şi cum era probabil ca cineva să fi plantat o bombă la bord, care provocase explozia în timpul zborului.

— Cineva, dar nu Danny.

Era inflexibilă. El îi admiră loialitatea.

— Vei să asculţi o bandă?

— Asta-i partea rea?

Ce naiba putea spune? Nu spuse nimic. Ea îl urmări în timp ce scoase din servietă un mic magnetofon pe care îl puse pe masă. Privind-o ca pentru a-i cere permisiunea, apăsă pe butonul de start. O observă tresărind la auzul vocii lui Danny. În câteva secunde, totul fuse clar. Danny descria uciderea lui Matthew Johnson, cum îi trăsese un singur glonţ în tâmpla dreaptă pe când acesta era căzut în genunchi, cu mâinile legate la spate. Coriander păli. Adam opri numaidecât magnetofonul.

— Ţi-e bine? o întrebă.

— Dă-i drumul, şopti ea.

Adam apăsă din nou butonul de start, şi din nou vocea lui Danny inundă camera, continuând să explice cum, împreună cu alţii învelise corpul într-un steag al organizaţiei Montonero şi apoi într-unul al ambasadei americane. A făcut o impresie de neuitat, evidenţiase „Mac”. Coriander îl privi pe Adam, înţelegând că Danny vorbea cu MacKinley Swayze. îl ascultară în continuare pe Swayze care spunea că întreaga Argentină va vedea că organizaţia Montonero îşi reîncepuse activitatea şi nu era mai puţin periculos faptul că puteau crea un conflict internaţional; de data aceasta, nu mai era vorba de bani, întrucât nu duceau lipsă de aşa ceva după răpirea lui John227

son şi obţinerea recompensei de şaizeci de milioane de dolari; de data aceasta, era vorba de mândrie şi onoare, iar mai presus de toate, de un mesaj îndreptat către fundul pompos de la ambasada americană, omul care crezuse că ei nu erau „decât o bandă de sălbatici”.

Adam opri magnetofonul.

— De unde ai banda?

— Mi-a dat-o cineva.

— Cine?

— Coriander, te rog…

Îl studie un moment.

— Numai armata putea avea o asemenea bandă.

— Nu mai contează.

— Totul contează, comentă ea, pentru că totul a devenit deodată o problemă de viaţă şi de moarte.

— Hai să spunem doar că a fost cineva care ţine la tine.

Ea avu o sclipire de înţelegere în ochi.

— Câte mai facem noi din dragoste… Mi-ar fi plăcut să fiu mai puţin iubită în viaţă, spuse, privindu-l.

— Dar dacă ai fi fost iubită altfel?

Într-o clipă, Coriander veni lângă el şi-şi puse capul pe umărul lui. Apoi îl strânse în braţe.

— Totul s-a terminat, spuse el încet, cu gura îngropată în părul ei.

— Nu încă, şopti.

— Cel puţin, neclarităţile au dispărut.

— Găseşte-l, şopti ea din nou.

— Nu sunt sigur că vreau, Coriander, spuse Adam simplu.

— Asta nu-i o soluție, spuse ea, îndepărtându-se puțin.

— M-am gândit că poate ar fi mai bine să renunț la cazul acesta.

Ea își înălță capul și îl fixă cu privirea.

— Ce am eu de-i fac pe bărbați să plece când se înrăutățește situația?

El zâmbi.

— Nu plec, sugerez doar că predau investigația cuiva care să fie mai obiectiv.

— Când ai un caz care poate deveni atât de spectaculos, obiectivitatea dispare.

— Ești plină de contradicții, Coriander Wyatt Vidal. Ori gândești ca un copil, ori ești cea mai cinică persoană pe care am întâlnit-o.

— Fără să par un copil, spune-mi ce o să se întâmple?

— În abstract sau în real?

— Înamândouă.

— În lumea reală, așteptăm până când Jorge îți dă banii, iar în abstract așteptăm să vedem ce-o să simți.

— Mă gândeam…

— Spune-mi, începu Adam brusc, dacă nu-l găsim, ai de gând să-ți petreci următorii zece ani la fel ca pe ultimii?

— Ce vrei să spui?

Dar știa.

— Singură și fără să te lași iubită de altcineva.

— Este totuși tatăl copilului meu.

Nu era nimic de comentat aici.

— Poate că devin prea simplist, dar ar fi trebuit să se gândească la asta înainte să plece și să omoare trei oameni nevinovați.

— Încă nu pot accepta asta…

— Oricare ar fi sfârșitul, n-ar fi trebuit niciodată să-ți pună în pericol viața sau să te pună în situația asta.

— Sunt o femeie matură, Adam, eu m-am pus în situația asta. Nu mi-a pus nicio armă în dreptul tâmplei.

Nu încă, gândi Adam.

Fusese o zi lungă și o noapte și mai lungă. Tot ce știau și ce-și aminteau era deja istorie. Deși parcurseseră întreaga gamă a sentimentelor, nimic nu scuza sau explica ceea ce se întâmplă la ușă, așteptând liftul. Pentru el, fu o răsturnare a întregii sale vieți când o prinse ușor de bărbie și îi sărută fața. Un ușor suspin în timp ce o

strângea în braţe îl făcu să o sărute pasionat. Respiraţia se acceleră când îi simţi trupul lipit de-al lui. Era destul de solid pentru ca ea să dispară în braţele lui, iar ei i-ar fi făcut plăcere.

— Îmi pare rău, şopti ea foarte serioasă după ce buzele li se despărţiră.

— Te iubesc, şopti el la fel de serios, înainte de a intra în lift.

— Iartă-mă, murmură ea, închizând uşa apartamentului.

OPTSPREZECE

N

u se auzea decât sunetul făcut de uşa ce se închidea şi se deschidea în bătaia vântului. Danny Vidal stătea într-un fotoliu din piele neagră, într-o baracă din plăci prefabricate, la o fermă din Ushuaia şi citea despre propria sa moarte. Îşi lăsase barbă şi părul îi era lung cum nu-l mai avusese de ani de zile. Purta blugi strâmţi, un pulover cu decolteu în V, iar în picioarele goale, avea mocasini şi arăta mai mult ca o stea a cinematografului italian jucând într-un film despre războiul de gherilă.

Ziarele ştiau mult mai puţine despre dispariţia sa şi urmările acestei dispariţii decât şi-ar fi închipuit el. Speculaţiile despre Danny Vidal variau în funcţie de ţară şi de nivelul publicaţiei. Presa de scandal anunţase că Danny Vidal se sinucisese din cauza iminentului dezastru financiar şi odată cu el muriseră şi doi oameni nevinovaţi. Ziarele săptămânale avansaseră posibilitatea ca el să fi lucrat pentru mai multe servicii secrete, cum ar fi cel israelian, irlandez sau african. Cotidianele îşi concentraseră atenţia asupra bizarei coincidenţe prin care bancherul murise în ajunul dezastrului financiar. *Wall Street Journal* publicase o serie de articole legate de succesiunea la conducerea băncii. Deşi Jorge Vidal fusese părtaş la majoritatea maşinaţiilor financiare ale fratelui său, nu exista niciun document emis de 230

bancă, nicio autorizaţie de împrumut semnată de el şi nu făcuse parte din niciun comitet de credit. Iar printr-o declaraţie făcută prin avocatul său, Jorge Vidal întărise punctul de vedere al ziarului, susţinând că legătura sa cu Banca Inter Federated fusese limitată la deţinerea unui stoc de mai multe mii de acţiuni, ceea ce îl transforma într-o victimă, la fel ca şi pe ceilalţi depunători sau acţionari.

Inter Federated era închisă de câteva săptămâni, iar toate dosarele şi bunurile sechestrate de către Procuratură şi Comisia

Bancară a Statului New York. Deşi Corporaţia Federală a Asigurării Depunătorilor garantase conturile cu depuneri sub o sută de mii de dolari, se vorbea despre preluarea băncii de către Republic Exchange – chiar banca pe care o folosise Fernando Stampa – care urma să protejeze depunătorii, fără a mai avea nevoie de sprijinul guvernului.

Danny era mult mai puţin preocupat de preluarea băncii decât de Fernando Stampa. Omul acesta stârnea mila în fiecare articol scris despre el; era în mod constant înfăţişat ca o victimă; un om lăsat cu cinci cecuri semnate în alb, totalizând un milion de dolari, şi în fiecare articol de acest fel erau declaraţii ale agentului special al Procuraturii, bărbatul care părea s-o ţină pe Coriander sub o supraveghere atentă.

Cât de bine o cunoştea pe Coriander a lui, atât de bine, încât aproape o auzea spunând că, între minciună şi moarte, ea ar alege moartea. Nu trecea o zi sau o oră în care să nu se gândească la ea, la viaţa lor împreună. Vântul care aducea un miros de pământ reavăn şi de plante puternic înmiresmate îi amintea de ea. Dacă vedea doi boi înjugaţi la un car, îşi amintea de viaţa lor. Pampasul vast se întindea la nesfârşit, iar el se gândea, cutremurându-se, la singurătatea lui, la irosirea propriei vieţi.

În partea cealaltă a camerei, focul juca într-un cămin din piatră, deasupra căruia era un cap de mistreţ cu dâre de vopsea roşie în jurul botului. Printr-o fereastră, se vedea un gard vopsit în ocru, câţiva copaci desfrunziţi şi arbuşti bătuţi puternic de vânt. Printr-o altă fereastră, se vedea în depărtare canalul Beagle, conturul ţărmului erodat al insulelor Hoste şi strâmtoarea Murray dincolo de ele, 231 până la strâmtoarea Magellan şi arhipelagul Capului Horn, înspre Antarctica. Legenda spunea că, în urmă cu mii de ani, Patagonia se desprinsese dintr-un munte, alunecase pe o prismă de gheaţă albastră dintr-unul din numeroasele lacuri şi ajunsese intactă la poalele muntelui.

Cât de bine o cunoştea pe Coriander a lui! îi putea anticipa reacţia când va fi pusă în faţa acelui milion de dolari. Iarăşi, dacă nu cerea prea mult, ea ar fi preferat să poată alege între a afla ce dracu' se întâmplă şi valiza cu un milion de dolari, în hârtii foşnitoare de o sută şi cinci sute de dolari. Categoric ar fi ales să afle ce dracu' se întâmplă… în absenţa mea *querida,* pentru tine, în cazul că aş muri, pentru securitatea ta şi a copilului. În fiecare zi, în permanenţă îşi imagina conversaţii – el răspunzând întrebărilor ei despre cum îşi petrecea

timpul. Întotdeauna era la fel, el îi răspundea că rareori vorbea cu oamenii, aproape nu ieşea din casă, stătea tot timpul şi citea sau privea cum bate vântul.

Îi era îngrozitor de dor de ea; simţea cum sângele începe să-i fiarbă când se gândea la ea. Patagonia era singurul loc de pe pământ unde eternitatea avea graniţe care luau întotdeauna o formă şi un conţinut. Îi plăcea să creadă că singura lui posesiune era un cuţit de vânătoare, o armă, o listă de amărăciuni şi amintirile despre ea. Între ei fusese o legătură amoroasă, diferenţa dintre *pasiunea cosmică* şi *sentimentele ieftine.* Chiar şi aici în acest avanpost către nicăieri, erau multe ocazii pentru sentimente ieftine. De cel puţin şase ori, Swayze îi adusese o fată în pat şi de fiecare dată când închidea ochii, încercând să uite, reacţia lui era aceeaşi. O respingea pe fată cu un vag aer patern, care provoca îngrijorare printre tovarăşii săi. Ei doreau să-l vadă fericit, satisfăcut, fără regrete. Ar fi putut tot aşa de bine să-l vadă făcut bucăţi în bazinul acela din Chilpancingo. Danny îşi deschise ochii şi privi pe fereastră. Swayze stătea în picioare lângă un foc de buşteni care ardea sub un grătar de metal, pregătindu-se să arunce doi iepuri tineri într-o oală cu apă clocotită. Cu siguranţă că urma să vină înăuntru să stea de vorbă… Întorcându-şi privirea de la fereastră, Danny făcu inventarul barăcii, 232

care devenise închisoarea sa până la următoarea fază a planului, când urmau să plece la Havana.

În cameră erau înghesuite antichităţi englezeşti, lucruri nici îndeajuns de vechi pentru a deveni cu adevărat valoroase, nici îndeajuns de noi pentru a fi considerate gunoaie. Baraca însăşi se afla pe pământul unei stâne de oi, un teren variat şi denivelat care includea dealuri abrupte, câmpii, păduri, curente de apă şi *vegas* sau câmpuri mlăştinoase, cu drumuri pietruite care duceau către fiecare porţiune a proprietăţii.

Qnd Swayze intră, Danny îşi ridică privirea. După ce îşi scoase hanoracul şi îşi încălzi puţin mâinile la focul din vatră, Swayze se aşeză. Intră direct în subiect.

— Fratele tău a vorbit cu Coriander despre bani. În clipa în care îi dă, se implică şi el în afacerea asta.

— Bancnotele nu sunt marcate.

— Tipul ăla de la Procuratură de-abia aşteaptă ca milionul să apară pe undeva. Fii rezonabil, câte pachete de un milion de dolari

circulă aşa prin New York?

— Care dintre ele este problema?

— Amândouă, spuse Swayze fără ezitare, apoi adăugă: Mai e şi Stampa.

— Ce mai poate face?

Swayze clătină din cap, studiindu-l pe Danny, de parcă nu-i venea să creadă cât este de naiv.

— Nu gândeşti cu claritate, începu, el este cel care aducea cei şase sute de mii de dolari de la Havana lună de lună. El este singurul capabil să descifreze toate codurile din dosarele tale. îl subestimezi sau i-ai supraestimat pe amândoi când l-ai lăsat pe Stampa cu cinci cecuri neacoperite şi l-ai pus pe fratele tău să dea banii. N-ai făcut decât să predai cele două legături slabe.

— Stampa se implică şi el, dacă vorbeşte despre predarea banilor la Havana în fiecare lună.

— Poate că problema este că tu nu înţelegi cum funcţionează sistemul de justiţie american. Va că-dea la înţe-le-gere cu ei, spuse el, despărţind cuvintele în silabe.

Danny era agitat.

— Ştiu totul despre sistemul de justiţie american şi sunt conştient că poate cădea la înţelegere cu ei, dar, dacă o ace, se vor aştepta ca el să le spună unde suntem, şi el nu ştie.

— Ştie că nu eşti mort.

— Ce vrei să fac?

— Spune-i lui Jorge să scape de bani. Spune-i să-i arunce într-un râu sau să-i ardă. Ultimul lucru pe care-l dorim e ca procurorul să înţeleagă că facem un plan în ultima clipă, la repezeală.

— Unde-i Jorge acum?

— Undeva între New York şi Acapulco.

— De ce s-a dus din nou în Mexic?

— Eu l-am trimis acolo, ca să-i întâlnească pe oamenii mei când coboară din munţi cu resturile cutiei negre.

— Au găsit-o toată?

— Toată. Vezi, *hombre,* mi-am îndeplinit toate misiunile.

Aşteptă un compliment.

— Asta-i într-adevăr o uşurare, îi răspunse Danny.

— Spune-i lui Jorge să arunce banii, repetă Swayze.

De parcă ar fi putut exista o singură şansă ca el să accepte.

— Dacă asta vrei…

Swayze păru satisfăcut.

— Ştii, Danny, continuă el, ea încă nu e convinsă că ai murit, deşi pe viaţa mea, nu înţeleg ce-ar face cu tine dacă te-ar găsi, doar dacă nu te-ar omorî cu mâinile ei. Râse. Dar aşa cum m-am aşteptat au devenit foarte apropiaţi, Coriander şi agentul procuraturii.

Swayze îi era superior la toate nivelurile: practic, legal, emoţional.

— Cât* le-a spus Stampa? întrebă Danny, schimbând subiectul.

Mintea lui se agita, încercând să găsească soluţii care o priveau numai pe ea, pe Coriander, înainte să fie prea târziu.

— Vorbeşte ca un nebun, pentru că este speriat de moarte să nu ajungă la închisoare şi zău, *hombre,* la vârsta lui cine-l poate învinui?

Privind în depărtare, Danny trase puternic din ţigară.

— Asta-i problema, nu?

Swayze ridică din umeri în semn de aprobare. 234

— E bolnav şi bătrân, viaţa lui nu mai valorează nimic.

— Dar Jorge? întrebă Danny, încercând să pară nonşalant. Ce se întâmplă dacă nu reuşesc să-l găsesc la timp?

Din nefericire, Swayze nu putea promite nimic, dar putea să-l asigure că, dacă milionul de dolari era distrus, nu mai era nicio problemă.

— E fratele tău, *hombre,* ai grijă să-l găseşti la timp.

— Ăsta nu-i un răspuns, Mac.

— E vorba de noi trei, Danny – tu, eu şi Hernando.

— Dar soţia mea?

— Co-ri-an-der, spuse Swayze, despărţind numele în patru silabe distincte. Nu e soţia ta, *hombre,* e văduva ta. Se opri puţin, de parcă s-ar fi gândit la asta şi adaugă: Poate că va fugi cu gloriosul poliţist şi vor trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi. Şi vor uita cu totul să te mai caute – *con suerte,* vor uita cu totul de tine.

Danny se stăpâni să nu sară în sus şi să-l ia pe Swayze de gât. *Cu puţin noroc,* poate că Swayze ar fi căzut în oala aceea cu apă clocotită alături de iepuri.

— De fapt, n-are nimic de-a face cu *suerte,* Danny, are de-a face cu timpul; cu timpul, femeile trec peste toate. Cu cât femeile sunt mai deştepte, cu atât durează mai mult, asta-i singura problemă. Şi nevasta ta e foarte deşteaptă. Privirea lui Danny continua să rătăcească afară,

în timp ce Swayze vorbea. Dar tu, Danny, sunt îngrijorat din cauza ta. Vocea să căpătă un ton patern. Ce te poate face să începi din nou să trăiești? Știi, fata aia n-are decât șaptesprezece ani, e foarte sensibilă, o jignești când o dai afară din patul tău. Încercă să zâmbească. Ai putea să o complexezi.

— Spune-i că nu-mi plac fetele.

— Nu va crede niciodată că ești un *maricân.*

— Cine a spus ceva de *maricân*? Spune-i că-mi plac numai femeile.

— Nu va înțelege.

— Qnd va crește, va înțelege și atunci nu o voi mai da afară din patul meu.

— Încearc-o, insistă Swayze, lasă-mă să ți-o trimit la noapte.

Îl durea capul, avea inima grea, vedea chipul lui Coriander, îi citea gândurile lui Swayze. Nu trebuia decât să se rupă de trecut. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât evită să ducă țigara la buze. Merita, la dracu', lasă-l pe Swayze s-o trimită pe fată, orice, numai să reușească să se echilibreze psihic. Oamenii de acest fel aveau nevoie să împartă aceeași femeie, ca și câinii care își marchează teritoriul în urma altor câini.

— *Por cambiar las ideas,* acceptă el, trimite-o.

Swayze se ridică și-l îmbrățișă. Era nevoie de așa de puțin pentru a-l face fericit pe bătrânul țap, doar o promisiune că nu o va mai respinge pe adolescenta prostituată. Timp de zece minute îl ascultă pe Swayze vorbind despre Jorge care nu ridica probleme atâta timp cât era controlat îndeaproape, atâta timp cât nu acționa singur, de capul lui, încercând să-și scape propria piele pe seama celorlalți… Dar această problemă părea rezolvată, căci fusese foarte îngrijorat de predarea milionului aceluia de dolari, care i-ar fi putut costa *tot* ceea ce reușiseră până atunci. În ceea ce îl privea pe Stampa, nici nu merita să discute despre el, deși odată, sperase că omul va reuși să se retragă liniștit la pensie, renunțând la banii pe care-i câștiga soția lui din tricotatul puloverelor.

Timp de alte zece minute, Danny ascultă tot felul de ipoteze privind faptul că nu mai era loc pentru dorințe sau obligații personale, dacă aveau de gând să îndeplinească tot ceea ce își propuseseră. Swayze se lăudă cu mica armată pe care o avea, doi oameni care se întâmplă să fie în New York în momentul acela, gata de a face orice era

necesar pentru a-şi atinge scopurile. Swayze se ridică. Nu era niciun motiv de îngrijorare atâta timp cât cădeau de acord asupra modului de a acţiona. Cel puţin latura emoţională părea că se află sub control şi în curs de vindecare; Coriander avea toată viaţa înainte şi era îndoielnic că avea de gând să-şi petreacă tot timpul singură, jelind. Îi dorea numai bine… Iar în ceea ce-i privea pe ei trei, aflaţi în Ushuaia, în miezul iernii patagoneze, planurile se schimbaseră. Totul era îndeajuns de calm pentru a pleca în Cuba mai devreme decât hotărâseră. Planul era ca Swayze să plece primul cu banii, iar Danny şi Hernando să-l urmeze, adudind dosarele şi echipamentul computerizat. \ 236 J

Danny nu avea nicio îndoială, în timp ce-l asculta, că trebuie să ajungă la ea. La Coriander. Înainte de a fi prea târziu. Danny îl conduse apoi la uşă, rămânând pasiv când Swayze îl bătu pe umăr; fără să spună ceva când Swayze îşi exprimă încântarea că Danny avea să se bucure din nou de viaţă. Dacă a f… însemna a trăi, atunci avea să fie ca un nou născut… Swayze îl îmbrăţişă din nou, îşi puse hanoracul şi spuse încă o dată că nimic nu va sta între ei, pentru că ei sunt o echipă, o familie. După ce plecă, Danny rămase acolo gândindu-se că totul suna vag familiar, deşi în momentul acela nu putea spune unde mai auzise asta…

Semnale tăcute, gândi Danny în timp ce fuma, cuvinte nerostite; era ceva care-l deranja. Evident, Swayze avea dreptate în anumite privinţe. Stampa era bătrân şi bolnav şi trăia degeaba, viaţa lui nu avea niciun sens. Cea mai presantă problemă, totuşi, era milionul de dolari şi modul în care va reuşi să-l manevreze pe Jorge, fără ca Swayze să-l suspecteze că nu a anulat predarea. O versiune ar fi putut fi că a încercat, dar că Jorge nu a fost de acord, invocând ceva de genul unui sentiment tardiv de obligaţie şi responsabilitate, întrucât Coriander este însărcinată. Sau că a încercat şi nu l-a putut găsi pe fratele lui… Dacă banii ajungeau la ea, nu-i mai păsa după aceea. Se tot gândi şi apoi şi-o rechemă în minte. Era întinsă pe pat şi-l privea cum o sărută în locurile ei favorite: ochii, nasul, urechile şi gura şi apoi încă o dată… *La revedere, iubito…*

Swayze nu înţelesese niciodată profunzimea sentimentelor lui pentru Coriander. Nimeni nu înţelesese, în afară de Hernando. Lăsându-se pe speteaza scaunului, îl aşteptă să se întoarcă din oraş, hotărât deja să-i vorbească despre problema banilor. Hernando va găsi o soluţie, pentru că era vorba de Coriander. Doar şi el o iubise cândva…

Curios, simţi o senzaţie copleşitoare de dorinţă. Moţăind, gândurile lui se îndreptară către micuţa prostituată, apoi se trezi brusc, transpirat tot, cu mintea confuză. Brusc îşi aminti ceea ce i se păruse atât de familiar. Era Matthew Johnson. Acelaşi sentiment obişnuit al celor din Montonero în ceea ce privea mândria, onoarea şi crima. 237

NOUĂSPREZECE

P

rocurorul era din ce în ce mai presat de către Comisia Bancară a Statului New York, care la rândul său era ameninţată de către Corporaţia Federală a Asigurării Depunătorilor din Washington, hărţuită de către Oficiul de Control al Valutei. Toţi cereau incriminări pentru absolut fiecare membru al consiliului de administraţie al băncii şi pentru Jorge Vidal. Dar cea mai importantă cerinţă era o mărturie clară a lui Fernando Stampa împotriva lui Danny Vidal. Deşi lui Stampa i se oferise imunitate totală, acesta nu le oferise în schimb decât fragmente de declaraţii, promiţând să spună mai mult şi dându-i informaţii lui Adam una câte una, astfel încât cazul nu putea fi rezolvat rapid. Procurorul îi transmisese lui Adam că venise timpul să forţeze nota. Iar de înlănţuirea acuzaţiilor urmau să se ocupe mai târziu.

Adam primi această veste imediat ce sosi la birou, ceea ce însema că, pe lângă maldărele de rapoarte de care trebuia să se ocupe, era obligat să-şi petreacă de două ori mai mult timp cu Fernando Stampa, încercând să-i scoată cu cleştele vorbele din gură. Ar fi fost mai simplu să-i scoată dinţii…

Însoţit de soţia sa, Stampa sosi cu patruzeci şi cinci de minute mai devreme şi în cinci minute reuşi să-l scoată pe Adam dintr-o şedinţă. Spre surprinderea portarului, Adam veni val-vârtej să-i salute. Stampa rămase tăcut, lăsând-o pe soţia sa să vorbească. Se afla acolo doar pentru a se asigura că soţul ei nu este deranjat inutil de întrebări.

În drum spre liftul din fundul holului placat cu marmură neagră şi în timp ce urcau la etajul al cincilea unde se afla biroul Procuraturii, Adam conversă cu Stampa despre vreme şi instalaţia de aer condiţionat care, în sfârşit, fusese reparată. Ţinând uşa deschisă, îi invită să intre, apoi aranjă scaunele în semicerc, în jurul măsuţei, adună dosarele, hârtiile, jurnalele de legi şi mai multe cărţi grele de legislaţie şi le oferi o cafea, scuzându-se pentru dezordine. După ce luară loc, Adam se scuză şi ieşi. Nu-i spusese lui Stampa că o invitase şi

pe Coriander pentru a cerceta împreună mai multe dosare şi carnete personale ale lui Danny. Înainte de a reveni în birou, o rugă pe secretară să-l anunţe imediat ce apare Coriander. Apoi, aşezându-se, începu s-o studieze pe Elsa Stampa.

Era o femeie măruntă, cu părul roşcat care odată fusese foarte frumos. Acum părul îi era încărunţit, dar încă frumos şi se desprinsese din cocul răsucit la spate. Avea faţa plină de riduri, ochii îşi păstraseră culoarea albastră, dar expresia lor era una obosită şi îngrijorată, privirea unei femei care văzuse şi suferise prea multe ca să mai simtă nevoia să-şi mascheze durerea. După cum se purta cu soţul ei, după cum îl privea când vorbea, atingându-i mâna când el se oprea, după cum îl întrerupea, ca să-l informeze pe Adam că tot acest coşmar le făcuse prea mult rău, nu atât ei, cât soţului, slăbindu-i inima şi luându-i toată energia, după cum îl ruga pe Adam să treacă cât mai repede posibil peste întrebările dureroase, se vedea că îl protejează…

Adam începu calm, expunându-şi motivele pentru această întrevedere neaşteptată.

— Mă tem că procurorul îşi pierde răbdarea, explică Adam cu blândeţe.

Elsa Stampa răspunse în locul soţului ei.

— Poate i-aţi putea explica domnului procuror că soţul meu nu este un om sănătos.

— Ştie asta, doamnă Stampa şi vă compătimeşte, dar este presat la rândul lui de către Washington.

— Le-aţi putea spune şi prietenilor dumneavoastră de la Washington că soţul meu nu este un om sănătos.

Adam o asigură că, de îndată ce vor putea acţiona, tot acest chin va lua sfârşit, dar cum doamna Stampa nu spuse nimic, Adam luă tăcerea ei drept acceptare.

Adam începu blând, vorbind despre evenimente în ordinea lor cronologică, făcând aluzii la anumite incidente ştiute de pe banda de magnetofon pe care i-o dăduse Palmer Wyatt, dar fără să menţioneze modul prin care aflase toate acestea. Stampa admise totul, începând cu planul de răpire a consulului din Buenos Aires şi sfârşind cu cel în care el personal asigurase transportul a şase sute de mii de dolari de la bancă în mâinile organizaţiei Montonero, în fiecare lună. Bărbatul vorbea sacadat, oprindu-se foarte des pentru a-şi linge buzele sau pentru a bea apă din paharul pe care îl ţinea Elsa şi zâmbindu-i slab s-o

asigure că este în stare să continue. Elsa nu îl întrerupse decât o singură dată pentru a verifica din nou că, indiferent de gravitatea implicării soţului ei în acţiunile lui Danny Vidal din New York şi Buenos Aires, el va beneficia totuşi de imunitate. Adam o asigură că era protejat atâta timp cât spunea adevărul. Stampa reîncepu să vorbească.

— Servieta era pregătită dinainte. În timpul primei săptămâni a fiecărei luni, Danny mă chema în biroul său să mi-o dea.

— Întotdeauna îţi dădea personal servieta?

! 240

— Întotdeauna. Uneori, când era în mijlocul unei şedinţe, ieşea să vorbească personal cu mine şi să-mi reamintească să-i dau telefon imediat ce mă întorc.

Elsa Stampa îşi scoase ceva de tricotat şi începu să lucreze. Cu ochelarii puşi pe vârful nasului, îl asculta pe soţul ei, lăsând jos lucrul pentru a verifica din când în când reacţia lui Adam, revenind apoi la tricotatul a ceea ce, explică ea, urma să fie un pulover. Adam răsufla uşurat când auzea din nou clinchetul andrelelor, lovindu-se în timp ce tricota.

— Luam un taxi din faţa băncii până la aeroportul Kennedy de unde mă urcam în avion până la Montreal. Era întotdeauna o întârziere de treizeci şi cinci, patruzeci de minute la avionul pentru Havana. Danny a insistat întotdeauna să nu stau peste noapte, ceea ce nici n-am făcut vreodată, deci totul era perfect corelat. Qnd soseam la Havana, eram trecut repede prin vamă de către cineva de la guvern, care mă ducea cu maşina la o casă pe plajă, unde eram aşteptat de altcineva cu o servietă.

— A cui era casa?

— Nu ştiu.

— Cum ştiai că servieta conţinea bani?

— Era deschisă întotdeauna în faţa mea, banii erau număraţi şi apoi mi se dădea o chitanţă semnată s-o aduc la New York.

— Unde sunt chiţantele acelea?

— În dosarele lui Danny, scrise în cod.

— Ştii codul?

— Da.

Adam notă ceva pe o bucată de hârtie pe care o ţinea pe genunchi.

— Şi cantitatea de bani era aceeaşi în fiecare lună?

— Da, erau întotdeauna şase sute de mii de dolari în aceeaşi servietă, în bancnote de valoare mare.

— Cunoşteai persoana care lua banii?

— Da, este unul dintre conducătorii organizaţiei şi un fel de tată pentru Danny, căci tatăl lui a murit când era foarte mic.

— Cum îl cheamă?

— MacKinley Swayze.

Adam se stăpâni.

— Ai vreo idee pe unde este acum?

— Ultima dată când l-am văzut a fost acum un an, în Havana.

— Atunci ai dus bani pentru ultima oară?

Stampa aprobă.

— După aceea banca nu a mai avut un profit îndeajuns de mare pentru a trimite bani.

— Atunci a început Vidal să fure depozite întregi de bani depuşi?

Stampa încuviinţă.

— Danny devenise foarte suspicios şi ciudat, nu mai avea încredere în nimeni. Hotărâse să acţioneze numai asupra transferurilor de bani.

— Cum?

— După câte am înţeles, scotea mici sume de bani într-o servietă, în fiecare zi.

— Şi nimeni de la bancă nu s-a întrebat ce este în servieta aceea?

— Dacă au făcut-o, n-au spus nimic.

— De ce nu?

— El era şeful, aşa că, dacă oamenii nu erau gata să meargă la autorităţi, ce rost avea să-l înfrunte?

Fără să-şi ridice ochii de la lucrul ei, soţia lui Stampa oferi o explicaţie mai bună.

— Nu ştiţi cât de încântător era, cât de cald şi grijuliu, ţinea minte numele fiecărui om, îi întreba de familiile lor, ştia dacă-i durea spatele sau dacă mamele lor erau bolnave. Considera de datoria lui a se implica şi de a şti totul despre toată lumea, iar oamenii credeau că lui chiar îi păsa de ei. Elsa privi pe deasupra ochelarilor. Îi vrăjea, ca să

tacă.

— De ce l-ar fi înfruntat dacă îşi primeau întotdeauna leafa? adaugă Stampa.

— Şi întotdeauna plătea îndeajuns, spuse Adam încet, minunându-se de talentele lui Danny Vidal.

— Aceasta era prima lui grijă.

— După el însuşi, adaugă Elsa, atentă la andrele.

— V-a spus vreodată că banii erau pentru Havana, domnule Stampa? întrebă Adam.

— Mi-a spus că, atunci când va avea întreaga sumă, intenţiona să închirieze un avion să meargă acolo cu banii.

— Ce credeţi că intenţiona să facă în weekend-ul acela de Patru Iulie?

— După câte ştiu, planul lui era să meargă la Havana după ce se oprea în Acapulco să-l ia pe Jorge.

— Ce intenţiona să facă cu banii în Acapulco?

— Nu ştiu.

— Parcă mi-aţi spus că se dusese să caute o casă.

— Nu, recunoscu omul. Asta a fost versiunea oficială pentru cine întreba.

— Cum încăpeau cincizeci de milioane în două serviete?

— Nu ei au cincizeci de milioane, erau numai patruzeci şi şase de milioane patru sute de mii. Nu uitaţi că eu dusesem deja şase sute de mii de dolari pe lună timp de şase luni…

Adam încercă să nu pară încurcat.

— Şi cum intră patruzeci şi şase de milioane patru sute de mii în două serviete?

— Danny a gândit totul până la ultimul dolar.

— Vreţi să spuneţi că Danny avea banii la el când a plecat din New York şi a luat avionul?

Stampa avea lacrimi în ochi.

— A fost o îngrozitoare răsucire a sorţii, dar aşa a fost.

Telefonul sună şi cei doi, Stampa şi soţia, se priviră îngrijoraţi. Adam răspunse şi ascultă.

— Daţi-mi două minute, spuse el, şi închise telefonul.

Se folosi apoi de această întrerupere pentru a schimba subiectul. Cunoaşteţi cazul Matthew Johnson?

Elsa Stampa se opri din tricotat.

— Soţul meu n-a avut nimic de-a face cu asta, izbucni ea.

— Nimeni n-a spus asta, doamnă Stampa, replică Adam liniştitor. De altfel, soţul dumneavoastră se află încă sub protecţia noastră.

— Da, spuse Stampa încet. Cunosc cazul. Johnson era consulul onorific din Córdoba”.

Adam se lăsă pe spătarul scaunului şi-şi încrucişă *ţ* braţele pe piept.

— Vidal l-a omorât?

Stampa nu o mai privi pe soţia sa pentru a-i cere aprobarea, ci începu să prezinte faptele, spusele lui potrivindu-se aproape cuvânt cu cuvânt cu înregistrarea descrierii făcută de Danny. Qnd termină, Adam consideră că era timpul să srevină la prezent. s

— Eraţi într-adevăr foarte apropiat de Danny?

— Da, de aceea este aşa de dificil acum…

— Face parte din amintirea unui trecut foarte dureros, adăugă Elsa.

Adam continuă cu precauţie:

— Înţelegeţi, desigur, domnule Stampa, că acest birou nu se ocupă de investigaţia asasinării lui Matthew! Johnson. Singurul motiv pentru care am amintit de acest caz a fost dorinţa mea de a înţelege mai bine personalitatea lui Danny Vidal, acest om de care aţi fost atât de apro 1 piat, în care aţi crezut şi care totuşi v-a părăsit, I punându-vă în pericolul unei acuzaţii foarte grave!

— Nici n-aş fi venit aici să vă vorbesc, dacă Danny nu I

m-ar fi pus în situaţia aceasta, încuviinţă Stampa, vizibil f emoţionat. 1

Adam şi-o imagină pe Coriander aşteptând pe hol şi se gândi ce se va întâmpla când o va chema înăuntru. Îşi făcuse deja un plan.

— Vreau să ştiţi că înţeleg că decizia de a veni aici a fost una dintre cele mai dificile de luat. Făcu o pauză. 244

Vedeţi, dacă n-aţi fi fost în relaţii atât de strânse cu Danny, aş fi absolut sigur că şi-a înscenat moartea, minţi el. Dar faptul că aţi fost atât de apropiaţi mă face să cred că Danny n-ar fi făcut niciodată aşa ceva, mă refer la cecurile acelea, dacă n-ar fi avut intenţia să revină să pună totul în ordine. Se opri din nou. De aceea cred că a pierit în acel accident.

Stampa acceptă concluziile lui Adam cu recunoştinţă, dar Elsa avea încă îndoieli.

— Mi-am pierdut multe nopţi fără să pot dormi şi încercând să înţeleg cum ar fi putut acoperi acele cecuri.

— Asta n-o vom şti niciodată.

— Nu cred că Danny a vrut vreodată să-mi facă vreun rău, spuse Stampa convins.

— Ceea ce mă readuce la prima întrebare, domnule Stampa. De ce nu aţi mai aşteptat înainte să veniţi aici ca să vorbiţi cu mine?

Bărbatul păru ruşinat.

— Eram speriat, spuse el, mai mult şoptit.

— Aveaţi îndoieli, nu-i aşa? întrebă Adam cu blândeţe.

— Soţia mea… începu el.

Elsa vorbi calm.

— Ne-a ajuns prin câte am trecut…

— A fost un şoc, o întrerupse Stampa.

— Un milion de dolari, asta înseamnă o grămadă de bani, încuviinţă Adam, convins că Elsa Stampa hotărâse totul.

— Sunt un om bătrân…

Adam înclină din cap. Era acum nevoit să-şi aleagă cuvintele cu multă grijă, pentru că nu trebuia nimic spus înainte de vreme şi nu avea decât o singură ocazie s-o cheme pe Coriander în birou.

— Când aţi vorbit ultima oară cu Danny Vidal?

— Cu vreo săptămână înainte de accident.

— Sunteţi absolut sigur că n-aţi mai vorbit cu el după sau când a aterizat avionul la Houston?

— Absolut sigur.

Adam ridică din umeri.

— Vedeţi, domnule Stampa, dacă putem arăta că Danny este mort, asta vă poate ajuta. Altfel, cineva s-ar putea gândi că eraţi şi dumneavoastră implicat până când v-a părăsit Danny Vidal, plecând cu un milion de dolari şi lăsându-vă pe dumneavoastră să-i plătiţi. Dacă ştiţi ceva care să dovedească faptul că nu şi-a înscenat moartea sau cel puţin să facă asta greu de crezut…

Doamna Stampa uită brusc de tricotat.

— Dar cu imunitatea cum rămâne?

— Imunitatea poate fi anulată uite-aşa, spuse Adam pocnind din degete, în clipa în care cineva l-ar suspecta pe soţul dumneavoastră că

minte sau că nu spune tot adevărul.

Ce importanţă avea dacă inventa regulamente, omul minţea. Şi, în afară de asta, Adam avea o durere ascuţită în stomac şi dorea să treacă peste asta cât mai repede.

— Aşteptau un copil, anunţă Stampa, sigur de el, fără a-şi ridica ochii din pământ.

— Se plănuia ceva?

Bărbatul îşi ridică privirea.

— De unde să ştiu eu? întrebă el amărât.

— Qnd v-a spus Danny despre copil?

— Cu câteva săptămâni în urmă, spuse Stampa fără să se mai gândească.

Adam se opri. Auzise în sfârşit ceea ce aştepta de multă vreme, ceea ce spera să audă şi totuşi se temea că va auzi. Ar fi putut afla numai în ziua plecării lui Danny la Acapulco – cel mai devreme – ceea ce însemna că trebuia să fi vorbit cu Danny despre cecuri. Şi dacă lucrurile stăteau aşa, atunci nu mai rămânea de stabilit decât de ce venise Stampa la Procuratură în weekend-ul acela; sau cecurile acelea nu făceau parte din plan şi omul intrase în panică.

Adam se scuză şi ridică receptorul telefonului.

— Gata, spuse el, şi apoi se lăsă copleşit de o grea tristeţe.

246

Cu braţele încrucişate pe piept, rămase tăcut aşteptând să se deschidă uşa şi să o vadă pe Coriander intrând. Parcă nu mai avea chef de situaţii din acestea.

Coriander intră înainte ca Fernando sau Elsa să apuce să întrebe ce se întâmplă. De fapt, toţi erau surprinşi.

— Vă cunoaşteţi, nu? întrebă Adam, privindu-i pe toţi trei.

— Da, desigur, spuse Coriander, revenindu-şi din surpriză. Se îndreptă către Elsa cu mâna întinsă. Îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat, doamnă Stampa, spuse ea, şi se întoarse apoi către soţ. Ce mai faceţi, domnule Stampa?

Adam era impresionat de înfăţişarea ei deosebit de demnă. Puse întrebarea imediat.

— Coriander, când i-ai spus lui Danny că eşti însărcinată?

Ea rămase o clipă nedumerită, apoi răspunse:

— Pe 3 iulie, în ziua când a plecat. De ce?

— Pentru că domnul Stampa spune că Danny i-a spus cu câteva

săptămâni în urmă.

Nu-i trebui decât o clipă să înţeleagă. Îi privi pe rând pe fiecare şi apoi începu să vorbească.

— Unde este? Stampa arăta de parcă ar fi fost pălmuit. Elsa se albi la faţă. Vă rog, spuneţi-mi unde este soţul meu, vă rog, ştiu că nu veţi păţi nimic dacă îmi spuneţi. Privi întrebătoare la Adam. Nu le-ai spus asta?

Adam nu spuse nimic, dar se vedea că strângea din dinţi. Coriander îl privi întâi pe Stampa şi apoi se întoarse către soţia lui.

— Vă rog, dacă aş şti că este într-adevăr mort, aş accepta asta, dar aşa, este un adevărat calvar…

Elsa fu aceea care vorbi.

— Vă puteţi imagina prin ce-am trecut noi?

Coriander respiră adânc.

— Sigur că da, dar nu înţeleg de ce îl protejaţi pe cel care v-a pus în situaţia asta.

Era pentru prima oară când îl învinuia pe Danny de ceva.

— Îl învinuiesc pe tatăl dumneavoastră pentru ceea ce s-a întâmplat fiului nostru, el a petrecut cu criminalii aceia în ambasada voastră.

Iar se întorceau la cele petrecute în Córdoba. Dar, de data aceasta, avea ce să răspundă.

— Chiar dacă tatăl meu n-ar fi păstrat legătura cu guvernul militar, cu ce l-ar fi ajutat pe fiul dumneavoastră?

— Poate că fiul meu ar trăi dacă tatăl dumneavoastră s-ar fi deranjat să intervină.

— Tatăl meu a făcut ce a putut.

— Viaţa tatălui dumneavoastră nu era periclitată.

— Nu, dar credea că viaţa mea era periclitată şi de aceea a păstrat legătura cu guvernul militar. Şi dumneavoastră aţi fi făcut la fel pentru a vă proteja fiul, dacă aţi fi putut.

Pentru prima dată după ani de zile, înţelegea motivele tatălui ei.

Adam îi întrerupse. Cu o voce intenţionat neutră, spuse:

— Toate acestea sunt neimportante, nu au nimic de-a face cu ce se întâmplă acum la bancă.

— Dacă fiul nostru n-ar fi fost mort, nu ne-am fi implicat în treaba asta cu banca, pentru că n-am fi venit la New York, insistă Elsa.

— Aţi fost alături de Danny înainte ca fiul dumneavoastră să fie

ucis şi înainte ca Danny să încerce să vă ajute să-l găsiţi, comentă Coriander.

— Până când lui nu i-a mai convenit.

Coriander îşi apără din nou soţul.

— N-a avut nimic de-a face cu asta. Era singur împotriva unei armate.

— Noi credeam că are puterea să salveze viaţa fiului nostru, spuse Stampa.

— Nu, dumneavoastră aţi vrut să credeţi asta, domnule Stampa, şi nu vă pot învinui pentru asta. Nimeni n-a înţeles prea bine ce se întâmplă, de la început. Danny v-a dat speranţe. Tuturor ne-a dat speranţe.

— Tragedia este că noi l-am crezut pe Danny şi el ne-a prostit pe toţi, fiindcă tot ce-a făcut el a fost pentru bani. Cum am putea uita dezamăgirea pe care am avut-o când a dispărut, tot aşa cum a dispărut şi acum; doar că acum noi avem de suferit.

De data aceasta, Fernando Stampa păru că încearcă să-i solicite sprijin lui Coriander.

— Uiţi ce ne-a făcut? îl poţi ierta pentru că te-a lăsat pe tine şi pe copilul tău aşa?

Cu lacrimi în ochi, Coriander îi răspunse:

— Ceea ce vă cer este să-mi daţi dreptul să ştiu ce ar trebui să simt. Dacă este mort, vreau să-l jelesc, dacă trăieşte, vreau să am dreptul să fiu furioasă.

— De ce v-am da acesta posibilitate de alegere, când noi n-am avut-o? întreba Elsa cu amărăciune.

— Atunci de ce îl protejaţi? strigă Coriander.

— Ne protejăm pe noi.

Coriander îşi pierdu calmul.

— Cum vă ajutaţi, dacă nu-mi spuneţi unde este sau ce ştiţi?

— Singurul lucru pe care-l ştim este că trebuie să-mi apăr numele, adăugă Stampa.

— Tot ce a încercat soţul meu să facă a fost doar să se răzbune pe cei care v-au ucis fiul, nu a avut niciun alt motiv.

— Şi acum? întrebă Elsa.

— Nu ştiu…

Elsa îşi pierdu din nou cumpătul.

— Tot ceea ce ştiu este că fiul meu a murit, pentru că noi nu aveam nicio importanţă, iar dumneavoastră trăiţi pentru că tatăl dumneavoastră era ambasadorul Statelor Unite.

— Aşa este, şopti Coriander, nu vă pot contrazice.

— Cred că e de ajuns, interveni Adam. Avem o înţelegere. Dacă domnul Stampa vorbeşte şi răspunde cinstit la întrebări, beneficiază de imunitate, dacă nu, imunitatea este anulată şi atunci va fi acuzat împreună cu ceilalţi.

— Nu mai avem nimic altceva de spus, anunţă Elsa Stampa în timp ce-şi punea toate lucrurile în geantă. Dorim să ne luăm un avocat.

Pământiu la faţă, soţul ei se ridică şi el, cu privirea aţintită în pământ, aşteptându-şi soţia. Nu mai era nimic de spus. Elsa Stampa îl luă de braţ şi se îndreptară spre uşă. Înainte de a ieşi, ea se întoarse.

— Poate că soţul dumneavoastră nu v-a iubit îndeajuns. Dar asta era o poveste veche. Totuşi, Coriander răspunse:

— Sau poate eu l-am iubit prea mult.

Adam nu făcu nimic să-l împiedice pe Stampa să plece. Avea timp mai târziu pentru anularea imunităţii. Putea să-l mai descoasă atunci, deşi era convins că asta nu ducea decât la alte minciuni. Se duse la fereastră şi privi afară, cu spatele spre cameră, auzind zgomotul uşii trântite şi ascultându-le paşii pe coridor, până la lift. De-abia atunci se întoarse, se apropie încet de Coriander şi o luă în braţe. Ea îşi sprijini capul de umărul lui, fără să opună rezistenţă îmbrăţişării lui.

— Are dreptate, ştii?

— În legătura cu ce?

— Nu m-a iubit îndeajuns, spuse ea, şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Dar ce zici dacă eu te iubesc prea mult? şopti el… Rămaseră acolo, amândoi, strângându-se în braţe…

DOUĂZECI

E

ra şase şi jumătate dimineaţa când maşina apăru la intersecţia nord-est dintre Sixty-eighth Street cu Third Avenue. Era o Honda cu patru uşi, bej sau gri; era greu de spus exact care era culoarea, din cauza noroiului care urca până la mânerele portierelor şi acoperea numerele de înmatriculare. Maşina apucă pe Third Avenue, pe partea dreaptă, mergând cu douăzeci, douăzeci şi cinci de mile pe oră, coti spre est, pe Seventieth Street, apoi pe Second Avenue şi se întoarse

spre vest pe Sixty-Third Street pentru a intra din nou pe Third Avenue. După mai multe ture de acest fel, fără a creşte viteza, la şase şi patruzeci şi două de minute maşina se opri în acelaşi colţ la intersecţia dintre Sixty-eighth Street cu Third Avenue cu motorul continuând să meargă.

Proprietarul pieţii coreene dintre Third Avenue şi Sixty-ninth Street sosise cu câteva minute mai devreme de şase şi un sfert şi începuse să aranjeze florile tăiate ca să le pună în faţa uşii. La câţiva iarzi înspre nord, se afla un stand de ziare unde proprietarul, sosit la aceeaşi oră, era ocupat cu aşezarea ziarelor *Times* de duminică, ce tocmai sosiseră cu un camion şi fuseseră lăsate pe trotuar. Vizavi, un bloc înalt, modern, ocupa aproape întreaga distanţă 251 dintre Lexington, Third Avenue şi Sixty-seventh Street. Clădirea era despărţită de trotuar printr-o porţiune de drum, circulară, care ducea până în faţa clădirii, apoi cobora pe o rampă, până în garajul de la subsol. La şase şi treizeci şi opt de minute, un bărbat mai în vârstă ieşi din clădire, merse încet spre Third Avenue pentru a coti spre nord, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă la aproximativ aceeaşi oră, ducându-se să cumpere portocale şi ziare. Purtând o jachetă cafenie, pantaloni bej, ochelari cu lentile fumurii, sandale cafenii şi şosete maro închis, arăta ca un străin, cel puţin aşa avea să declare cineva mai târziu. Mergând în sus, pe Third Avenue, ajunse la intersecţia cu Sixty-ninth Street tocmai când semaforul trecuse pe culoarea verde. Se angajă în traversare, dar nu mai ajunse pe partea cealaltă a străzii.

În momentul în care păşi pe carosabil, Honda porni în trombă pe Sixty-eight Street, spre Third Avenue, coti spre stânga şi îl lovi în plin. Lovitura îl aruncă în sus; se lovi cu capul de o maşină parcată şi apoi se prăvăli şapte picioare mai departe. Fără a mai pierde niciun moment, maşina o luă spre vest, pe Sixty-ninth Street şi dispăru.

Înainte ca bărbatul să se prăbuşească, o femeie care privea de la etajul al doilea al unei clădiri, începu să ţipe şi să strige către şofer să oprească. Câteva secunde mai târziu, coreeanul ieşi în fugă şi, fără să poată face ceva, privi maşina ce dispărea după colţul străzii. După alte câteva secunde, vânzătorul de ziare se repezi spre colţul străzii să telefoneze la poliţie. În câteva minute, toţi cei trei martori, inclusiv femeia, care alergase pe scări în halat, ţinându-şi strâns copilul de mână, stăteau în intersecţia dintre Sixty-ninth Street cu Third Avenue, privind trupul zdrobit de pe asfalt. Omul era mort.

Coriander intră în spital şi îi salută, printr-o înclinare a capului, pe cei trei paznici de la prima uşă rotativă care aşteptau să-şi înceapă schimbul.

— Ce mai faceţi doamnă doctor?

252

— Arătaţi foarte bine.

— Doamnă doctor, spuse unul dintre ei, apendicita mea este a dumneavoastră…

— Apendicele, îl corectă ea.

În hol mirosea a dezinfectant, iar linoleumul mereu murdar era sclipitor de curat. Până şi afişele arătau de parcă ar fi fost spălate. Traversând secţia de urgenţă, Coriander zâmbi în semn de salut celor din spatele geamurilor protectoare antiglonţ din sala de primire, în timp ce în difuzoare se auzea muzica lui Roy Orbison cântând „Running Scared". Versurile o şocară pe Coriander. *Dacă se întoarce, pe cine ai alege?* Se opri la un automat şi luă o cafea cu lapte. Sala de aşteptare era aproape goală; nu erau decât câteva persoane, venite pentru injecţiile zilnice cu insulină sau alte tratamente. Dimineţile de duminică erau de obicei liniştite, mai puţin la maternitate. Copiii din ghetou parcă ar fi ştiut că trebuie să se nască în zilele de sabat, când focurile de armă erau întrerupte; acel scurt răgaz înainte ca lupta să reînceapă în mijlocul săptămânii, ca vinerea să ajungă la apogeu. Şaisprezece noi rezidenţi îşi începeau serviciul în această dimineaţă; şase studenţi la medicină în anul al treilea, doi subintemi, trei interni, un rezident în anul al doilea, trei rezidenţi în anul al treilea şi unul în anul al patrulea.

Ţinând ceaşca de cafea în mână, Coriander intră în secţia de răniţi, unde fu imediat oprită de unul dintre rezidenţii care plecau.

— Ne ţineţi cursul în amfiteatru sau în birou?

— Chiar vii la curs? întrebă ea, zâmbind.

— Nici nu mă gândesc să-l pierd, doamnă doctor.

— Şi cum se face că nu veneai niciodată când lucrai cu mine?

— Când nu lucram, nu aveam decât zece, cincisprezece minute să dorm, o tachină rezidentul.

— Nu-i aşa că era tare greu? spuse ea, zâmbind. Verifică în orar, dar cred că este în amfiteatru.

253

Îşi puse geanta pe celălalt umăr şi traversă sala de primire, sala

de examinare, holul şi intră în micul birou din spatele secţiei. Discursul pe care urma să-l ţină îl avea în minte, nu avea niciodată nevoie de note, deoarece întotdeauna se referea la cazurile actuale şi la situaţii care avuseseră loc în săptămânile anterioare. Considera foarte important să le dea doctorilor o idee despre realitate, mai ales că aceştia credeau că vieţile pacienţilor nu erau pierdute prosteşte în acel spital, ci mai degrabă erau salvate în mod miraculos, Cât de mult se înşelau…

Coriander închise uşa, îşi puse geanta în fişet şi rămase o clipă cu capul sprijinit de metalul rece. Era prima zi în care se simţea rău încă de dimineaţă; dar oboseala pe care o simţea era mai mult emoţională decât fizică.

De la confruntarea cu familia Stampa, sentimentele ei de compasiune nu mai erau îndreptate decât pentru victimele inocente care ajungeau la spital. N-avea nevoie să i se spună că nu era bine să dea sentinţe pacienţilor. Medicina era ca şi sexul; dacă era prost practicată, era pentru nouăzeci la sută, iar dacă era bine practicată, nu interesa pe nimeni. Se dezbrăcă încet, aşezându-şi hainele în fişet, şi îşi puse un halat alb şi un şorţ albastru. Se aşeză apoi la birou şi, după vechiul obicei, începu să cotrobăie prin sertare după două pixuri şi o lanternă, pe care, după ce le găsi, le puse în buzunarul de la piept şi îşi agăţă la gât stetoscopul.

Traversând din nou sala de primire, Coriander merse încet spre lift şi, în timp ce urca, se gândi că probabil totul nu era decât o problemă de judecată. Iar dacă lucrurile stăteau aşa, ea era ultima persoană care să ştie cât să simtă şi pentru cine. La urma urmei, se îndrăgostise de un bărbat, îi preluase toată suferinţa şi chinul, avusese încredere în el, se căsătorise cu el, împărţise o viaţă, făcuse planuri, sperase, ca până la urmă să afle că nimic din ce ştia despre el nu era real… Coborî din lift, recunoscătoare că nu trebuia să ţină un discurs despre bucuriile căsătoriei. Intră în amfiteatrul în care se aflau vreo cincizeci, şaizeci de oameni şi se întrebă cum se întâmplase că Adam Singer 254

devenise un om atât de important pentru ea. Sau asta era doar o altă dovadă de judecată proastă.

Cu o lună în urmă, Hermine Mashavas câştigase Premiul Anului pentru angajaţii hotelului Sheraton. Decernarea avusese loc într-o mică sală, lângă bucătărie, unde luau masa angajaţii. Dar pentru

Hermine, cel mai important lucru era că putea alege în ce schimb să lucreze în anul următor.

Hermine alesese schimbul de la opt dimineaţa la patru după-amiază, deci putea să-şi ia copilul de la mama ei şi avea timp să pregătească cina, pentru ca întreaga familie să poată lua masa împreună, când se întorcea soţul ei de la lucru. Hermine mai alesese să lucreze şi duminica, având astfel o zi liberă în timpul săptămânii, ca în felul acesta copilul să poată petrece o zi întreagă cu fiecare părinte, iar mama ei se putea odihni în aceste două zile.

Ultimele ore din schimbul din această duminică erau mai aglomerate decât de obicei. Treizeci şi patru de membri ai Alianţei Companiilor de Asigurări plecaseră la prânz şi douăzeci şi şase de directori executivi de la Circul Bemum şi Bailey trebuia să sosească la ora patru. Hermine, şi două îngrijitoare se grăbiră să aranjeze camerele pentru inspecţia supraveghetorului de la ora două. Fuseseră anunţaţi de la recepţie că unii dintre cei aşteptaţi sosiseră deja şi erau în bar, nerăbdători să ajungă în camerele lor.

La unu şi treizeci şi patru de minute, Hermine închise uşa camerei 1636 şi văzu că nu mai are decât patru camere de pregătit: 1638, 1640, 1642 şi 1644. împinse căruciorul cu lenjerie, îl opri între camerele 1638 şi 1640 şi-şi scoase cheile pentru a intra la 1640. Bătu mai întâi şi numără până la treizeci – conform regulei – ca să se asigure că nu era nimeni înăuntru, apoi răsuci cheia în broască şi intră.

Camera era întunecoasă, având draperiile duble trase. Lângă holul micuţ, în care intrase, era o baie. Aprinse lumina şi văzu că baia nu părea să fi fost folosită. Prosoapele erau strânse pe rafturi, săpunurile şi şampoanele erau ne desfăcute pe etajera de lângă chiuvetă, sigiliul de hârtie lipit pe closet era intact. Hotelul Sheraton avea reguli stricte, ca aşternuturile şi prosoapele să fie schimbate chiar dacă nu păreau să fi fost folosite. Hermine se întrebă totuşi dacă nu cumva una dintre fetele de pe etaj verificase camera înaintea ei. Ieşi pe coridor şi intră în e fiecare cameră în care lucrau celelalte, pentru a le întreba dacă pregătiseră camera. I se răspunse că nu.

Hermine intră din nou în camera 1640, luă din baie prosoapele şi le puse lângă cele de spălat, din cărucior. Luă apoi prosoape curate, intră în baie şi le puse pe rafturi, deasupra chiuvetei, apoi închise uşa băii şi intră în dormitor. Se lovi de un scaun şi apoi se îndreptă, precaută, către cealaltă parte a camerei, în dreapta ferestrei, ca să

ridice jaluzelele. Lumina zilei pătrunse filtrată de draperii. Hermine tocmai voia să meargă pe partea stângă a ferestrei să tragă draperiile, când întâmplător, privirea ei se opri asupra patului. Îngrozită de ceea ce văzu şi prea speriată ca să poată fugi, rămase ţintuită locului, ţipând înnebunită. Aşternutul era îmbibat de sânge, ca şi pernele, ca şi corpul unui bărbat, întins pe spate, cu ochii deschişi şi cu gâtul despicat de la o ureche la alta.

Spre sfârşitul prelegerii, când Coriander tocmai voia să ia o înghiţitură de apă, uşa amfiteatrului se deschise şi cineva intră. Era Adam.

Cu Adam acolo, în sală, lui Coriander îi era greu să se concentreze. Ştia că n-ar fi venit dacă nu s-ar fi întâmplat ceva. Scurtând ceea ce avea de spus, aşteptă întrebări de la cei din sală. Vreo douăsprezece mâini se ridicară şi ea ascultă întrebările şi răspunse cu ochii aţintiţi către spatele amfiteatrului. Când termină, mulţumi tuturor pentru prezenţă şi le ură din nou bun venit noilor rezidenţi, adăugând că i se putea cere oricând sfatul sau ajutorul.

Discursul fu îndelung aplaudat, chiar şi după ce coborî de pe podium şi se apropie de audienţă. Ea nu se gândea decât la Adam. Îşi puse ochelarii şi se opri să dea mâna cu 256

mai mulţi colegi şi rezidenţi, care veniseră în jurul ei să-i spună cât de mult le plăcuse cursul. Adam era doar la câţiva paşi de ea, evident nerăbdător la fel ca şi ea să rămână singuri. Părea supărat. După câteva minute interminabile, rămaseră singuri, iar ea reuşi să se apropie de el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă îngrijorată.

— Hai să ieşim de aici, spuse el, luând-o de braţ.

Ea se simţi condusă către spatele amfâteatului.

— Ce s-a întâmplat? repetă, încercând să-i citească pe faţă în timp ce se îndreptau către lift.

În loc să-i răspundă, el o complimentă.

— A fost o prelegere interesantă, nu-i de mirare că a fost atâta lume.

— Nu pentru asta ai venit aici, zise ea. Ce s-a întâmplat?

Qnd ajunseră la lift, el o luă de umeri şi-i spuse repede:

— Stampa e mort.

— Cum? întrebă ea pălind.

— Lovit de o maşină care a dispărut.

— Unde?

— *De ce?* ar fi o întrebare mai potrivită, spuse Adam când sosi liftul.

Se urcară în liftul aglomerat şi rămaseră tăcuţi până ajunseră la parter.

— De ce? întrebă ea în clipa când coborâră.

Ţinând-o de braţ, el o conduse pe holul care ducea către sala de răniţi.

— Îţi voi spune totul când vom putea sta de vorbă liniştiţi.

— Hai în biroul meu, zise ea vizibil zguduită şi încercând să ţină pasul alături de el.

Traversând holurile şi sălile, ajunseră în sfârşit în biroul ei. Deschise uşa şi intră urmată de Adam. Nici nu intraseră bine, când el o anunţă:

— Nu trebuie să stai singură.

— De ce?

— Nu eşti în siguranţă.

— Adam, ce tot spui?

— Şi Jorge e mort.

— Ce? spuse ea cu jumătate de voce, încleştându-şi mâinile de spătarul unui scaun.

— A fost găsit într-o cameră de hotel în după-amiaza aceasta de către una dintre fetele care făceau curăţenie. Făcu o pauză. Cu gâtul tăiat…

Uimită, se prăbuşi pe un scaun.

— Nu cred, şopti ea. De ce?

Adam îngenunche în faţa ei.

— Acum înţelegi că nu trebuie să fii singură?

— Ce vrei să spui? întrebă cu voce tremurătoare.

— Mă tem că te vor găsi.

— Cine? întrebă, simţind că i se învârte capul. Credeam că noi căutam pe cineva.

— Doi oameni sunt morţi, spuse el ţinând-o de mână. Ucişi. Nu înţelegi ce se întâmplă?

— De ce i-ar face Danny rău propriului său frate? întrebă ea fără să se gândească. Nu are sens.

— Ba are, Coriander, aici e vorba de dolari, de milioane de dolari. Nu sunt sigur, dar cred că Jorge a fost omorât din cauza acelui

milion de dolari, rosti el epuizat.

— Dar Danny a aranjat asta.

— Şi probabil Swayze care a văzut prostia… Adam se ridică, luă un scaun şi îl întoarse. Se aşeză cu braţele sprijinite de spătar. Ascultă-mă, Coriander, viaţa ta este în primejdie. Aceşti doi oameni au fost omorâţi, pentru că unul din ei ne-a spus despre cele cinci cecuri neacoperite, iar celălalt ţi-a spus de milionul de dolari. Înţelegi? Asta leagă două evenimente separate şi arată clar faptul că Danny hotărâse să-ţi lase acel milion de dolari, fiindcă ştia că nu se va mai întoarce niciodată. Asta arată că probabil trăieşte, că el a plănuit totul, ceea ce îl implică în cele trei crime.

— Dar de ce mi-ar face mie vreun rău? Mă iubea.

— Destul ca să te părăsească aşa, însărcinată?

Ea se înfurie brusc.

— Faptul că m-a abandonat e una, fir-ar să fie, e destul de greu să o accept, dar să plănuiască uciderea celor doi piloţi, ca să poată el scăpa, e alta, ceva ce eu nu-mi pot imagina şi nu pot accepta. Şi acum vrei să mă faci să cred că a hotărât moartea propriului său frate şi a acelui sărman bătrân?

Nu o putea alina.

— Uiţi acel tors din bazin. Dar de ce eşti aşa de surprinsă, ai uitat de Matthew Johnson? Oamenii ăştia n-au milă, Coriander, şi el este unul dintre ei.

— Mă mut astăzi… spuse ea ca în transă.

De parcă asta ar fi schimbat ceva…

— O să te ajut şi voi sta cu tine sau vei veni tu să stai la mine.

— Şi serviciul meu, al tău, viaţa mea, viaţa ta şi toate celelalte?

— Vor trebui să se descurce şi fără tine pentru un timp. Cât despre viaţa mea şi viaţa ta, şi toate celelalte, asta-i altă poveste.

— Nu mă pot ascunde veşnic, spuse ea, şi se ridică.

Se ridică şi el şi o prinse în braţe.

— Nimic nu e veşnic, Coriander, spuse el, şi o sărută pe buze.

Coriander îşi puse braţele în jurul gâtului lui. Apoi se priviră în ochi.

— Ce m-aş fi făcut fără tine? zise ea, mângâindu-i obrazul. Apoi se strânse din nou lângă el.

— N-are nicio importanţă, pentru că, oricum, sunt lângă tine.

Nimic nu e veşnic, auzi ea ca un ecou. Dar nu spuse nimic…

DOUĂZECI ŞI UNU

9

A

cea o faţă cadaverică, scofâicită şi palidă, cu ochii înfundaţi în orbite, inexpresivi şi plictisiţi, dar nu ca şi cum ar fi fost sătul de viaţă, ci de parcă nici n-ar fi dorit să înceapă să trăiască. Se mişca graţios, cu pasul sigur, ca un dansator clasic, în ritmul unui permanent adagio pe care-l avea în minte. Înalt şi slab, mergea călcând pe vârful picioarelor. Pantalonii ce-i atârnau pe şolduri erau traşi în sus, pe talie, dând impresia că oasele bazinului ieşeau prin buzunare. Cu paşi mari, mergea pe străzile din Ushuaia.

Avea propriile lui păreri despre ceea ce transpirase în New York. În ceea ce îl privea, existau anumite limite. Jaful era una, răpirea la fel, chiar şi crima, dacă era comisă împotriva duşmanilor şi numai dacă nu exista niciun alt mod de a proceda altfel pentru a lansa o ofensivă sau a crea o apărare. Dar uciderea unui bătrân – călcat ca un animal – era ceva inuman. Şi Jorge, indiferent de moralitatea lui sau de alte trăsături care trădau un caracter slab, să-i tai gâtul într-o cameră de hotel era un act de violenţă brutal şi inutil. Danny căzuse într-o stare depresivă mai gravă decât atunci când murise Alicia.

Hernando venise de luni de zile la Ushuaia şi acum, când se plimba pe stradă, îşi dădea seama de ce îl întrista întotdeauna faptul de a veni în oraş în timpul iernii. Nu **260** era nimeni pe străzi, în afară de câinii vagabonzi care rătăceau sau se ghemuiau în dreptul uşilor, abandonaţi de cei care veniseră să lucreze cu contracte limitate pentru vreo companie de electricitate a statului.

Vântul bătea extraordinar de puternic dinspre golful Ushuaia, formând pe jos porţiuni de gheaţă care făceau străzile impracticabile, dacă n-ar fi fost gardurile de metal sau sfori de-a lungul trotuarelor. Oraşul n-avea nimic atrăgător, în afara priveliştii oferite de munţii şi pădurile care-l mărgineau, şi imensa suprafaţă de apă ce se întindea către insulele Navarino şi Hoste, pe partea chiliană a canalului Beagle. Indiferent cât timp se scurgea între vizitele făcute în oraş, niciodată nu găsea nimic nou, totul rămânea în aceeaşi stare de aşteptare, de reparaţie neterminată, de-a lungul frontului de apă. Macarale şi excavatoare acoperite de zăpadă aşteptau nemişcate venirea dezgheţului primăverii, ca lucrul la clădirile în construcţie să poată începe din nou şi să ţină câteva luni – puţine – în care se putea lucra,

până când vântul violent al foamei şi apoi al iernii ataca din nou ţinutul, cu brutalitate.

Continua să meargă pe lângă şiruri de case din lemn, acoperite cu tablă ondulată şi cu aspectul acela tipic de turtă dulce, reminiscenţe ale Rusiei ţariste, care îşi găsiseră continuitate în această ţară, cea mai sudică din lume.

Se hotărâse să ia legătura cu ea şi, de când luase această decizie, nu se mai putuse gândi la altceva. Vorbise cu Danny despre intenţia sa, dar i-o prezentase ca pe ceva ce avea de gând să facă indiferent ce credea Danny despre asta. Era ceva fatalist în reacţia lui Danny când îi spuse să facă aşa cum crede de cuviinţă, preferând să ia o hotărâre numai la sfârşit, în faţa faptului împlinit. Îi părea rău că nu se gândise la asta de la început. Cu siguranţă că viaţa lui Jorge ar fi fost salvată. Nu s-ar mai fi pus problema milionului de dolari. Dar nu mai avea niciun rost să comenteze ceea ce era evident sau să se lamenteze pentru trecut. Nu mai avea timp. Swayze se pregătea astăzi să plece la Havana cu două valize pline cu peste patruzeci şi şase de milioane de dolari; se hotărâse dintr-odată că erau mai în siguranţă în Cuba decât în Argentina. Ei urmau să plece duminică. **261**

Schimbând direcţia, traversă mai multe străzi şi ajunse într-o zonă cu structuri de beton, importate din Suedia, locuinţe din plăci prefabricate, în stilul muncitoresc, şi cocioabe din lemn îngrămădite de-a lungul trotuarului. Repeta mereu în minte ce avea să-i spună. Chiar dacă era acolo, va fi scurt şi sigur pe el, refuzând să-i răspundă la întrebări sau să-i dea explicaţii la telefon. În afară de data şi locul întâlnirii nu-i va mai spune nimic. Şi dacă nu era acolo, îi va lăsa un mesaj pe care numai ea să-l poată înţelege.

Agenţia de Turism Tierra Major era imediat după colţ, pe Avenida San Martin, nu departe de cel mai mare şi mai bun hotel din Ushuaia, hotelul Albatros. Dacă totul mergea conform planului, Marie Ines nu plecase să ia masa de prânz, ci îl aştepta, întâlnirea fiind hotărâtă pentru prânz. Mai erau doar trei minute până la ora stabilită când deschise uşa agenţiei care lovi clopoţelul prins deasupra pe o sârmă. Văzu cu uşurare că prietena lui era acolo, aşteptându-l. Stând la birou, aceasta îşi ridică privirea, îi zâmbi şi întoarse telefonul spre el.

— *Hola,* Hernando, îl salută ea. Sper că ai destul timp să prinzi legătura.

Hernando înţelese. Uneori, trebuia să aştepţi ore întregi ca să

poţi prinde o legătură internaţională, mai ales iarna, când erau puţine operatoare şi linii telefonice limitate. Dar, indiferent de cât de mult ar fi durat, era mai bine aşa decât să stea pe stradă şi să roage pe cineva să-l ajute să introducă *cospeles* într-un telefon public capricios. Aşezându-se în faţa biroului, Hernando îi mulţumi lui Mara Ines şi apoi făcu primul pas într-o călătorie înapoi în timp. Ridică receptorul, formă numărul operatoarei, cu cârligul de metal ce-i ţinea loc de mână, şi aşteptă să-i răspundă şi să-i dea legătura cu Spitalul General Brooklyn. Nu era decât o singură piedică în planul care altfel era ireproşabil, dar Hernando nu avea cum să ştie. Ca întotdeauna, Swayze era comandantul perfect, pregătit pentru orice viclenie. Ordonase deja uciderea lui Stampa şi a lui Jorge, ordonase ca Hernando să fie urmărit, aranjase deja cu agenţia de turism să noteze o convorbire – nu numai ora şi suma, ci şi numele şi numărul persoanei1 chemate. Nu era decât o chestiune de timp ca Swayze să repare răul făcut după ce Hernando închidea telefonul. Când Swayze îşi punea ceva în minte, rareori dădea greş.

Planul era să ia cina la un restaurant din apropiere şi apoi Adam să petreacă noaptea în noul apartament al lui Coriander. Înţelesese că ea nu era de serviciu, ci se ducea la spital numai ca să vorbească cu profesorul pentru un concediu.

Întârziase. Nu mult, doar vreo zece minute, dar era de-ajuns pentru a-l nelinişti pe Adam. Logica îi spunea că nu-i ceva neobişnuit. Dar instinctul îi spunea altceva. Încercă să nu-şi facă griji. Doar nu era prima oară când întârzia venind de la spital. Poate că profesorul o reţinuse sau poate că traficul era încurcat pe undeva. Din simplă nervozitate, sună la ea acasă, închizând de câte ori îi răspundea robotul. Apoi se răzgândi şi îi lăsă mesaj că este la birou şi spera că n-a uitat la ce oră era întâlnirea.

La şase şi jumătate, întârziase deja treizeci de minute, şi Adam hotărî să sune la spital prin pager – ceea ce i se păru stupid în caz că era într-o şedinţă.

Lottie răspunse la apelul lui Coriander.

— Tocmai voiam să te sun, spuse ea. A ajuns Coriander?

— Încă nu, de aceea te-am sunat. Sunt cam îngrijorat.

— Stai liniştit, am văzut-o mai devreme coborând să ia un taxi.

— Şi atunci de ce doreai să mă suni?

— Pentru că m-am uitat prin mesajele pe care le-a primit prin

pager şi e acolo unul foarte ciudat sau, cel puţin, cred că l-a primit dacă s-a uitat şi ea prin mesaje.

— De ce spui dacă?

— Pentru că întotdeauna primim o listă pe calculator a mesajelor primite prin pager şi, când au sosit, s-a întâmplat să fiu în birou. Râse nervos. Cei de pe-aici, când nu rămân fără sânge la banca de sânge, sunt foarte eficienţi.

— Care-i mesajul acela? întrebă Adam, lăsându-se pe spătarul scaunului şi îndepărtând microfonul receptorului pentru a putea respira adânc fără să fie auzit. 263

— Operatoarea spune că a sunat un bărbat care nu şi-a lăsat numele şi care a spus doar că o aşteaptă vineri. Ezită. Poimâine, adică.

— Asta-i tot? N-a spus unde?

— Păi, de asta voiam să te sun, nu ţi se pare ciudat?

Mai mult decât ciudat. Adam se îndreptă în scaun.

— Nu-mi poţi face legătura cu operatoarea?

În câteva secunde, Lottie îi făcu legătura în aşa fel, încât toţi trei erau în legătură. Operatoarea era stânjenită. Îşi amintea apelul pentru doctorul Wyatt, nu numai pentru că părea interurban sau internaţional şi că bărbatul vorbise englezeşte cu accent, dar mai ales pentru ceea ce spusese. De fapt, îi spusese doctoriţei Wyatt întregul mesaj, deşi nu-l introdusese tot pe calculator. Femeia spera că nu provocase niciun neajuns, dar erau atâţia nebuni, că nu mai ştiai cum s-o iei, ca să nu mai vorbim de apelurile personale, de la soţiile sau iubitele doctorilor care te puneau în imposibilitate de a reţine ceva clar.

— Care era restul mesajului? întrebă Lottie.

— Bărbatul a spus ceva despre o întâlnire unde era un pitic…

Coriander plecase deja când Adam ajunse în clădirea din West 76-th Street. Coborî şi sună la soneria din alamă a apartamentului Mirandei Malone.

— Cine e? se auzi în interfon o voce cu un puternic accent britanic.

— Sunt Adam Singer, un prieten al lui Coriander Wyatt, am fost aici aseară…

— Ştiu cine eşti, scumpete, stai aşa că vin.

Încercă să se liniştească, dar în zadar.

— Durează puţin, scumpete, continuă vocea, cu toate lacătele şi lanţurile astea… îmbrăcată într-un chimono înflorat şi cu papuci din

catifea brodată în picioare, cu părul strâns în vârful capului cu o eşarfă mai roşie decât părul, care crescuse lăsând să se vadă că este cărunt la rădăcină, cu unghiile date cu ojă de un roşu sângeriu, Miranda Malone deschise uşa şi anunţă: A plecat, scumpete.

— Unde? spuse el cu inima strânsă. 264

— A plecat acum vreo oră, continuă ea, de parcă nu auzise întrebarea.

— Ştiţi unde s-a dus? repetă el cu o voce neobişnuit de scăzută.

— Vino înăuntru, e al dracului de cald, spuse ea după ce se gândi puţin şi deschise, larg, uşa.

Adam o urmă într-un apartament înghesuit, călcând peste lădiţele cu sticle cu apă din mijlocul foaierului.

— Nici nu mi le duc la bucătărie, se plânse ea. Ăştia cred că-mi fac o favoare că mi le aduc acasă.

— Vi le duc eu înăuntru, se oferi Adam.

— Pe-aici, scumpete, pe hol, şi ai grijă, spuse Miranda fără ezitare.

Adam ridică o ladiţă şi o puse deasupra celeilalte, le luă pe amândouă şi o urmă pe un hol slab luminat, într-o bucătărie mare, cu oale şi tigăi din cupru, atârnate deasupra aragazului şi bufetului. Puse lădiţele pe masă.

— Unde le este locul? întrebă el, simţind o durere puternică în stomac.

— Eşti un gentleman, spuse ea, lasă-le aici şi mă descurc eu mai târziu.

— Ştiţi cumva unde a plecat?

— La aeroport.

— Buenos Aires? întrebă Adam cu sufletul la gură.

Miranda ridică din umeri.

— Eu i-am spus să nu se mărite cu el, i-am spus că femeile nu trec uşor peste aşa ceva, sunt ca hepatita, dacă mă înţelegi. Vrei o ceaşcă de ceai, scumpete? Eşti cam palid.

N-avea nimic cu ea, dar nu se mai putea stăpâni, îşi pierdea răbdarea, calmul şi minţile.

— Buenos Aires, repetă el. Asta-i tot?

— Ce fată zăpăcită. Inteligentă până-i vorba de el. Se opri să ia în braţe una din pisicile pe care le avea. Lucifer, pe care-l vezi, are mai multă minte decât Coriander…

Era sigur că avea un început de ulcer, dar nu era sigur că-i putea rezista Mirandei. Îşi va aminti de cazul acesta, oricum s-ar sfârşi, şi-o va aminti orice ar alege…

— V-a spus că se întâlneşte cu el?

— Nu chiar, scumpete, dar nu se ducea să-şi viziteze tatăl, asta-i sigur. Şi după privirea din ochii ei, când a venit să-şi ia la revedere, mi-am dat seama că era o nebunie. Sincer, nici n-am crezut vreo clipă că e mort. Dar tu?

El nu crezuse nimic, mai ales că se îndrăgostise de ea.

— A spus unde îl va întâlni în Buenos Aires?

— Nu, scumpete, nimic altceva, mi-a spus doar că pleacă la Buenos Aires.

Adam transpirase, cu tot aerul condiţionat din bucătăria Mirandei Malone de la subsol.

— Aş putea da un telefon?

Nu numai că îi permise să dea telefon, dar îl instală într-un fotoliu confortabil din camera de croitorie şi-i puse în \ faţă o bere şi o carte de telefon. Sună la Aerolineas Argentinas, dar avionul care decola în patruzeci şi cinci de minute era plin. Funcţionarul de la rezervări refuză să-i spună dacă Coriander se afla printre pasageri. Adam închise, apoi încercă la alte linii aeriene care aveau curse; spre Buenos Aires şi, până la urmă, făcu o rezervare pentru vineri. După aceea aşteptă câteva minute până Miranda reveni în cameră.

— Vrei să te duci după ea, nu? El aprobă. O iubeşti, nu? El aprobă din nou.

Dacă întrebarea ei îi păru lui Adam oarecum impertinentă, întrebarea lui îi păru Mirandei bizară.

— N-a zis nimic de un pitic, nu?

Oricum ar fi fost Miranda, era o doamnă cu o sensibilitate profundă. Dând din cap, îl privi tristă, aproape matern.

— Acu' nu începe să-ţi imaginezi tot felul de lucruri, scumpete. Sunt sigură că, atunci când va reuşi să se elibereze de el, o să-şi dea seama ce om bun eşti, aşa că nu te gândi că ar mai fi şi altcineva la mijloc, gigant sau pitic…

Ce altceva mai putea face decât să-i mulţumească pentru; amabilitate? Plecă de acolo ca în transă. Cum dracu' o va găsi el în Buenos Aires? Se imagină bătând oraşul în lung şi-n; lat, căutând un pitic.

DOUĂZECI ŞI DOI

E

ra din nou în Buenos Aires, pe Corrientes. Parcă toţi anii aceia se condensaseră în întâmplările din ultima lună. Cu mult timp în urmă, îi spusese pentru prima oară „Adio” lui Danny, îl primise apoi din nou în viaţa ei pentru ultima oară la New York şi apoi existenţa lor împreună devenise doar o ficţiune creată de Danny. Dar, înainte de toate acestea, petrecuse momente plăcute şi fără griji în acest oraş.

Corrientes rămăsese inima oraşului, cu muzica, luminile şi veselia sa. Se aştepta ca Hernando să vină târziu sau să nu vină deloc şi era pregătită să retrăiască toată incertitudinea şi toată nesiguranţa acelei zile de demult, când îl pierduse şi apoi refuzase să se sacrifice pentru a-l salva.

Prinsese avionul în New York în ultimele douăzeci de minute şi ajunsese în Buenos Aires joi dimineaţa. Luase o cameră la un mic hotel din Recoleta, care avea acelaşi nume. Era situat în apropierea cimitirului şi acela fusese singurul loc pe care îl vizitase în joia aceea. Fusese la mormântul mamei sale. Plimbându-se prin cimitir, îşi aduse aminte cât de tipic era acel loc pentru Argentina. Atât de eclectic cu nenumăratele sale stiluri arhitecturale, reprezentative pentru numeroase culturi şi naţionalităţi. Unele dintre mausolee aveau porţi din fier forjat şi clopoţei 267 * de alamă, altele aveau uşi de *sticlă şi îngeri* înaripaţi pe acoperiş, toate aveau trecute numele şi profesiile ocupanţilor pe faţadele de piatră. Întotdeauna fusese tentată să sune, ca şi cum persoana dinăuntru s-ar 6 putut ridica să răspundă.

Plimbarea prin Recoleta o făcu să uite pe moment tristeţea pentru mama ei, iar drumul la mormântul mamei o făcu să-şi uite tristeţea pentru Danny. În restul timpului, rămase în hotel, temându-se să iasă, nu cumva să întâlnească pe cineva cunoscut.

Era vineri. Dimineaţa era rece, o dimineaţă de iarnă în august; ziua când trebuia să-l întâlnească pe Hernando. Porni pe Corrientes, ştiind precis unde urmau să se întâlnească.

Fără a fi de obicei prea punctuală, se trezi că ajunse la locul întâlnirii la ora indicată, mai mult sau mai puţin douăsprezece ore, căci nu ştia clar dacă trebuia să se întâlnească dimineaţă, după-amiază sau seara. Intrând şi ieşind din magazine, privi la standurile cu ziare, reviste, cărţi, până ajunse acolo unde Avenida Callao se intersecta cu

Corrientes, de unde făcu cale-ntoarsă şi începu un nou tur. Democraţia revenise într-adevăr în Argentina. Străzile erau pline de gropi, oameni fără adăpost umpleau bulevardele, cerşetorii apăreau din umbra statuilor de marmură ce separau bulevardele enorme şi nesfârşite. Magazinele erau ţinute încuiate, maşinile aveau afişe care avertizau că nu e nimic de furat înăuntru, oamenii mergeau pe stradă mâncând sandvişuri. Nu păreau să mai existe prânzuri plăcute şi sieste. Unde erau cei în uniforme militare scorţoase care se învârteau să culeagă corpuri şi gunoaie la sfârşitul demonstraţiilor? Simţi o distanţă copleşitoare între locul acesta şi ceea ce fusese odată casa ei. Nu mai aparţinea acelui loc, aşa cum nici ceilalţi *Portenos* nu mai aparţineau acelui loc, acei cetăţeni ai Buenos Airesului care imigraseră în Port, venind din locuri îndepărtate. Poate că totuşi ea era altfel, poate că ea aparţinea acelui loc mai mult decât ceilalţi. Avea sânge argentinian, strămoşii ei erau acolo din secolul al nouăsprezecelea, mama ei era acolo pentru totdeauna, îngropată sub una dintre criptele de **268** marmură roz din Recoleta. Şi tatăl ei era acolo, fotografia lui se afla pe perete la ambasada americană, alături de fotografiile celorlalţi ambasadori.

Se îndreptă din nou spre Corrientes, trecu de vechile cafenele cu ferestre mari cu rame de lemn, care se deschideau spre stradă când vremea era caldă, de cinematografele unde rulau filme americane şi trecu pe lângă mai multe localuri cu gustări şi minuturi. Îşi strânse haina în jurul ei, apărându-se de vânt. Îi era frig, era obosită şi speriată şi şi-ar fi dorit ca Adam să fie cu ea, dar asta era altă poveste… Acum n-o interesa decât să-l întâlnească pe Hernando şi pe Danny, deşi nu ştia sigur dacă îi va mai vedea pe vreunul dintre ei vreodată. Trebuia să încerce.

Toată viaţa fusese învinuită că nu are simţul umorului, fusese o fată serioasă, se spunea, studioasă şi profundă, nu ca ceilalţi tineri care dansau, flirtau, şi se îndrăgosteau când de o persoană când de alta. Coriander avusese întotdeauna o ţintă în viaţă, o ţintă căreia i se dedicase, se spunea, fusese mai matură decât ar fi trebuit pentru vârsta ei, ceea ce îi făcuse să creadă că Danny ar fi fost ultima persoană de care s-ar fi îndrăgostit o fată atât de serioasă. Se îndrăgostise de amândoi – Hernando şi Danny – de unul, pentru inteligenţa lui, de celălalt, pentru sufletul său. Şi apoi, mai era Adam. Poate că nu era prea târziu pentru o fată fără simţul umorului să râdă în cele din urmă…

Nimic nu arăta mai trist decât un club de noapte după-amiază, deprimant ca plaja Punta del Este în extrasezon. Luminile strălucitoare de la La Verduleria dezvăluiau petele de pe covoare, marginile boţite ale cortinei de catifea, feţele de masă uzate şi praful de pe florile artificiale. Muzicanţii păreau păstoşi, iar braţele solistei, flasce, fără lumina rozalie a reflectorului care-i dădeau strălucirea tinereţii sau lumina galbenă care îi reflecta rochia perlată.

Puseră îndeajuns de amabili şi îi permiseră să stea înăuntru şi să aştepte. Piticul era în capătul celălalt al barului, arătând mai bătrân şi mai zbârcit, cu mânecile cămăşii suflecate, cu braţele lipsite de păr sprijinite de tejghea. Nu aveau nimic cald de băut, nu aveau nici cafea, 269 nici ceai – era prea devreme. Îşi aşeză scaunul în aşa fel, încât să poată vedea până în stradă, şi bău un pahar de apă minerală.

Rămase acolo şi aşteptă ore întregi, până la apusul soarelui. Luminile scăzură şi câţiva oameni aduseră un pian pe scenă. Câţiva muzicanţi veniră lângă pian şi-şi încercară instrumentele, iar piticul îşi îmbrăcă jacheta roşie cu butoane de alamă şi-şi puse pălăria de piele neagră. *Bine aţi venit la La Verduleria, señorasy caballeros, cumbias, sambas şi tangourile încep la ora trei dimineaţa…*

Îşi părăsi scaunul înalt de la bar, ieşi pe uşa rotativă şi rămase în faţa barului, pe stradă. El era acolo. Fără o vorbă, ea îl prinse de încheieturile mâinilor, i le sărută pe rând, deasupra metalului, apoi îl privi în ochi ochii ei erau plini de lacrimi şi nu putea vorbi; el zâmbea încântat că o revedea, în ciuda efortului de a părea trist. În câteva clipe, tensiunea se risipi. Toţi anii de despărţire fuseră uitaţi, şi el începu s-o întrebe, ca pe vremuri, despre lecţiile de anatomie. Indicându-i locuri de pe corp sau faţă, o întrebă denumirea oaselor. Râzând cu lacrimi, ea i le numi în latină: tibia, zigomatic, temporal, humerus… O iubea încă, deşi Coriander, femeia care purta în pântece copilul mentorului său, îl bucura.

— Mi-a spus de copil o anunţă el, când jocul încetă.

Ea făcuse toate eforturile să nu amintească de Danny în primele şase, şapte minute şi, acum, toate îndoielile îi fuseră spulberate, în sfârşit. Dar nu era surprinsă…

— De ce a plecat?

— N-a avut de ales, Coriander, dar tot timpul s-a gândit să te ia şi pe tine.

— Ar fi trebuit să-mi spună, să-mi explice.

— Nu se aştepta să înţelegi pe-atunci, pentru că miza era prea mare.

— Eşti aşa de naiv, începu ea tristă. Era atât de slab şi palid! îi atinse obrazul. Tu nu înţelegi.

— De ce nu-i spui tu asta, când o să-l vezi, rosti el un ton supărat, întorcându-şi faţa.

— Mă duci la el?

El aprobă, tot cu faţa întoarsă. Ea îi întoarse capul spre ea, uşor.

— Şi tu, de ce nu m-ai căutat în toţi anii ăştia?

O clipă, el păru că are din nou douăzeci de ani, era din nou băiatul cu *bandoneon* care devenise un luptător.

— Ţi-aş mai fi putut cânta?

— Dar trăiai…

— Crezi că asta-i totul?

— Sigur că da, dacă ne gândim la alternativa vieţii…

El clătină din cap.

— Aveam douăzeci de ani când am rămas fără mâini, şi pentru ce? Ea nici nu îndrăzni să respire. Furam? Omorâsem pe cineva? Lacrimile i se prelingeau pe obraji şi dintr-odată deveni reprezentantul tuturor celor care suferiseră sau *dispăruseră* din cauza Juntei. Ce făcusem? Care era crima mea?

— Hernando, spuse ea după un timp, a fost crima lor, nu a ta.

Din nou înţelegea toată neomenia şi cruzimea, doar că acum îşi dădea seama că nu conta decât pentru cei care suferiseră direct, nu pentru cei care trăiseră toate astea numai la periferie.

— Şi Danny? întrebă ea.

— Mi-a spus să vin şi să lupt…

Era o nebunie.

— Să vii şi să lupţi, repetă ea încet şi apoi întrebă: Cu cine să lupţi, Hernando, pentru ce?

— Ca să nu se mai întâmple…

— Tu trăieşti în alt timp, zise ea implorându-l să înţeleagă. Ceea ce crezi tu acum nu se bazează pe nicio realitate.

El ridică din umeri.

— Realitatea este că plecăm duminică la Havana. Asta nu schimbă nimic?

Nimic nu schimbă nimic sau totul schimbă ceva, depinde de moment. De data aceasta, găsea motivele ilogice şi iraţionale, deşi

pentru Hernando părea că exista o justificare. Nu era greu să înţelegi că avea nevoie de asta, pentru a supravieţui. Cu soţul ei era altceva, el era idealistul care intrase în afaceri, directorul care devenise criminal.

— Unde este acum?

— Este la *estancia* părinţilor mei, în Ushuaia. O să mergem cu maşina până la Bahía Blanca şi apoi vom lua avionul.

Nu putea să nu meargă cu el. Trebuia să-l vadă pe Danny, măcar să înţeleagă ceea ce el nu se sinchisesc să-i explice.

Adam sosi în Buenos Aires sâmbătă dimineaţă, la două zile după Coriander. Şoferul de taxi îi sugeră să stea la hotelul Alvear, care se afla într-un centru comercial, numit Galeria Promenade, situat în inima lui Barrio Norte. Culmea ironiei, hotelul era atât de aproape de cimitirul Recoleta, că nu trebuia decât să traversezi strada şi să străbaţi aleile parcului care înconjurau oraşul morţilor. Dacă Coriander ar fi mers în ziua aceea la mormântul mamei sale, ar fi avut toate şansele să se întâlnească cu Adam.

— Dacă cineva ar fixa o întâlnire în Buenos Aires acolo unde se află un pitic, aveţi idee unde ar putea fi asta? întrebă Adam la recepţie. Expresia funcţionarului care stătea dincolo de biroul de mahon îl făcu pe Adam să se gândească că ar fi fost mai bine să fi aşteptat să ia întâi camera. Acesta este mesajul ciudat pe care l-am primit de la cineva, continuă Adam cu un zâmbet de stânjeneală.

Dar funcţionarul răspunse cu o profesională înclinare din cap, de parcă ar fi înţeles perfect despre ce era vorba.

— Voi încerca să aflu pentru dumneavoastră, spuse omul înainte să-l sune pe băiatul de serviciu, care stătea într-o parte, aşteptând să ducă valiza lui Adam în cameră.

Cu o curtoazie evidentă, bărbatul vorbi colegului său în engleză, repetând întrebarea, menţinându-şi aceeaşi expresie impasivă. Dar băiatul înţelese imediat.

— Trebuie să fie La Verduleria, spuse el. Este un cunoscut bar de noapte de pe Corrientes, unde la intrare stă un pitic. Se întoarse apoi spre portar şi adăugă ceva în spaniolă, la care omul răspunse printr-un zâmbet şi o înclinare a capului.

— Desigur, La Verduleria, e foarte cunoscut, repetă el. Dar ştiţi señor, dacă doriţi să dansaţi tango sau samba, trebuie să aşteptaţi până la trei dimineaţa. De-abia atunci începe dansul.

Adam îi mulţumi, amintindu-şi de ceea ce îi povestise Coriander

despre noaptea pe care o petrecuse cu Hernando, dansând, până când, îngrijorată în legătură cu Danny, plecaseră la cinci dimineaţa de la bar, iar o maşină a poliţiei oprise cu un scrâşnet de roţi şi-l luase pe Hernando… Urmându-l pe băiatul cu bagaje prin holul strălucitor, urcă într-un lift demodat, recondiţionatluând hotărârea să meargă imediat la La Verduleria. Încă nu era ora douăsprezece, mai erau douăsprezece ore până începea dansul, dar probabil că era cu o zi prea târziu pentru a o mai întâlni pe Coriander.

În timp ce taxiul traversa Buenos Airesul, în drum spre La Verduleria, Adam privea pe fereastră, fascinat de ceea ce vedea. Oraşul era magnific, aşa cum îl descrisese Coriander, coline verzi, separate de bulevarde enorme cu clădiri în stil european şi zgârie-nori din beton şi sticlă. Statui ale personalităţilor romane sau greceşti, statui ale eliberatorilor şi eroilor argentinieni erau dispuse în curţile circulare din faţa clădirilor. Adam observă bisericile şi pieţele, autobuzele Mercedes, standurile din sticlă numite *kioscos,* toate luminate cu neon. îl întrebă pe şofer de ele şi află că nu erau mai mari decât un closet public de mărime medie, că erau deschise non-stop şi că vindeau orice, de la ţigări la săpun sau loz în plic. Oraşul avea ceva ciudat şi familiar pentru Adam, deşi nu mai fusese niciodată în Buenos Aires. Avea un sentiment lăuntric de recunoaştere a locurilor datorită ei şi datorită tuturor lucrurilor pe care ea i le povestise despre viaţa ei acolo şi mai ales pentru că ea intrase atât de mult în mintea şi inima lui…

Îşi dădu seama unde erau imediat ce ajunseră pe Corrientes. Iarăşi, totul era exact aşa cum îi povestise ea – strada care nu doarme niciodată – cu toate cinematografele, aglomeraţia, traficul şi restaurantele, barurile de noapte, luminile aprinse chiar şi în plină zi şi muzica ce se auzea din toate localurile. Taxiul opri în faţă la La Verduleria. Involuntar, Adam se înfioră când plăti şoferului şi coborî. îl impresionase cum toţi cei din Buenos Aires, 273

care aveau peste paisprezece ani, *se născuseră, trăiseră sau suferiseră în timpul Juntei.* Qnd intră şi văzu piticul în celălalt capăt al barului, i se păru că a găsit o legătură între atunci şi acum, găsise pe cineva care fusese martor la un incident ce dăduse naştere unor evenimente care schimbaseră multe vieţi…

Adam adusese cu el o fotografie a lui Coriander, pentru a-i întreba pe oameni dacă o văzuseră. Piticul îşi aminti că o văzuse cu o zi înainte şi-i arătă locul unde stătuse. Cum ar fi putut-o uita; stătuse

acolo ore în şir, aşteptând pe cineva. Nimeni altcineva din La Verduleria nu putea oferi ceva mai concret, fiindcă nu vorbise cu nimeni, în afară de barman, şi cu acesta nu vorbise decât pentru a-i cere câteva sticle de apă minerală. Qnd prietenul ei sosise, în sfârşit, ea se repezise afară, aproape uitându-şi haina.

Proprietarul clubului era îngrijorat. Se apropie de Adam să-i spună că spera că nu va avea necazuri cu poliţia, pentru că nu o mai văzuse până atunci pe femeia aceea. Fusese amabil doar să-i permită să stea înăuntru, dar nu ştia nimic despre ea. Adam îl asigură că nu avea nimic de-a face cu poliţia, mai degrabă era ceva personal. Uşurat, omul încuviinţă din cap şi zâmbi, bolborosind ceva despre *son cosas de corazón,* dar Adam nu se simţi încântat să fie considerat un iubit părăsit sau un soţ gelos. Continuă să pună întrebări; dacă putea cineva descrie bărbatul sau maşina; dacă auzise cineva conversaţia sau unde mergeau. Nimeni nu auzise nimic. De-abia când era pe punctul să plece, piticul veni la el. Mai era ceva ce nu spusese nimeni sau poate nu observaseră. Qnd femeia fugise în stradă să-şi salute prietenul, ea îi sărutase mâinile. Adam păru probabil şocat, pentru că piticul se grăbi să explice că nu îi sărutase propriu-zis mâinile, ci mai degrabă încheieturile acestora. Vedeţi, bărbatul nu avea mâini, ci doar proteze din metal.

Qnd venise în Buenos Aires, Adam nu avusese nici cea mai mică intenţie să-i spună lui Palmer Wyatt că era acolo. După ce părăsi La Verduleria, se răzgândi.

Când se întoarse la hotel, se opri la recepţie să întrebe dacă avea vreun mesaj – de parcă l-ar fi putut căuta cineva – apoi luă liftul şi merse în cameră. Se aşeză pe pat şi-l sună pe fostul ambasador Wyatt care răspunse la al doilea apel.

În câteva minute, Adam îl puse la curent cu tot ce se întâmplase şi îi explică de ce venise. Palmer ascultă fără să-l întrerupă şi fără să-i pună un potop de întrebări la care Adam nu i-ar fi putut răspunde… cel puţin nu încă.

— Ce ştiţi despre acest om cu care s-a întâlnit? întrebă Adam.

— Acesta-i omul de care v-am spus. Numele lui este Hernando Sykes şi am un dosar al lui de pe vremea când era arestat.

Adam îşi ţinu respiraţia, sperând că Palmer avea acces la acel dosar, dat fiind că era legat de banda înregistrată în casa lui Danny şi toate erau legate de Coriander. Palmer îi spuse că va verifica şi-l va

suna. După zece minute, telefonul sună.

— Familia lui are o fermă de oi în Ushuaia, spuse Wyatt şi înţeleg că sunt oameni decenţi şi muncitori.

— Cum ajung acolo?

— De unde ştii că s-au dus acolo?

— Nu ştiu, dar e mai bine să vorbesc cu familia lui decât să umblu degeaba prin Buenos Aires.

Adam era pregătit pentru discuţia care urma. Palmer avea toate motivele să-l însoţească pe Adam la Ushuaia. Până la urmă, Adam îl convinse că era mai bine pentru toată lumea dacă aştepta acasă. Miza era prea mare pentru a isca vechi certuri, iar Wyatt avea amintiri dureroase legate de aceşti oameni.

Cu toate că erau două curse pe zi până la Ushuaia, în weekend-uri nu era decât o cursă pe zi. Cursa de sâmbătă plecase deja. Adam îşi luă bilet pentru duminică dimineaţă, urmând să ajungă în Ushuaia şase ore mai târziu, pe la ora cinci după-amiază. Promise să-l sune pe Wyatt de îndată ce află ceva, atunci vor decide dacă şi când să vină şi el. Dacă se întâmplă ceva, şi Adam nu suna, cel puţin Wyatt ştia unde se afla.

DOUĂZECI ŞI TREI

9

A

vionul de la Aerolineas Argentinas, coborî deasupra canalului Beagle, ale cărui ape agitate spălau colinele insuliţelor din zonă. Avionul se zgâlţâi nesigur în timp ce zbura printre vârfurile munţilor ce mărgineau calea îngustă de aer, apoi ajunse deasupra apelor calme ale golfului Ushuaia şi ateriză pe cel mai mic şi periculos aeroport din lume. Săltând pe pistă, avionul fu frânat brusc de pilot, şi se opri cu scrâşnete de roţi.

În clădirea aeroportului, lângă bagaje, Coriander aştepta. Peste tot erau afişe avertizând despre existenţa holerei şi înfăţişând fructe şi legume fierbând în apă sau afişe care avertizau despre *meria roja,* boală contagioasă care atacă marea şi scoicile în anumite luni ale anului. Deasupra orarului liniilor aeriene Lade, Austral şi Aerolineas Argentinas erau afişe cu oi păstind pe dealuri verzi şi barăci din lemn, ancorate de docuri neterminate şi flori de timp de culoarea chihlimbarului, marcând linia ţărmului în depărtare. Privind deasupra capului, Coriander văzu sârme atârnând din găurile din tavan, printre

conductele din metal. Îşi strânse haina în jurul trupului, ferindu-se de vântul ce bătea pe sub bucăţile de scânduri ce acopereau găurile din pereţi.

De la fereastra avionului, Adam vedea întinderile de pământ sterp, milele de pământ acoperit de zăpadă, pe care erau împrăştiate acoperişuri roşii de case şi enclave de mici şantiere de construcţii, structuri de clădiri şi utilaje ruginite şi buldozere pe jumătate îngropate în zăpadă. Pe fereastra de pe partea cealaltă văzu structuri ruginite din metal, cu acoperişuri ruginite care semănau cu posturile de comandă din barăcile armatei, şi alte construcţii de acelaşi fel ca şi cele care se întindeau pe partea stângă. În timp ce avionul întoarse şi aşteptă montarea scării, Adam observă un avion Cessna cu două motoare, pe scara căruia şedea un bărbat care nu avea mâini.

Nu erau decât câţiva oameni în clădirea aeroportului, toţi adunaţi lângă un *kiosco* unde se vindeau parfumuri şi farduri scutite de taxe vamale. Hernando sunase deja la *estancia* şi vorbise cu Danny care-l asigurase că îi va aştepta.

Coriander se aşteptase ca Danny să vină la aeroport. Acum privirea ei cerceta fiecare ieşire aşteptând să-l vadă. Nu mai fusese niciodată aşa speriată, dar frica nu consta în a-l vedea, ci în a lua o decizie pe care să n-o regrete mai târziu.

— Coriander, *querida.*

Tresări la auzul vocii lui. Arăta oarecum schimbat, sau poate că ea îl vedea acum cu alţi ochi. Părul îi era mai lung şi avea o barbă ţepoasă, ochii îi sclipeau cu intensitate şi purta aceeaşi pantaloni negri şi acelaşi pulover negru pe care le purtase în ziua când o părăsise.

Îi era imposibil să spună ceva, şocul de a-l vedea era mai puternic decât uşurarea pe care o simţea, pentru că acum ştia cu certitudine că nu era mort, ci doar o părăsise, fără să se deranjeze să-i explice ceva înainte de a dispărea. Tremurând, se uită fix la el, cu inima bătându-i puternic.

El nu ezită, ci se purtă, ca şi cum ar fi aşteptat-o de săptămâni întregi, ca şi cum ea ar fi fost cea care plecase 277

pe neaşteptate. O strânse în braţe şi îşi lipi buzele de urechea ei.

— Slavă Domnului că eşti aici… Cuvintele îi sunau familiar, cu aceeaşi bizară expresie de gratitudine pe care o avusese când îi spusese că aştepta un copil. Involuntar, ea se încordă. Poate că n-ar fi trebuit să vii, *querida…*

Greşeşti, ţipă ea în interiorul fiinţei ei, încă prea copleşită ca să poată vorbi, poate că tu n-ar fi trebuit să pleci…

— Poate că sunt egoist să te vreau lângă mine… Poate era mai bine să fi renunţat… Nu-ţi vreau decât binele…

Se scuza încă, justificându-şi vag acţiunile, aşa cum făcuse întotdeauna, pentru binele cuiva sau pentru ceva anume, niciodată pentru el, întotdeauna sub masca altruismului şi a uitării de sine. Dar, de data aceasta, nu mai era de ajuns; toată durerea şi amărăciunea se învolburară în ea, gata să izbucnească într-un acces de furie. Se repezi la el, lovindu-i faţa şi pieptul cu pumnii, plângând şi ţipând.

— Cum ai putut să faci asta? Cum ai putut să mă pui în situaţia asta…

Dacă era şocat de izbucnirea ei violentă, el nu o arătă. O prinse doar de încheieturile mâinilor şi o ţinu aşa în timp ce-i explică:

— Am încercat să te apăr, nu înţelegi, n-am vrut să te implic în nimic…

Ea respiră adânc, încercând să se calmeze şi de-abia atunci el îi eliberă mâinile, făcând un pas înapoi.

— Mi-ai promis, Danny, spuse ea plângând, mi-ai jurat că nu o să te mai amesteci în aşa ceva…

— Te iubeam prea mult ca să te las să pleci.

— M-ai minţit…

— Singura mea crimă este că te-am dorit prea mult.

— Ai transformat viaţa noastră împreună în ceva fără niciun sens.

El o luă de la început:

— Nu pot trăi fără tine… Ea se simţi într-un fel ca un observator, nu ca participant la discuţie. Simţea cum lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji în timp ce-l asculta, mâinile îi tremurau şi-şi simţea genunchii moi. Cum ai crezut că aş putea trăi fără tine? întrebă el.

Ea strânse din dinţi, ca să-şi mai domolească lacrimile.

— Cum aş mai putea vreodată să am încredere în tine?

— E un nou început.

— Nu, e doar un alt sfârşit.

— Acesta-i începutul eternităţii, iubito, cu copilul nostru…

Dar ea nu-i mai asculta promisiunile.

— L-ai ucis pe Matthew Johnson, îl acuză ea, înghiţindu-şi lacrimile, m-ai minţit în legătură cu Hernando, şi ştiai că avionul acela

va exploda când ai coborât în Houston…

— Toţi oamenii aceia au fost victimele revoluţiei.

— Ce revoluţie? întrebă ea mâniată din nou.

— Din lumea întreagă.

— Ce tot spui? ţipă ea. E o nebunie…

— Nu înţelegi, *querida,* asta-i viaţa mea, legământul meu; am încercat să-ţi explic asta cu ani în urmă, spuse el, privind-o cu ochi arzători.

Ea rămase privindu-l fix, simţind pentru prima oară un imens val de milă pentru ceea ce devenise Danny.

— Singura greşeală pe care am făcut-o a fost că a trebuit să sacrific singura persoană din lume pe care o iubesc. Se opri. Tu m-ai învăţat, demult, în Córdoba, nu-ţi mai aminteşti?

— Danny, vorbim despre crime, oamenii aceia erau fiinţe omeneşti… spuse ea rar, ca un copil.

Dar el continua să vorbească despre cauza lui:

— Cum pot să te conving că ameninţarea există din nou? Poate că nu mai vezi acum oameni în uniforme şi nu mai sunt bande rebele, şi poate că nu se mai vorbeşte despre *patrie, Junta* sau *nazism,* dar nu s-a schimbat nimic. În timpul fiecărei campanii politice, astea apar peste tot cu o faţadă acceptabilă. Este noua faţă a nazismului…

Era înfiorător, pentru că exista o fărâmă de adevăr în ceea ce spunea şi, cu atât mai îngrozitor, pentru că reuşise să-şi justifice faptele.

— Ai furat banii unor oameni nevinovaţi.

— Niciodată pentru mine.

— Şi când se va termina asta? şopti ea, abia respirând.

— Cu tine, totul se termină cu tine, am nevoie de tine, vino cu mine, spuse el întinzându-i mâna.

Era un criminal, un mincinos şi un hoţ. Era singurul ei iubit, soţ şi era tatăl copilului ei, încă nenăscut. Se apropie, îl luă de mână şi încercă să-i explice din nou, ca el să poată înţelege şi ca ea să poată merge cu el şi să trăiască fericiţi pentru totdeauna.

— Asta nu scuză ce-ai făcut şi nu justifică nimic. Nu vezi că eşti la fel de rău ca şi *ei* când faci astfel de lucruri? Te iubesc, spuse ea plângând, întotdeauna te-am iubit, dar nu pot participa la aşa ceva…

— Porţi copilul meu…

— Ce ţi-ai imaginat când m-ai părăsit? întrebă ea cuprinsă de un

calm brusc.

— Niciodată n-am intenţionat să te părăsesc pentru totdeauna.

— Problema este că n-ai intenţionat să faci nimic pentru totdeauna… spuse ea tristă.

— Nu-i adevărat, protestă el, dar vocea îi suna nesigură.

Ea ar fi putut aduce drept argumente explozia avionului, banca şi milionul de dolari pentru a-i dovedi că el intenţionase s-o părăsească pentru totdeauna. Dar în loc de asta, ea îi permise s-o ia de braţ şi s-o ducă afară.

— Au omorât mii, spuse el cu lacrimi în glas, i-au luat pe cei mai buni, fiindcă ei erau cei care aveau puterea să li se opună… continuă el să explice.

Chiar dacă ar fi vrut să-i răspundă, nu mai avu ocazia. Hernando venea spre ei şi o întrebă în spaniolă dacă venea cu ei. Vântul se înteţea şi pilotul era neliniştit. Întinzându-i. mâna, Danny o imploră:

— Vino cu mine…

Jelesc, gândi ea, sunt văduva îndurerată şi confuză a soţului în viaţă şi mă umplu de propria mea nebunie. Amândoi văzură neîncrederea din ochii ei, tristeţea şi mila **280**

pe care o arăta, privind de la unul la celălalt. Danny se apropie cu un pas şi încercă din nou s-o convingă.

— Orice aş fi făcut sau oricum te-am rănit, te-am iubit întotdeauna, tu eşti iubirea vieţii mele.

Răspunsul îi veni deodată şi se miră că nu se gândise până acum.

— Nu, Danny, eu n-am fost niciodată iubirea vieţii tale… Era clar. Alicia a fost, întotdeauna a fost Alicia…

El păli şi nu putu decât să-i şoptească numele, nu reuşi să nege. Dar nu conta de vreme ce asta trecea dincolo de furie sau durere, fiecare având propria sa suferinţă şi vină pentru că supravieţuise războiului murdar, pe când alţii nu. Era, de fapt, în favoarea lui. Pasiunea rece, pe care o avea la spital când trata alte victime, dispăruse. Cândva, era în stare să fie dedicată şi distantă în acelaşi timp, acum tremura mergând între cei doi spre avion. Era, de fapt, în favoarea lui sau cel puţin era aproape…

Adam alergă spre ea, cu părul zburlit şi jacheta umflată de vânt. Era la doar câţiva iarzi distanţă, strigând împotriva vântului.

— Coriander, aşteaptă…

Ea simţi un val se uşurare şi panică în acelaşi timp.

— Ce cauţi aici? strigă ea.

— Dă-i drumul, îi spuse el lui Danny.

Drept răspuns, Danny îi strânse braţul mai tare. Adam se apropie.

— Adam, începu ea, nu…

— E adevărat, Coriander? După câte ştii şi după câte ţi-a făcut, tot mai vrei să mergi cu el? Se mai apropie cu un pas.

— E soţia mea…

— Şi atunci de ce nu faci primul lucru decent din viaţa ta, lăsând-o în pace?

— Nu-i treaba ta.

— Adam, pleacă, te rog, mă descurc… spuse ea şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Cum dracu' te descurci? De câte ori te-a părăsit, de câte ori te-a minţit…

Hernando se apropie şi spre surpriza tuturor, Coriander strigă:

— Nu te amesteca…

— Vântul se înteţeşte, pledă el disperat, peste câteva minute, Milos nu va mai putea decola.

Disperat, Adam continuă:

— Întreabă-l despre torsul acela din bazin, cere-i să-ţi spună cum au ucis un om nevinovat şi i-au împins camionul în râpă, pentru că aveau nevoie de încă un cadavru…

— Nu l-am împuşcat eu. Nu eram acolo, negă Danny repede.

— Spune-i cine l-a împuşcat, de ce nu-i explici că ştiai totul şi spune-i unde erai când s-a întâmplat…

Distanţa dintre cei doi se micşora tot mai mult.

— Pleacă de-aici, strigă Danny, îi periclitezi viaţa trăgând de timp…

— Adam, te rog, îl imploră Coriander, lasă-mă să plec, îţi promit că mă întorc…

Adam, atent, mai făcu un pas către ei.

— N-o să-ţi mai dea drumul, iar dacă încerci să fugi, te va ucide.

— Porţi copilul nostru.

— Până acum nu i-a păsat…

— Acesta-i noul nostru început, *querida.*

Milos ieşi din avion cu mâinile în buzunarele hanoracului său

din blană.

— Trebuie să plecăm, vântul…

— Nu mai putem pierde timpul, Danny, îi reaminti Hernando, banii sunt deja acolo.

— Vii cu mine? o întrebă Danny pentru ultima oară, întinzându-i mâna.

Ea nu spuse nimic, îi prinse faţa în mâini şi-l sărută, pătimaş, pe gură. Apoi făcu un pas înapoi cu ochii plini de lacrimi, mişcându-şi capul dintr-o parte într-alta.

— Nu pot veni cu tine… în minte enumeră motivele, de la Alicia la Matthew Johnson, de la Jorge la Stampa.

Nu mai aveau timp. Vântul îi uscă lacrimile de pe obraz când se întoarse să-i spună *te iubesc,* pentru că **il 282**

Iubea şi-l va iubi mereu. îl privi urcându-se după Hernando în avion, prizându-i expresia ochilor şi unda de regret din voce când spuse pilotului:

— Milos, porneşte motorul…

Adam era lângă ea, ţinând-o atât de strâns în braţe, încât ea de-abia mai putea respira, şi apărând-o de vânt şi de lume. Dar respiraţia, sentimentele sau orice altceva nu mai aveau nicio importanţă acum, în afară de imaginea lui Danny care pleca pentru ultima oară.

Zgomotul motorului înecă vorbele lui Adam.

— … iubesc… totdeauna.

Vântul o lovi în faţă, uscându-i lacrimile. Ridicându-se prin norii împrăştiaţi către vârfurile acoperite de zăpadă ale munţilor, avionul Cessna se avântă în cerul de safir, tot mai sus, spre soarele care-i reflecta aripile argintii.

Explozia sfâşie tăcerea, zgâlţâind până şi pământul. Deasupra, limbi de foc ţâşniră într-o serie de explozii mai mici. Bucăţi de avion căzură pe pământ, lăsând dâre fumurii şi câte o ţâşnire de foc. Masa în flăcări a avionului se răsuci şi se prăbuşi în crevasa unui vechi gheţar.

Coriander rămase acolo, cu gura uşor întredeschisă, cu buzele uscate, fixând cu ochii grozăvia din depărtare. Câteva secunde rămase orbită şi şocată, apoi scoase un strigăt sugrumat, se întoarse spre Adam şi-şi îngropă faţa la pieptul lui.

— Ţine-mă în braţe, plânse ea, ţine-mă.

— N-o să te părăsesc niciodată, Coriander, îi promise el, eşti a

mea pentru totdeauna…

Odată, demult, în hotelul El Tropezbn din Tigre Delta auzise aceleaşi cuvinte. Dar, într-un anume fel, de data aceasta, păreau adevărate.